XXVII. évfolyam, 41. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. október 14.

Ludas Matyi

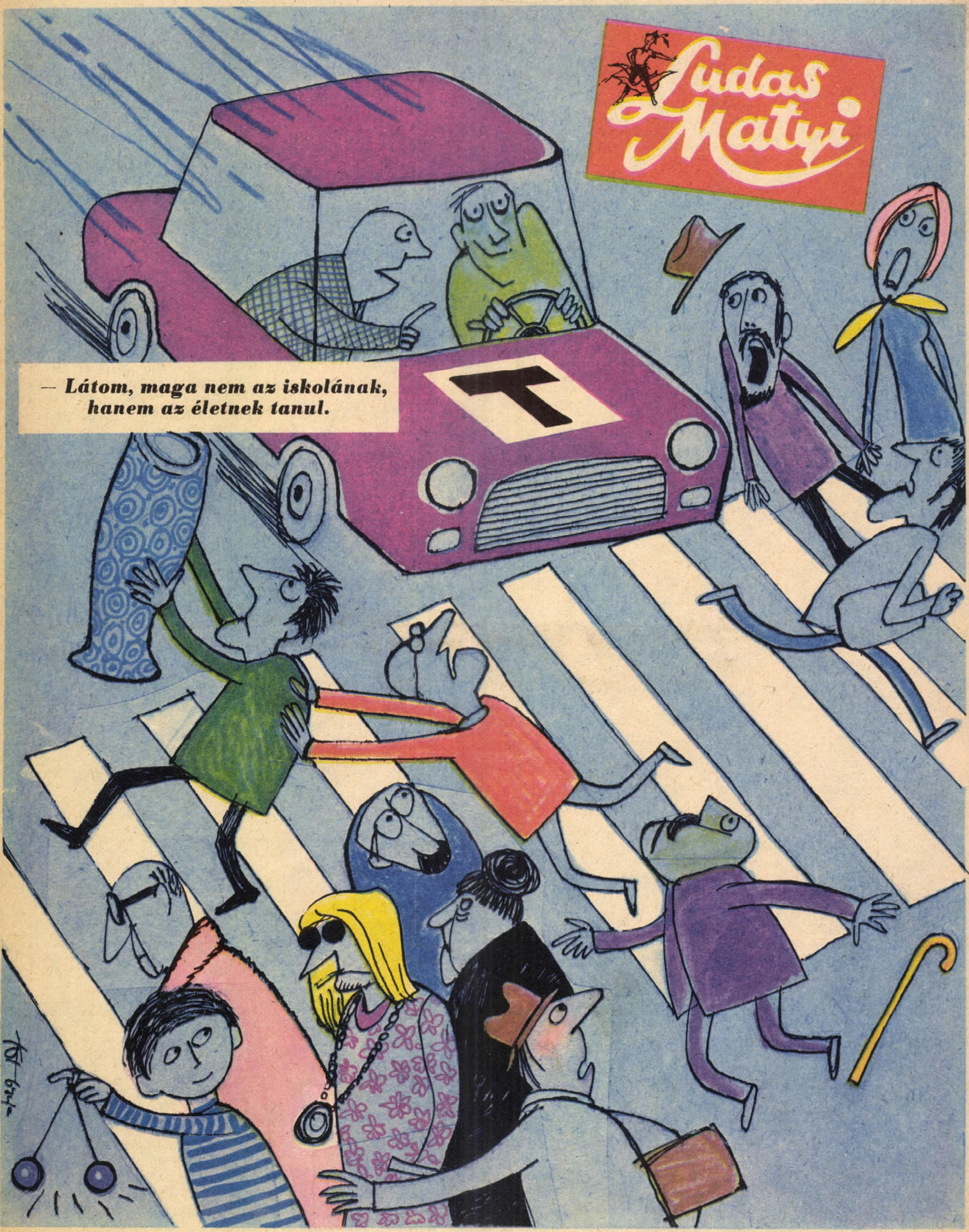

– *Látom, maga nem az iskolának, hanem az életnek tanul.*

Tót Gyula rajza

KEDVES LUDAS!

ELEMI CSAPÁSOK

VÍZ

A Bajcsy-Zsilinszky út 17. számú, nemrég tatarozott műemlékházban húsvét ünnepén megrepedt egy cső. A vízszerelők minden lakásba becsöngettek és kérték a lakókat, hogy tartalékoljanak vizet, mert amíg a csövet ki nem javítják, átmenetileg vízhiány lesz. Azt elfelejtették megmondani, hogy ne csak néhány fazekat és vödröt töltsenek meg vízzel, hanem nagy kádakat és hordókat, sőt a nélkülözhető lakószobákat is, mert az „átmeneti” vízhiány hónapokig fog tartani.

Húsvét óta csaknem egy fél esztendő eltelt már, de a harmadik emeleti lakásokban még ma sincs víz, csak a hajnali órákban, éjjel egytől fél ötig. Nagymosást is csak iyenkor lehet végezni, az aludni kívánó szomszédok kimondhatatlan örömére. A bojlert sem lehet begyújtani, mert nincs elég nyomás hozzá. Szóval, meg kellene egy kicsit nyomni a dolgot a vízszerelőknek, hogy ha előbb nem, legalább karácsonyra legyen víz a házban. Ámbár arra is volt már példa, hogy napok alatt kijavítottak egy ilyen hibát.

Csak az tart soká, amig hozzákezdenek...

GÁZ I.

Csipak Ferencék elhatározták, hogy Maros utca 14. szám alatti lakásukban Héra gázégőt szereltetnek a cserépkályhába. Ez a munka, szakemberek állítása szerint, egy nap alatt elvégezhető. Csipakéknál viszont 21 nap sem volt elegendő hozzá.

A Fővárosi Javító-Szerelő Vállalat által először kiküldött szerelők ugyanis nagyon igényesek voltak a megrendelővel szemben: utasították, mikor főzzön nekik kávét, mikor csináljon friss szódavizet (de málnát is tegyen bele!). Nagyon szerették a tisztaságot is: gondosan megfürödtek a főbérlő kádjában (bepiszkították négy törülközőjét), a gáztűzhely lángja fölött fésülködtek és szárították a hajukat. (S nem értették, miért nem tetszik ez a főbérlőnek?) Csak éppen a munkájukra nem voltak igényesek, olyan csapnivalóan csinálták meg a szerelést, hogy a vállalati ellenőr nem fogadta el. Hosszas huzavona után küldtek egy hozzáértő szerelőt, . hogy helyrehozza a hibát. Igen ám, csak annak meg szerszámot és gázpalackot nem küldtek időben. Másfél napig kellett várnia tétlenül...

Lapzártakor, a 22. napon, a gázpalack is megérkezett, a szerelő munkához látott. S talán még a fűtési szezon kezdete előtt végezni is fog az egynapos munkával.

GÁZ II.

A Mártírok útjáról valaki értesíteni szerette volna a Gázművek Feszty Árpád utcai üzemrészlegét, hogy a lakásában szivárog a gáz. Fél óráig tárcsázta a megadott telefonszámot, a 354—368-at, de állandóan foglaltat jelzett a készülék. Elkeseredésében hozzánk fordult panasszal, s mi is kipróbáltuk: 8 óra 20 és 8 óra 50 között hétszer tárcsáztuk a fenti számot, mi is mindig „foglalt” jelzést kaptunk válaszul.

Az ember még akkor is ideges egy közületi telefon állandó foglaltsága miatt, ha közben orchideákat szagolgat, nem pedig szivárgó gázt. Ez utóbbi esetben az idegessége, érthetően, fokozottabb.

Nem értem, a Gázműveket nem idegesíti mindez? Vagy csak most, a tőlünk kiszivárgó hírekből tudja meg, hogy ez a vonal milyen túlterhelt? De most, hogy tudja, ugye intézkedik is?!

(r. b.)

RADÍR VAGY GYURMA?

Volt valamikor egy darabka gumi, amelyet különleges eljárással a célból állítottak elő, hogy a grafitceruzával helytelenül írott betűt, számot a hibázó gyermek nyomtalanul eltüntethesse füzetéből. Ez többé-kevésbé be is töltötte hivatását. A 32×24×8 mm-es darabkát még néhány éve 75 fillérért, tavaly 1 Ft-ért adták.

De mi lenne, ha megtartanánk a bevált technológiát és árat? Valaki kiötlötte, hogy készülhet a radír 43×26×8 mm-es méretekben, becsomagolható kis papírdarabkába, s így elkérhetnek érte 2 Ft-ot darabonként. Az áremelésnek ezt a módját már megszoktuk, nem is nagyon háborgunk érte. De a minőség! E „gumi” mindenre alkalmas, csak törlésre nem. Kézzel igen jól alakítható, gyúrható, törhető, s törlés alkalmával a papírra elég vékony rétegben felkenhető. Némely gyerek 4—5 nap alatt elfogyaszt egy ilyen törlőgumit (vagy inkább gyurmát!).

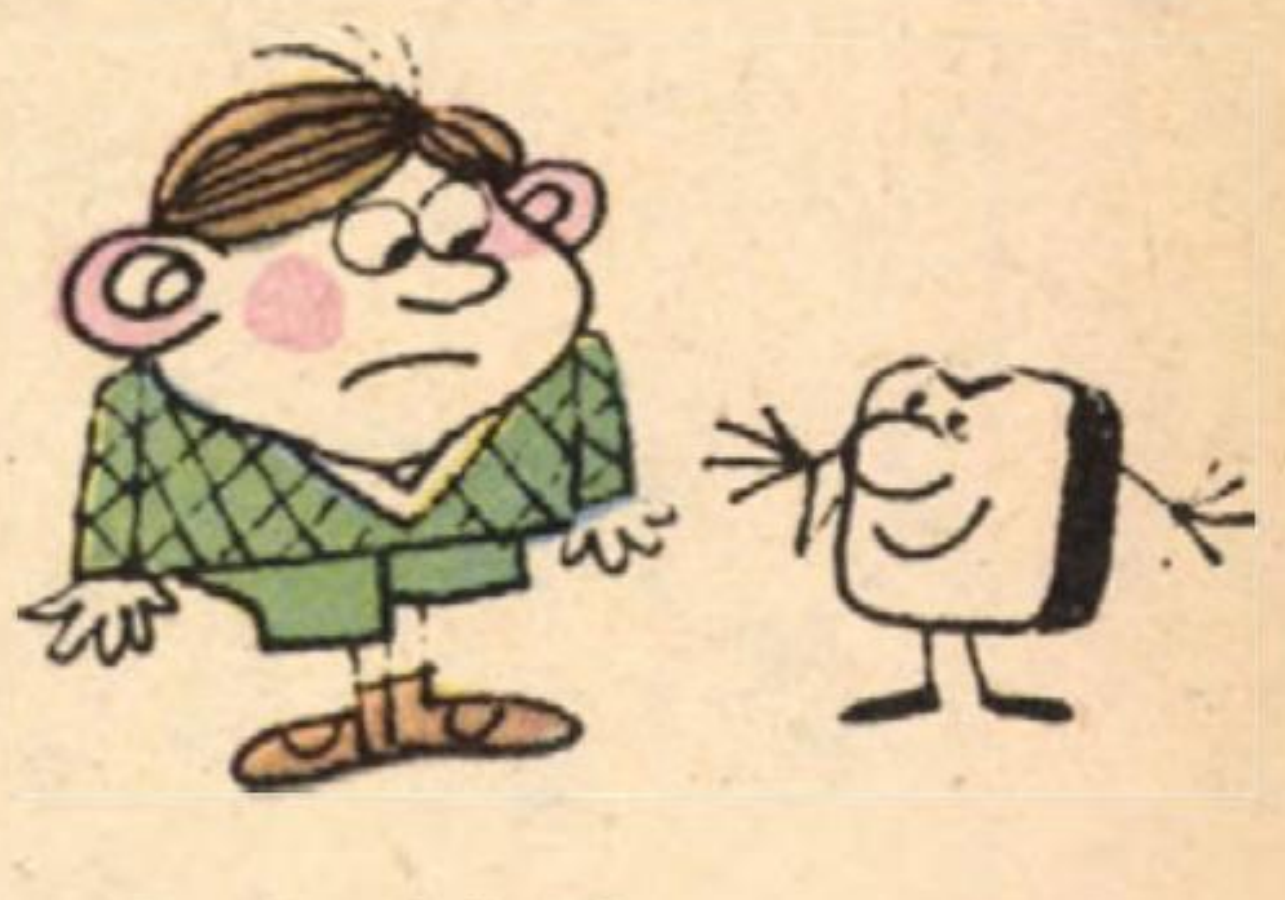

Ludaskám!

Csipkedj már bele abba a bácsiba, aki egy gyerekkel évente 30—40 törlőgumit akar elfogyasztatni 60—80 Ft-ért. Adják vissza a jól bevált régi minőséget, természetesen a régi árón.

Tamási Sándor
tanító
Nyírmada, Hunyadi tanya

RUHATÁR AZ ÖLBEN

A Budapesti Művészeti Hetek megnyitó hangversenyén, az Erkel Színházban, nagyon kellemetlen meglepetés ért néhányunkat. Nem tudtuk hova tenni a kabátunkat, illetve az estélyi ruha keppjét. Én először az S-jelű ruhatárban próbálkoztam, onnan a második emeletre küldtek, onnan még tovább, de sehol sem működött a ruhatár. Így aztán kénytelen voltam kabáttal az ölemben beülni a nézőtérre. Mások is hasonlóan jártak, érdemes lett volna a tévékamerákkal egy pillanatra felénk is fordulni, épületes látványt nyújtottunk volna az ölünkben szorongatott kabátokkal.

Horváth Sándorné
Bp. IV., Dobó u. 10.

KÁLVÁRIA MEZÍTLÁB

Mostanában azon tűnődöm, hányféleképpen lehetséges nem teljesíteni egy jogos igényt. A mai napig három változatot gyűjtöttem.

1. 1970. december 14-én orvosi utalványra felírt lábbelit rendeltem a Gyógycipő Ktsz-nél (Lenin körút 57.). A szállítást 5—6 hétre vállalták és valóban, alig tíz hétre rá, 1971. február végén meg is kaptam a cipőt. Csak éppen a szára volt 6 centivel rövidebb is, szűkebb is a kelleténél, a fejrészbe viszont akár társbérlőt is fogadhattam volna. Ez volt az első változat. A vezető mindenesetre elnézést kért, új mértéket vett és megígérte, hogy két hét alatt elkészítik az új cipőt.

2. 1971 márciusában kórházba kerültem, családtagjaim sürgették tovább a cipőt. Három teljes hónapon át hiába. Június közepén végre kiderült, hogy még munkához sem láttak, mert elvesztették a mértéket. Ez volt a második változat. A vezető mindenesetre elnézést kért és megígérte, hogy amint be tudok menni újabb mértékvételre, két hét alatt elkészítik az új cipőt.

3. 1971. szeptember 2-án lettem kijáró beteg, első utam a Ktsz-be vezetett. Azóta többször két hét eltelt, cipő még sehol. Személyesen is reklamáltam az ügyet, a vezető most már csak kiüzent: legyek türelemmel. Ez lett volna a harmadik változat. Persze tíz teljes hónap után már egy kicsit fogytán a türelem. Talán okosabb lett volna, ha mindjárt az elején közlik, hogy csak ilyen hosszú lejáratra vállalják a rendelést. Ennyi idő alatt esetleg kitanultam volna a szakmát és elkészítettem volna magamnak a szükséges gyógycipőt.

Özv. Szakács Lászlóné
VIII., Wesselényi u. 13.

PAPUCSOSPANASZ

Harkányfürdőn valaki meglovasította a medence széléről a strandpapucsomat. Sebaj, nem nagy érték, gondoltam, majd veszek másikat. De Harkányban csak gyerekszámokat találtam. Még mindig nem csüggedtem: Siklóson próbáltam szerencsét, de ott sem kaptam megfelelőt. Mi több: Pécs számtalan üzletét is végigjártam papucsügyben, eredménytelenül. Idejében szólok! Legalább a jövő nyárra legyen elég strandpapucs!

Dr. Sz. A.
ny. tanár

GÖDÖR

A Baross tér sarkán levő Orient bisztró előtti járdán jó két éve van egy jókora gödör, amelyik esős időben megtelik vízzel. A Keletibe igyekvő utasoknak sok bosszúságot okoz ez a kis „tengerszem”, jó volna, ha mielőbb eltüntetnék onnan!

A. A.
Budapest

A CÍMZETT VÁLASZOL

Lapjuk bírálata nyomán a 4 és 4/a villamosok Harcsa utcai végállomásán szolgálatot teljesítő menetirányítókat utasítottuk, hogy a HÉV-szerelvények érkezését kísérjék figyelemmel és az átszálló utasok részére a csatlakozást tegyék lehetővé. Munkájukat fokozottabban ellenőrizni fogjuk.

Budapesti Közlekedési Vállalat

Magyar Imre olvasójuk korábban már más újsághoz, társadalmi szervekhez, sőt a bírósághoz is fordult a mellékfoglalkozása után járó nyugdíja ügyében. Legutóbb ez év május 27-én közöltük vele ismételten, hogy a fennálló jogszabályok értelmében követelése nem jogos. Mivel azóta a jogszabályt nem módosították, kérésének teljesítésére jelenleg nincs lehetőség.

Dr. Somogyi Árpád
o. v.
Öregségi Nyugdíjosztály

AZ UTOLSÓ LEHETŐSÉG

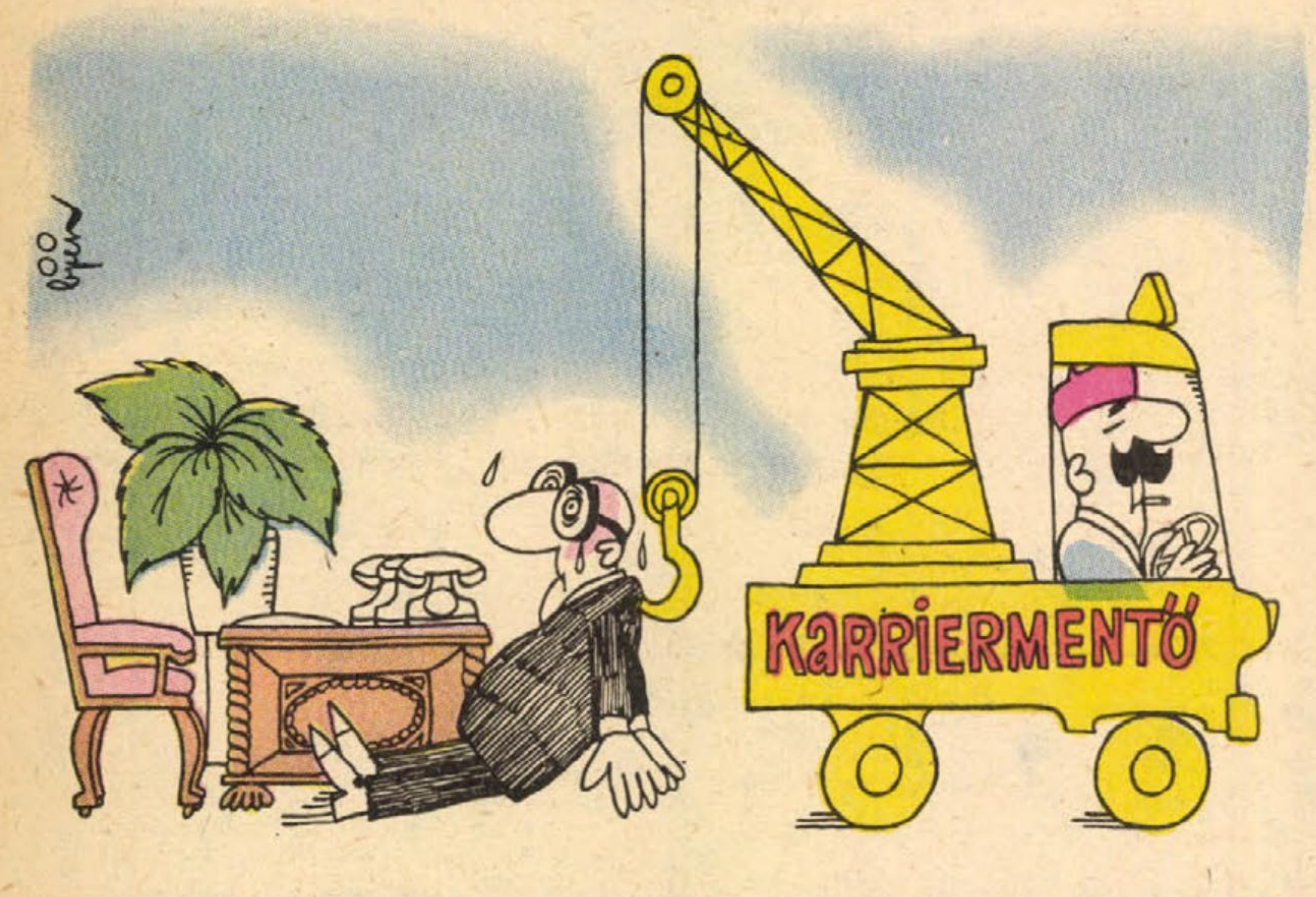

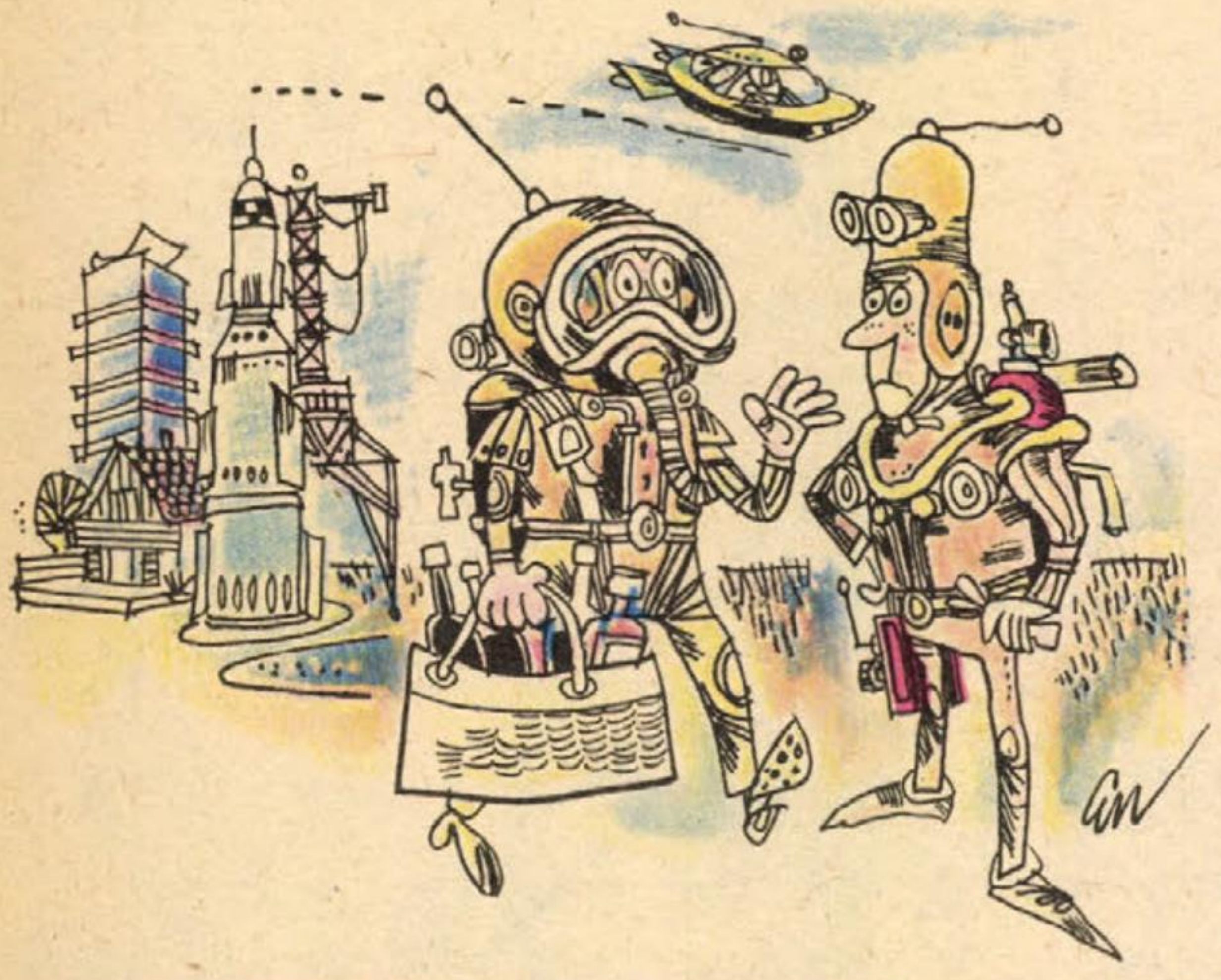

KÉP
A JÖVŐBŐL

— Képzelje, üveget csak az X4715-ös galaktikában váltanak vissza…

NEHEZÉKEK

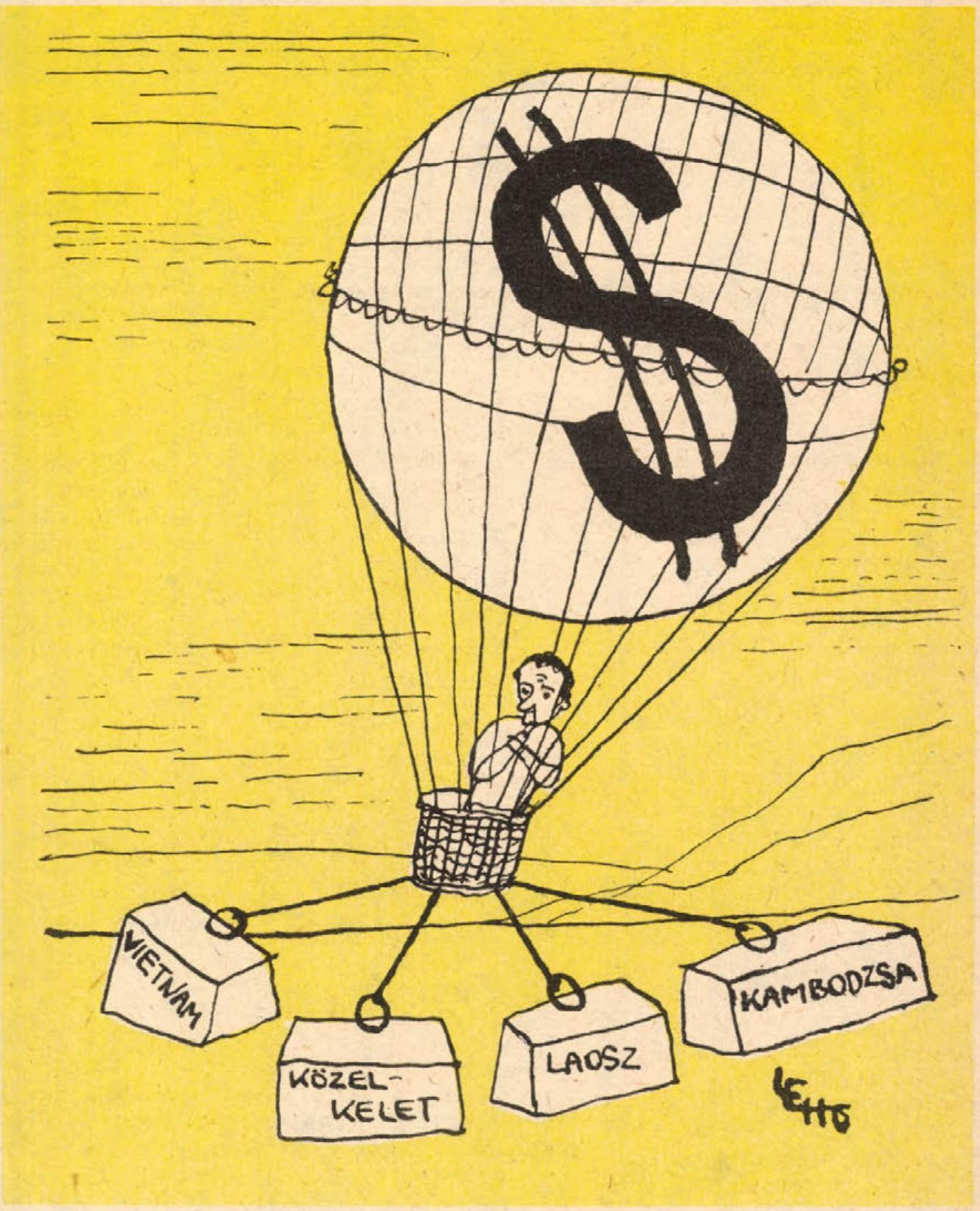

HOGYAN FIADZIK A PÉNZ?

Egy évvel ezelőtt még Serény Gábor sem tudta, hogyan fiadzik a pénz, de mostanában már kezdi pedzeni. Tekintve pedig, hogy nem irigy ember, a következőkben elmeséli. Nem árt tudni az ilyesmit.

Azon a gyönyörű májusi napon, amikor megkaptam az újításomért járó kerek százhúszezer forintot és az igazgatóságon a kézfogásokat, én voltam a világ legboldogabb embere. A feleségem, aki szintén ott dolgozik a gyárban, már várt rám a kapuban. Megbeszéltük, hogy hétfőn letesszük a százezret az előjegyzett öröklakásra, mert az volt számunkra a legfontosabb, hogy a két kicsiny gyermekünkkel végre kiszabaduljunk a társbérleti egy szobából.

Ez péntek délután volt. Másnap szabad szombat. Este épp néztük a tévéhíradót, amikor beállított hozzánk Dörzsfy Kázmér, az anyagbeszerzőnk sógora.

Elmondta, hogy ő egy bizonyos téesz melléküzemeinek a szervezője, igazolta magát különböző papírokkal, majd minden kertelés nélkül a tárgyra tért.

— Ön, mint kitűnő szakember, nyilván ismeri az XY—ABC présautomatát. Nos, én tudok szerezni egyet. Ön ezt megvásárolja, a tulajdona lesz, de a téesz zászlaja alatt fog működni. Kilép a gyárból és… — hatásszünetet tartott, majd szép vastag nyakára mutatott — ide a bökőt, ha egy év múlva nem lesz háromszázhatvanezer a százhúszból.

Köszöntem szépen az ajánlatát és úgyszintén minden kertelés nélkül megmondtam neki, hogy maradok a gyárban és a pénzemért lakást veszek.

— Uram — mondta Dörzsfy egy órai vita után —, ön egy szocialista szent, aki megveti a hitvány anyagiakat. Én tisztelettel megemelem a kalapomat a fanatizmusa előtt.

Fölállt, feleségemnek kezet csókolt, a gyerekek fejére barackot nyomott, többször elnézést kért, majd az ajtóból visszafordult.

— Eszembe jutott valami — mondta és jóságosan mosolygott. — Ez már nem üzleti ajánlat, inkább baráti ötlet, mert ön olyanynyira szimpatikus nekem. Igazán sajnálnám, ha a nehezen szerzett pénzecskéjét visszaadná az államnak, ahelyett, hogy fiadztatná. Ugyanis — cinkosan kacsintva a fülembe dalolta — a pénz fiadzik, csak érteni kell a módját.

Másnap reggel értünk jött a Volkswagenjával és kivitt bennünket családostul Budacsöphátra, amely alig ötvenhét kilométerre van Pesttől. Ott megálltunk egy düledező ház előtt.

— Íme az aranybánya! — mutatott a kocsiból kiszállva a viskóra, és körülvitt az udvaron meg le a pincébe, azután félrevont, és nagy hunyorgatva csak ennyit mondott: — Nos? Nyolcvanat kérnek érte. Ha egy kicsit alkuszunk, hetvenért megkapjuk.

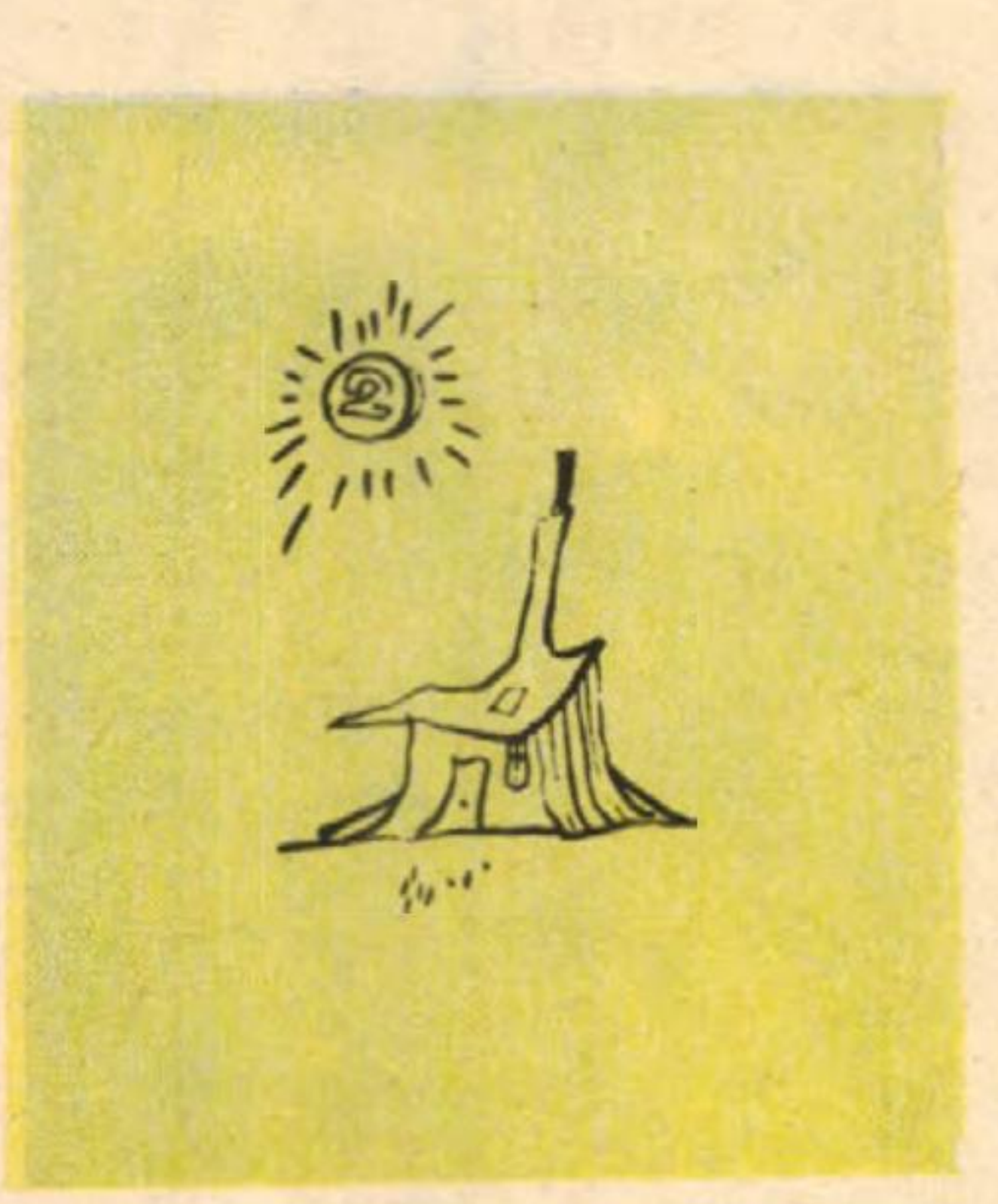

— Mit kezdjek én ezzel a romhalmazzal?

— Nem a ház a fontos, hanem a pince — súgta bizalmasan Dörzsfy.

— Süppedt, dohos, majd megfulladtam.

— Azért kell nekünk, barátom! Ilyen pincében terem ugyanis a gomba, amely úgy szaporodik, mint a gomba. Értem? Hetven a ház, harmincért kipofozzuk, tízért beindítjuk a gombatermelést, az asszonynak nem kell dolgoznia, csak itt szöszmötöl. A gyerekek a jó levegőn nőnek föl, és önnek csak annyi gondja lesz az egésszel, hogy a pénzt hordozza az OTP-be.

A következő héten a feleségemmel megtanakodtuk a dolgot, és úgy döntöttünk, hogy szerencsét próbálunk a gombával. Dörzsfy Kázmér készségesen a segítségünkre volt. Szerzett egy gombaszakértőt is, aki betanította a feleségemet. Csak az volt a kellemetlen, hogy a fáradozásáért nem fogadott el semmit.

Sajnos a feleségemnek — úgy látszik — nem volt érzéke a gombához, s ezért Dörzsfy tanácsára ősszel átálltunk a tyúkfarmra.

— Hozok nektek száz tyúkot — mondta Kázmér bátyám, akivel közben összetegeződtem —, az naponta száz tojás. Egy hónapban háromezer…

Két hónap múlva még volt tizenhárom tyúk, s bár nem vagyok babonás, de azt mondtam: Nem tovább! Kázmér bátyám sajnálkozva csóválta a fejét, s megállapította, hogy — úgy látszik — a feleségemnek nincs érzéke a tyúkokhoz. Hozott hát jutányos áron két tucat törzsnyulat, amelyek úgy szaporodnak, mint a nyulak és a MAVAD kezet csókol értük.

A nyulak kimúltával szilvaaszalót építettünk. Télen nagyszerűen fűtöttünk az aszalt szilvával, s szerencsésen megértük a tavaszt. Akkor fölástuk a kertet és teleraktuk eperrel, de sajnos — úgy látszik — a feleségemnek ahhoz sem volt érzéke. Kifagytak az utolsó palántáig. Szégyellem, de sírtunk. Kázmér bátyám vigasztalt és szerzett száz rózsatövet, jutányos áron.

Dörzsfy épp megállt a házunk előtt, amikor az utolsó korhadt rózsatövet húztam ki a földből.

— Fel a fejjel, komám! — veregette meg vigasztalóan a vállamat és a fülemhez hajolt.

Én egy ideig hallgattam a szavait, aztán elvesztettem a türelmemet, és megmondtam neki magyarul, hogy mit csináljon a szorgos méhecskéivel.

— Ahogy gondolod — mondta ő sértődötten és a kocsijához lépett.

Ekkor vettem észre, hogy új kocsija van. Egy kettőhúszas Mercedes.

Rutinosan, helyben megfordult és elrobogott. Én pedig, kezemben a korhadt rózsatővel, hosszan néztem utána, és kezdtem pedzeni, hogyan is fiadzik a pénz.

Sólyom László

ŐSZINTE TÁJÉKOZTATÓ

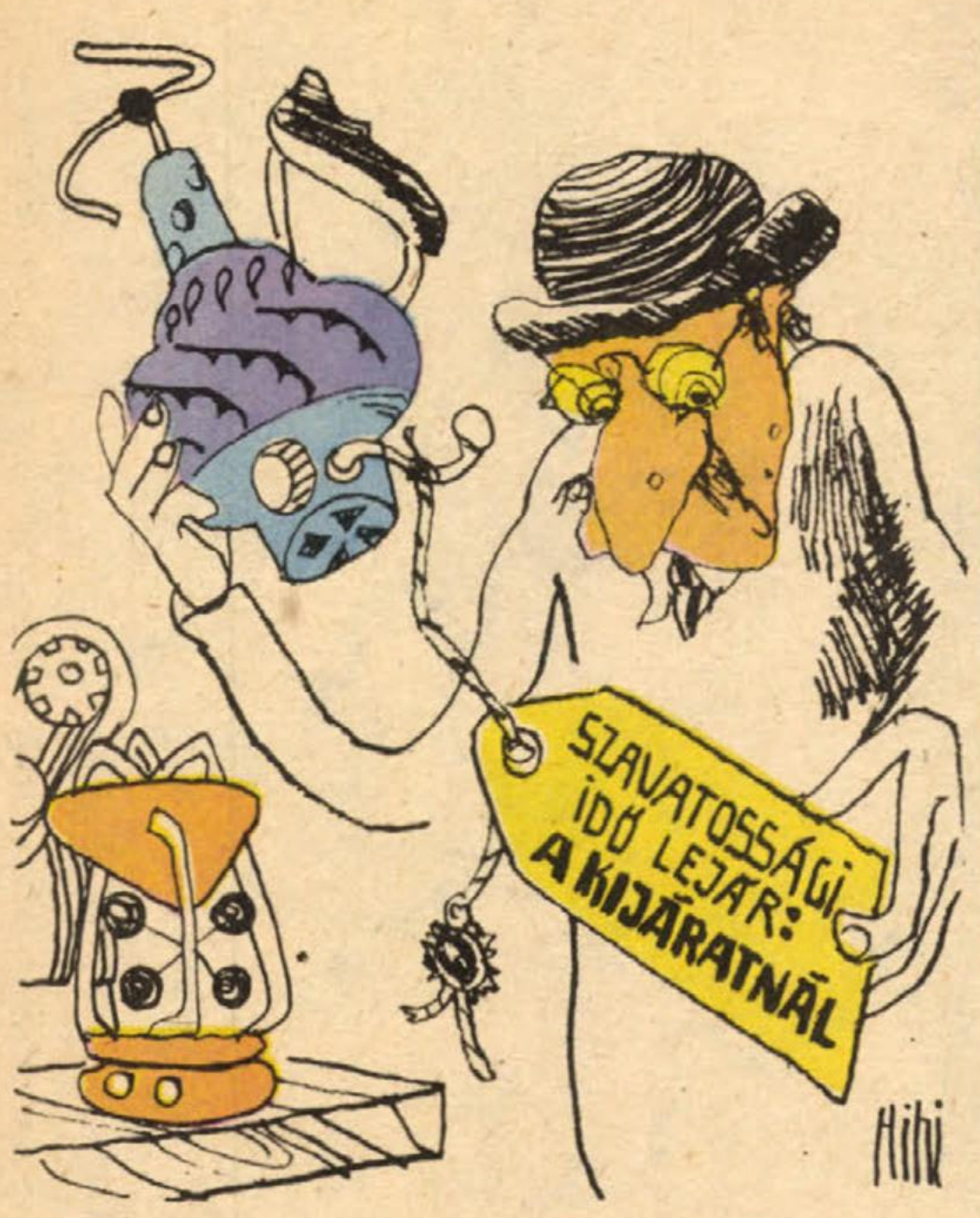
SZAVATOSSÁGI IDŐ LEJÁR: A KIJÁRATNÁL
Hihi

MÉRLEG

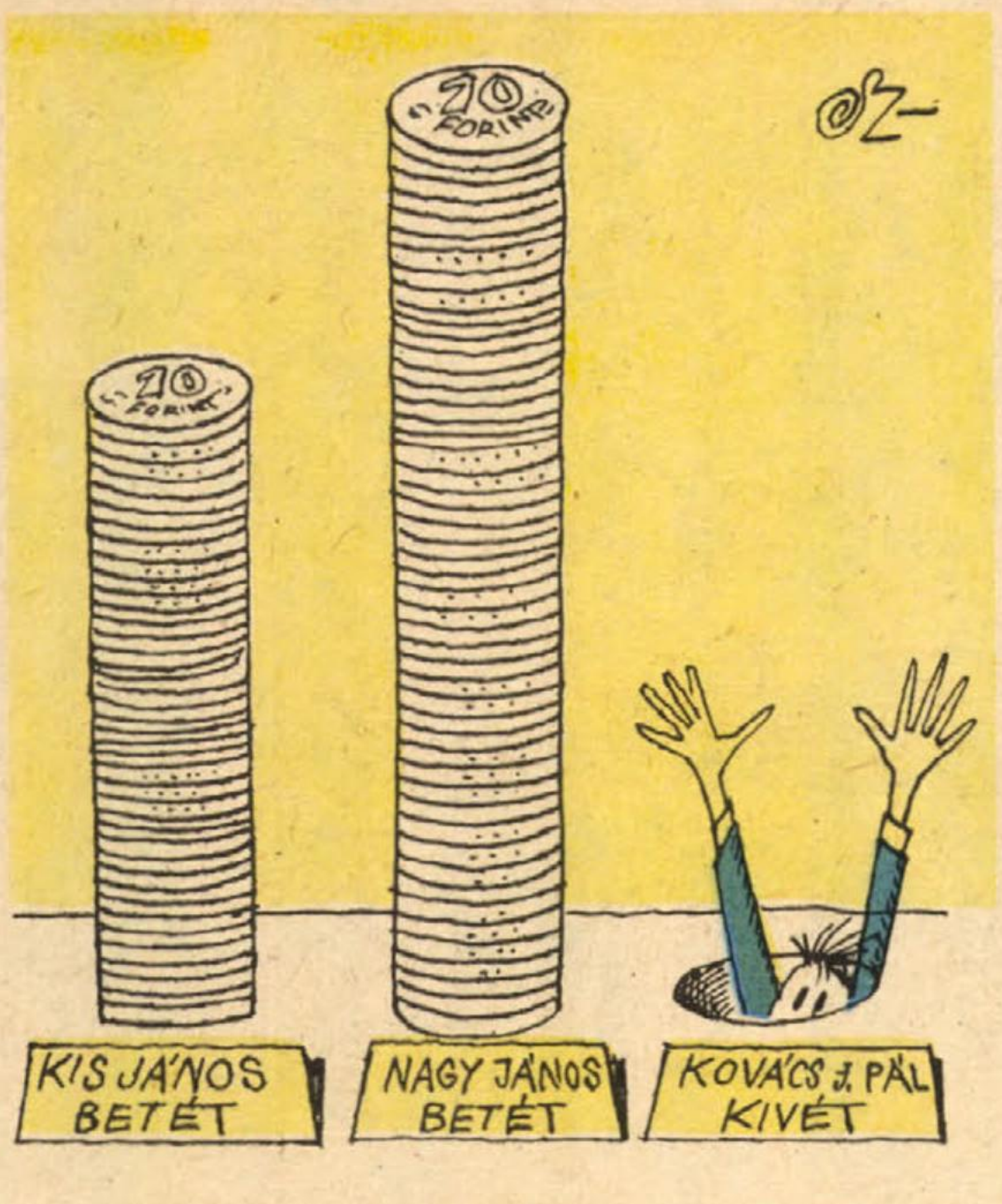

ÉLENKSÉG AZ ÜZEMBEN

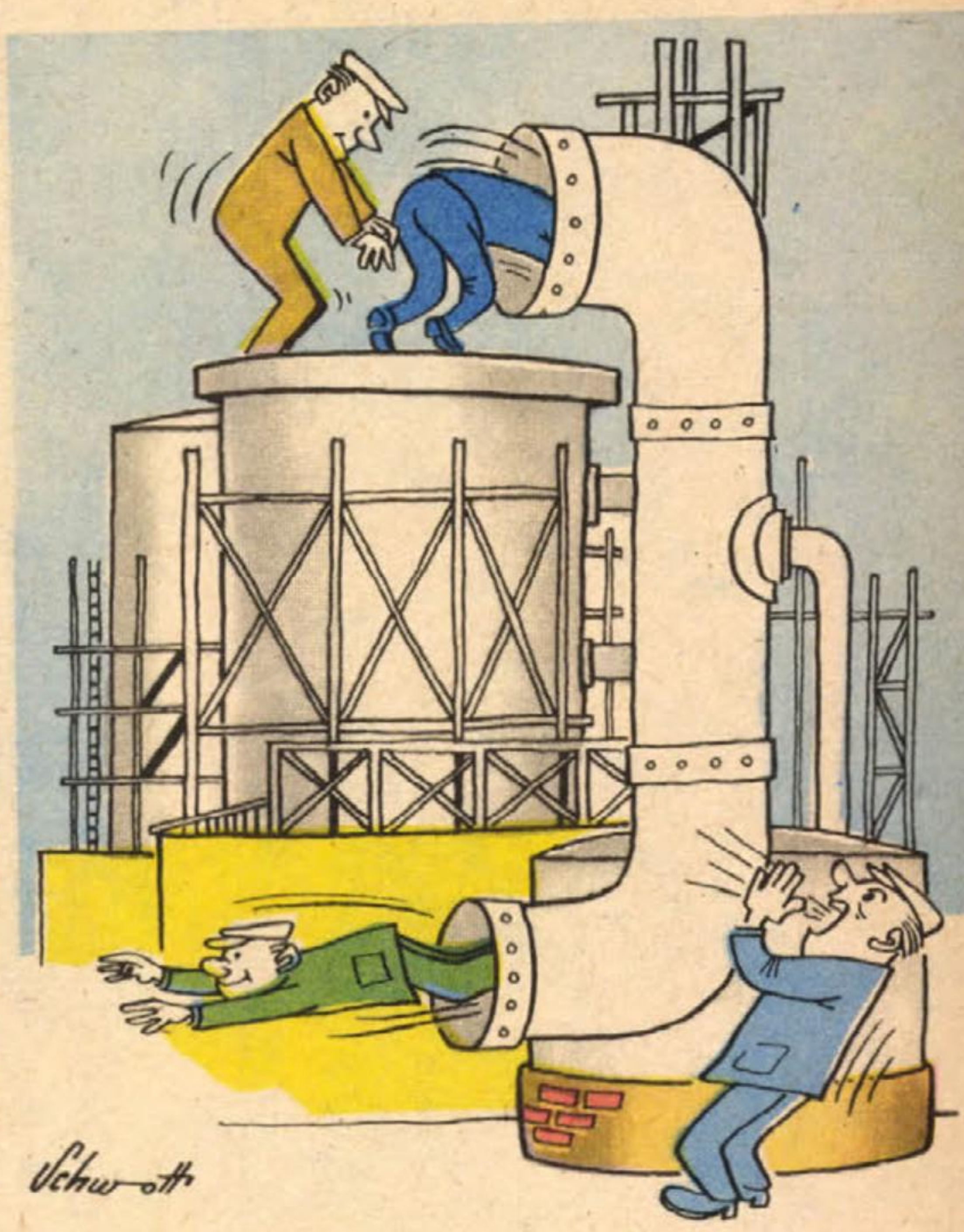

– Fiúk, vége a munkaidőnek!...

ZACSKÓ

(PÁRBESZÉDEK EGY ÜZLETBEN)

①

— Kérek két kiló körtét és négy-öt zöldpaprikát.

— Máris mérem.

— Ha lehetne, ötkilós zacskóba...

— Azt nem lehet, kérem.

— Szívesen megfizetem a zacskó árát, Budán lakom, és könnyebb volna cipelnem egy zacskót, mint kettőt. Nem lenne tele mind a két kezem az autóbuszon.

— Még csak az hiányzik, hogy nekem Budáról hozza vissza az árut, és reklamáljon, hogy összenyomott árut adtam.

— Miért reklamálnék? Azt a négy-öt zöldpaprikát nyugodtan tegye a körte fölé, a zacskóba. Nem fogok visszajönni Budáról csak azért, hogy reklamáljak.

— Akkor sem lehet, kérem!

②

— Hagyja rá, kartársnő: mondja neki, hogy igaza van.

— Nem mondom!

— De mondja! Én is így szoktam, amikor a vevő mérés közben reklamál. Nem érdemes velük vitatkozni, mondja csak neki nyugodtan, hogy igaza van, és tegye bele két zacskóba. Úgy, ahogy maga akarja.

— Látja, hogy úgy csinálom.

③

— Ez mégiscsak tűrhetetlen, fiatalember, hogy a vásárló füle hallatára ilyesmiket mond. Ennyire lebecsüli a vevőt?

— Én nem önhöz beszéltem, hanem a kartársnőmhöz.

— De minden vevő hallotta. Én is. Maga túl fiatal ahhoz, hogy a vevőről ilyen sértő hangon beszéljen.

— Honnan tudja, hogy én mennyi idős vagyok?

— A modoráról.

— Ha nem tetszik, mehet panaszra az üzletvezetőhöz!

— Ezt majd megteszi a vevőtársam. Ő vásárolt, vele és róla beszéltek olyan modortalanul. Én csak nem bírtam hallgatni, azért szóltam közbe.

— Én pedig azt mondok a kartársnőmnek, amit akarok.

④

— Panaszt szeretnék tenni. Úgy tudom, ön az üzlet vezetője.

— Tessék. Szívesen rendelkezésére állok.

— Legutóbb ön szolgált ki, előzékenyen és kifogástalan áruval.

— Az csak természetes.

— Miért nem tehette az eladó kartársnő ötkilós zacskóba, amit vásároltam? Előre megmondtam, hogy megfizetem a zacskó árát.

— Tehette volna. Ennek semmi akadálya. Mért nem tetszett most is hozzám jönni? A pult közepén szolgálok ki. Szívesen adtam volna két kisebb zacskó helyett egy nagyobbat.

— Köszönöm. De most már nem is ezt reklamálom. Tessék nézni, megkaptam az árut — két zacskóban. Még azt sem kifogásolom, amit mondtak, csak ahogyan mondták: azt az érdes és nyegle hangot, ahogyan velem, a vevővel, itt beszéltek! Nemcsak a kartársnő, aki mérte az árut, hanem a mellette árusító fiatalember is. Ez megengedhetetlen egy állami zöldség- és gyümölcsüzletben.

⑤

— Ne tessék reklamálni, és akadályozni a kiszolgálást. Mi is vevők vagyunk. És még hosszú a sor...

— Miért ne reklamálna a vevő, ha igaza van? Én is sorba állok, éppen úgy, mint ön, mégsem vagyok türelmetlen. Igaza van a vevőnek: az ilyen bánásmód ellen tiltakozni kell. Már éppen ideje lenne, hogy a vásárlót ne tekintsék másodrendű állampolgárnak az üzletekben.

— Láthatta ön is: a boltvezető még csak rá sem szólt a beosztottjaira.

— Nem is szólhat...

— Már ne haragudjék, tisztelt vevőtársam, de miért ne szólhatna?

— Mert megsértődik a dolgozó.

— És akkor mi van?

— Otthagyja a boltot, kilép, máshová pedig belép. Esetleg mindjárt magasabb fizetéssel...

— Az eladó tehát, ön szerint, úgy beszélhet a vevővel, ahogy éppen kedve tartja?

— Az imént hallotta. Úgy!

— És az a véleménye, hogy ezen nem lehet segíteni?

— Dehogynem lehet. Ha majd annyi dolgozó keres munkahelyet, mint amennyi munkahely most keres dolgozót, akkor nem lesz semmi hézag. Se a boltokban, se az üzemekben...

Földes György

TIZÓRAI

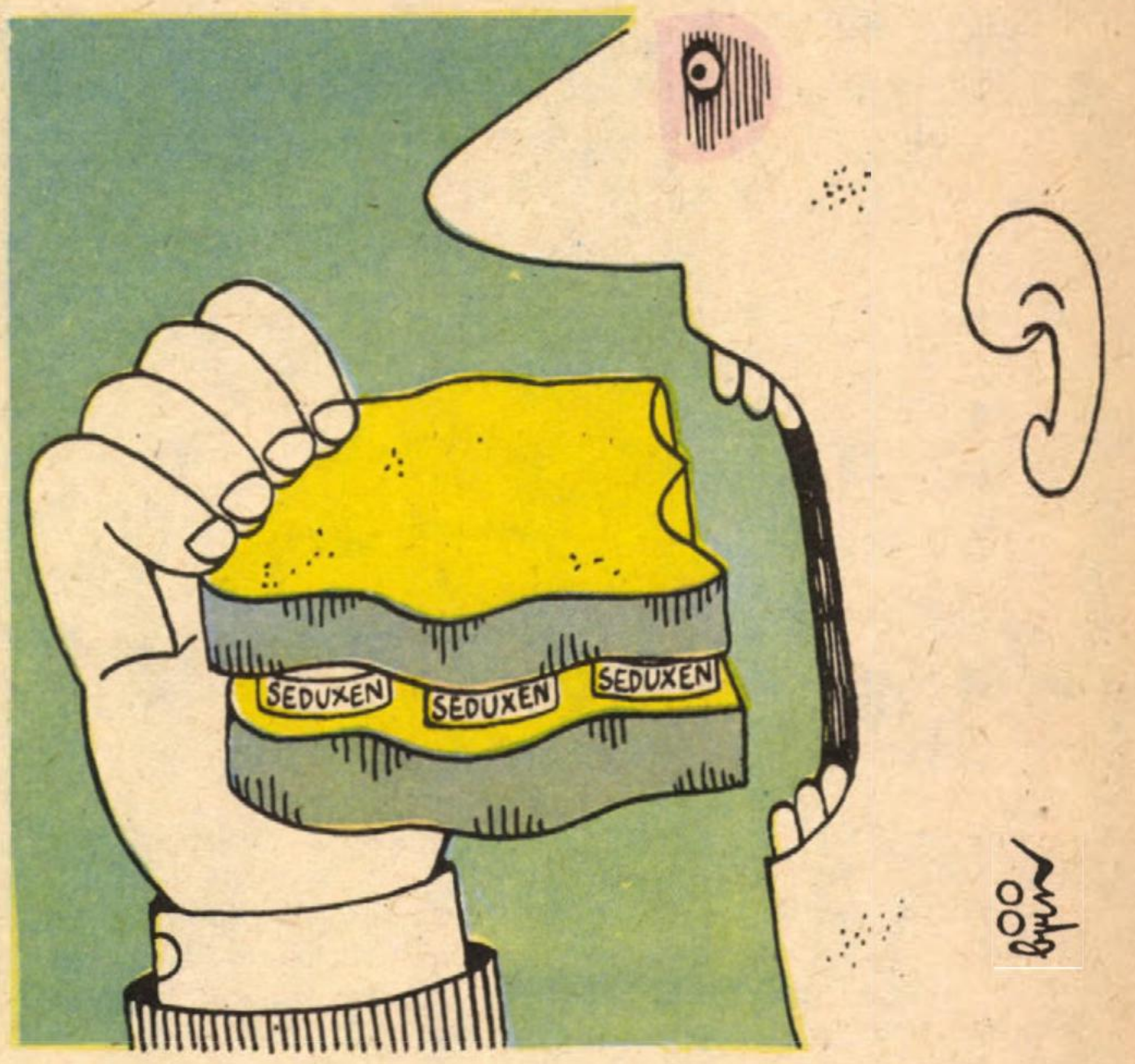

KIRENDELTSÉG

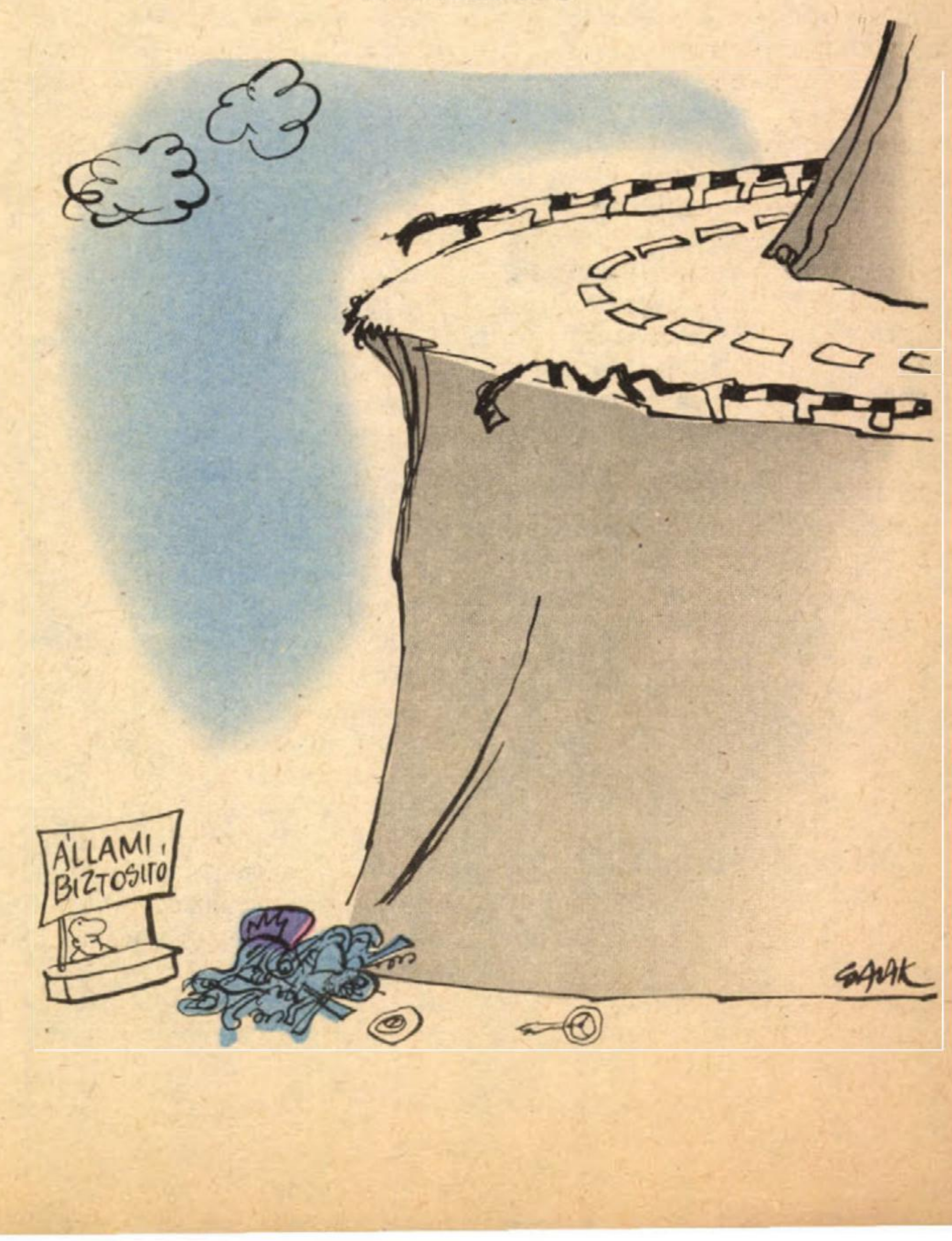

TECHNIKA

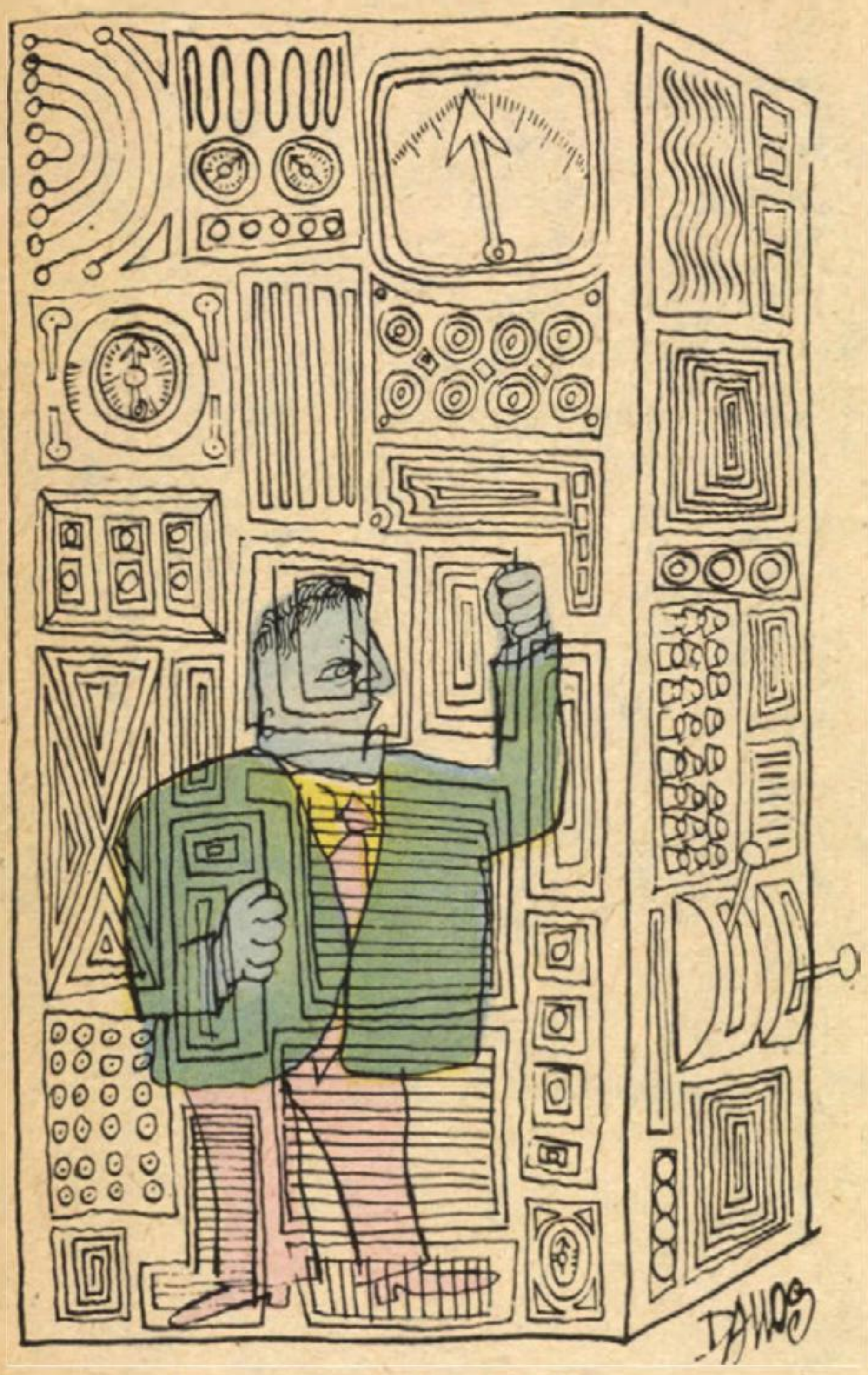

– Engedjenek ki . . .

A HIPOCHONDER

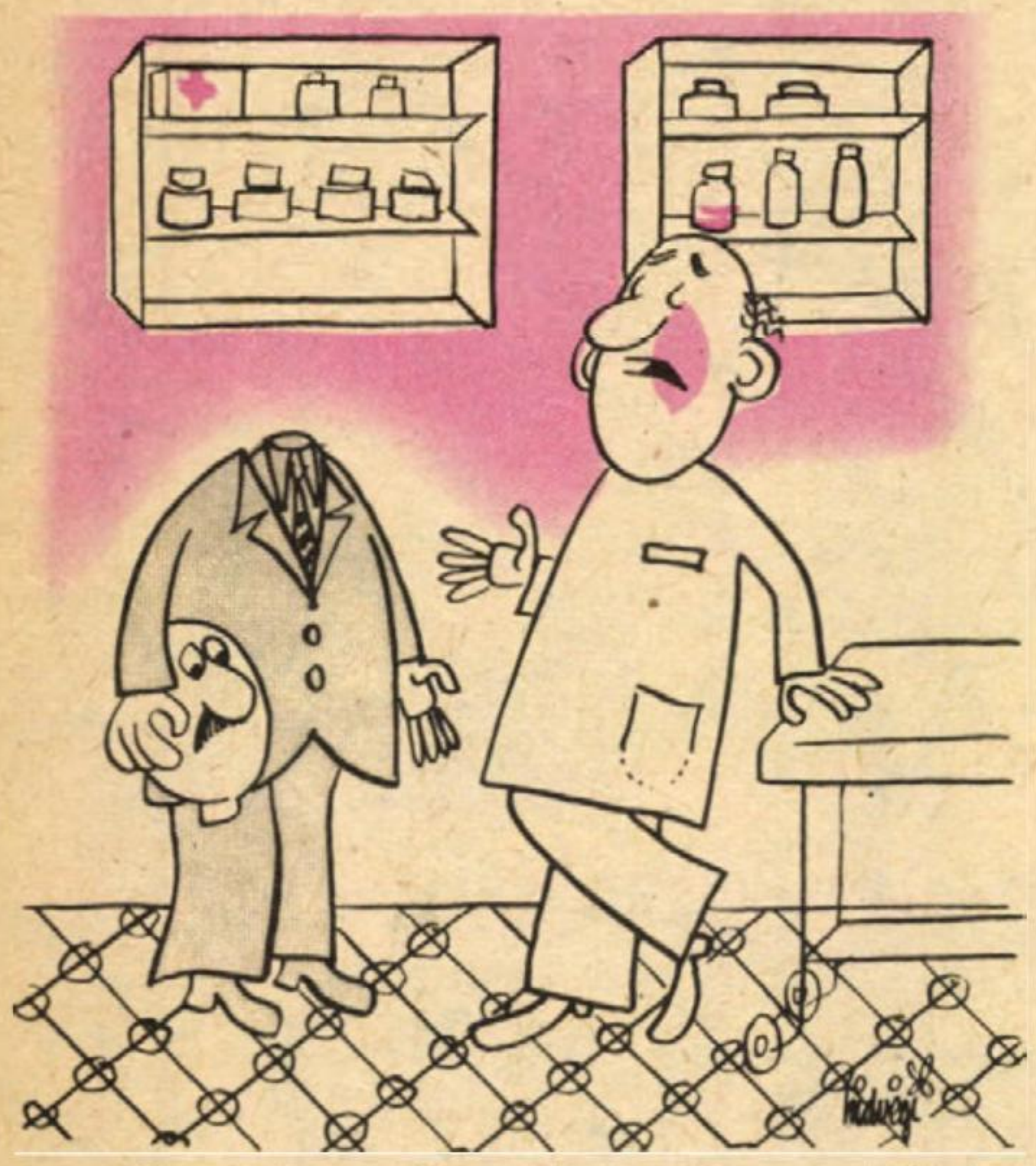

– Na, mára milyen betegséget talált ki, Kovács bácsi? . . .

KÉSZ ŐRÜLET

TIKITAKI

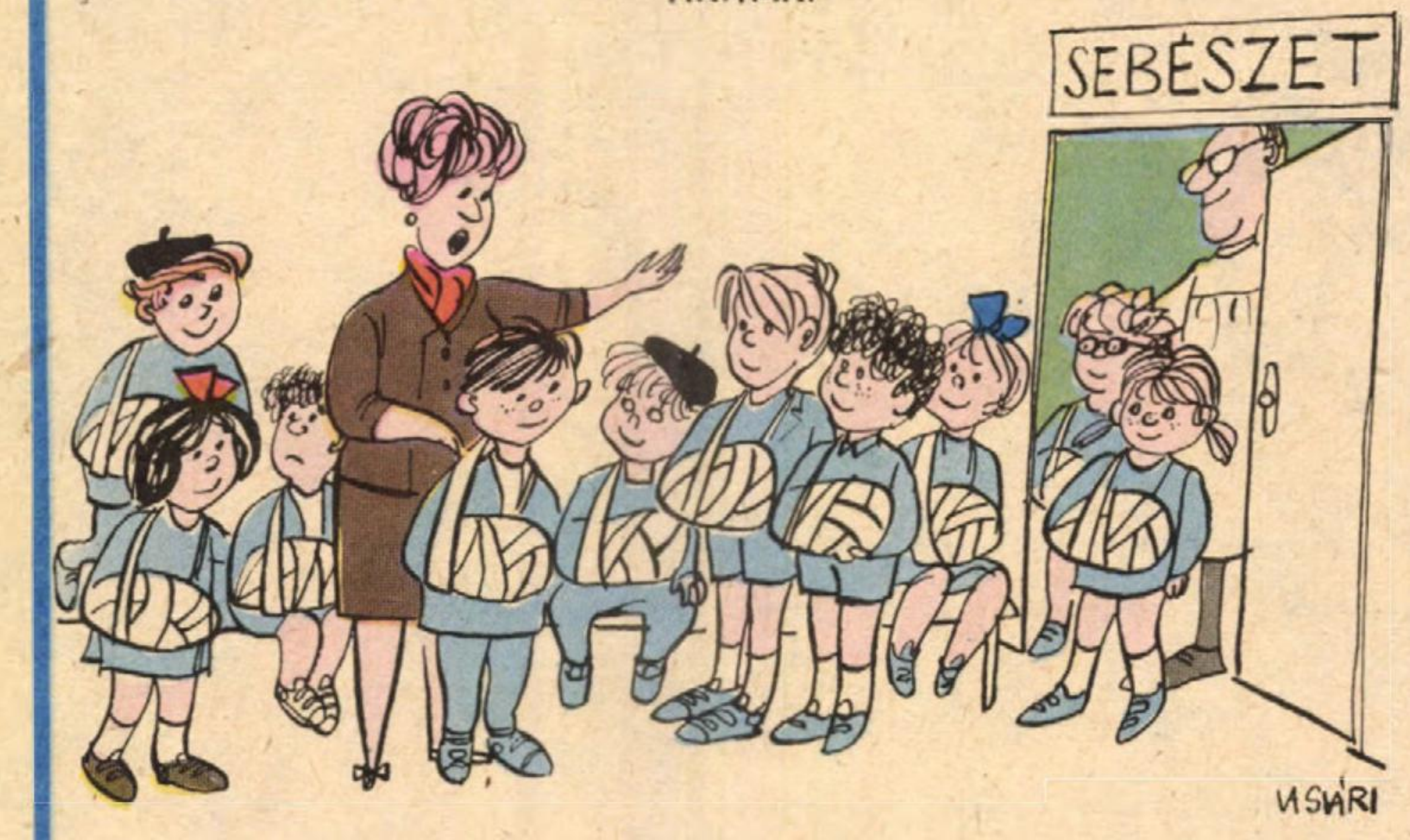

– II. B, sorakozó! . . .

EMLÉKMŰTERV

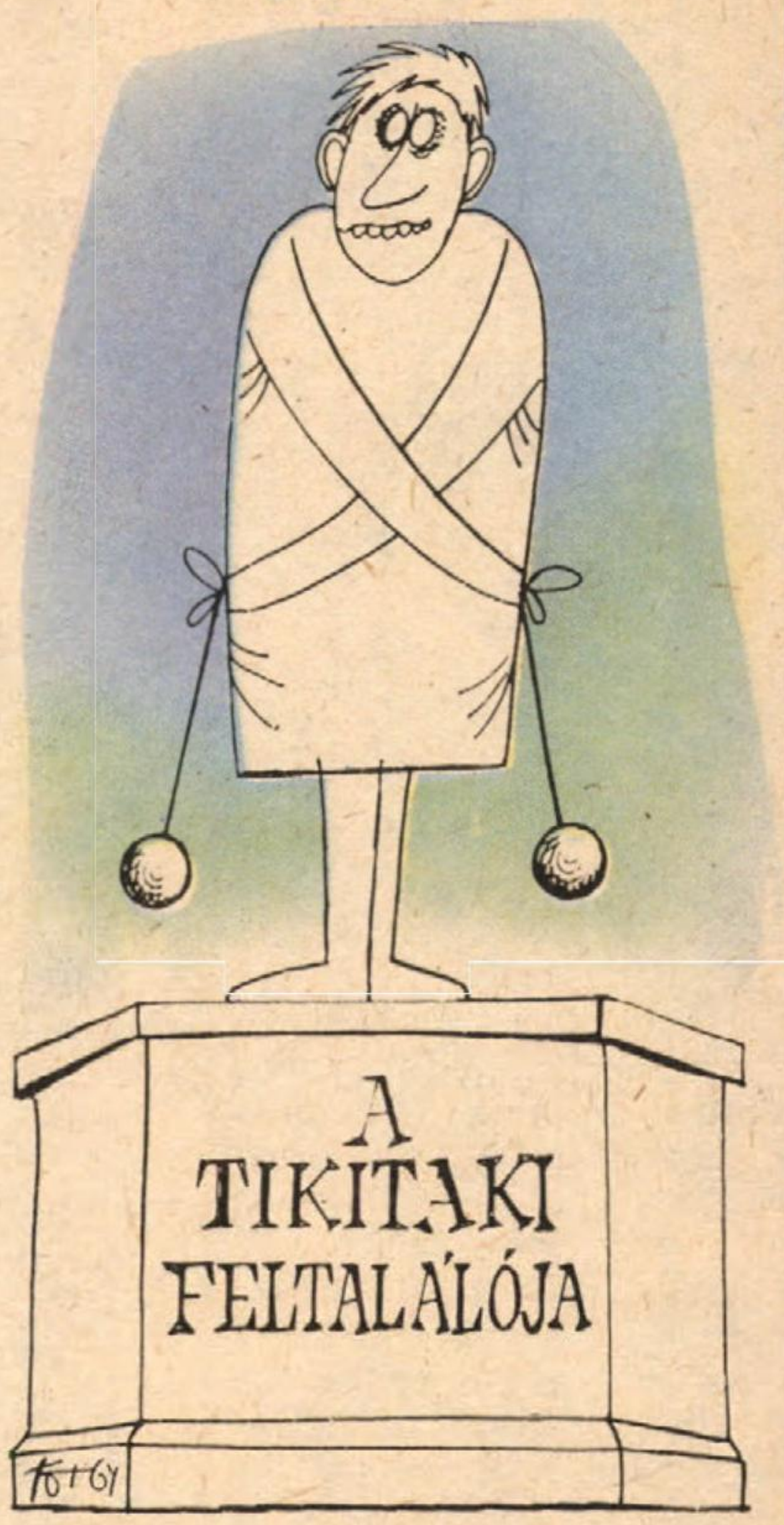

IDEGKIMERÜLTSÉG

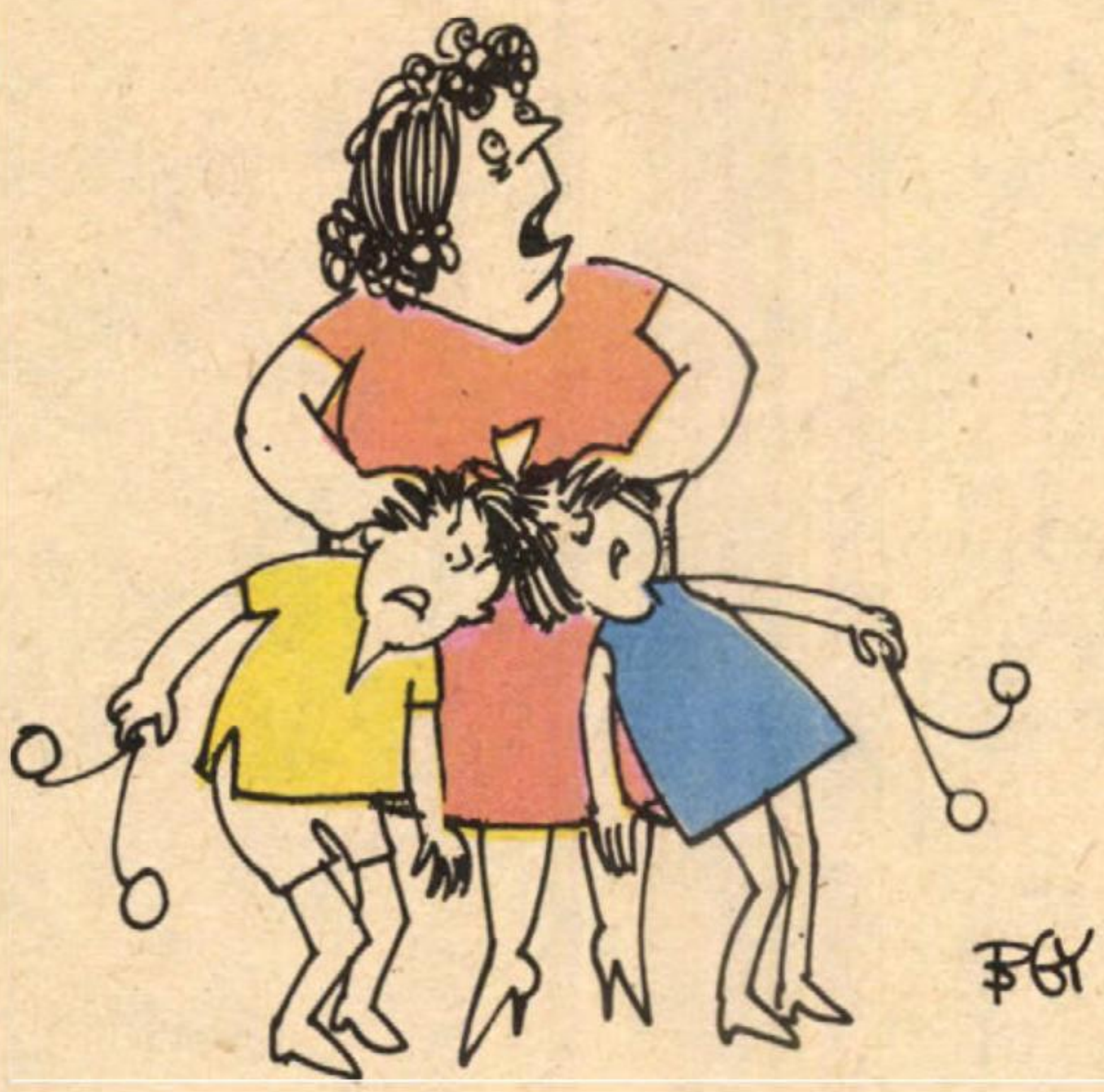

– Tikitaki!

VÉNASSZONYOK NYARA 71

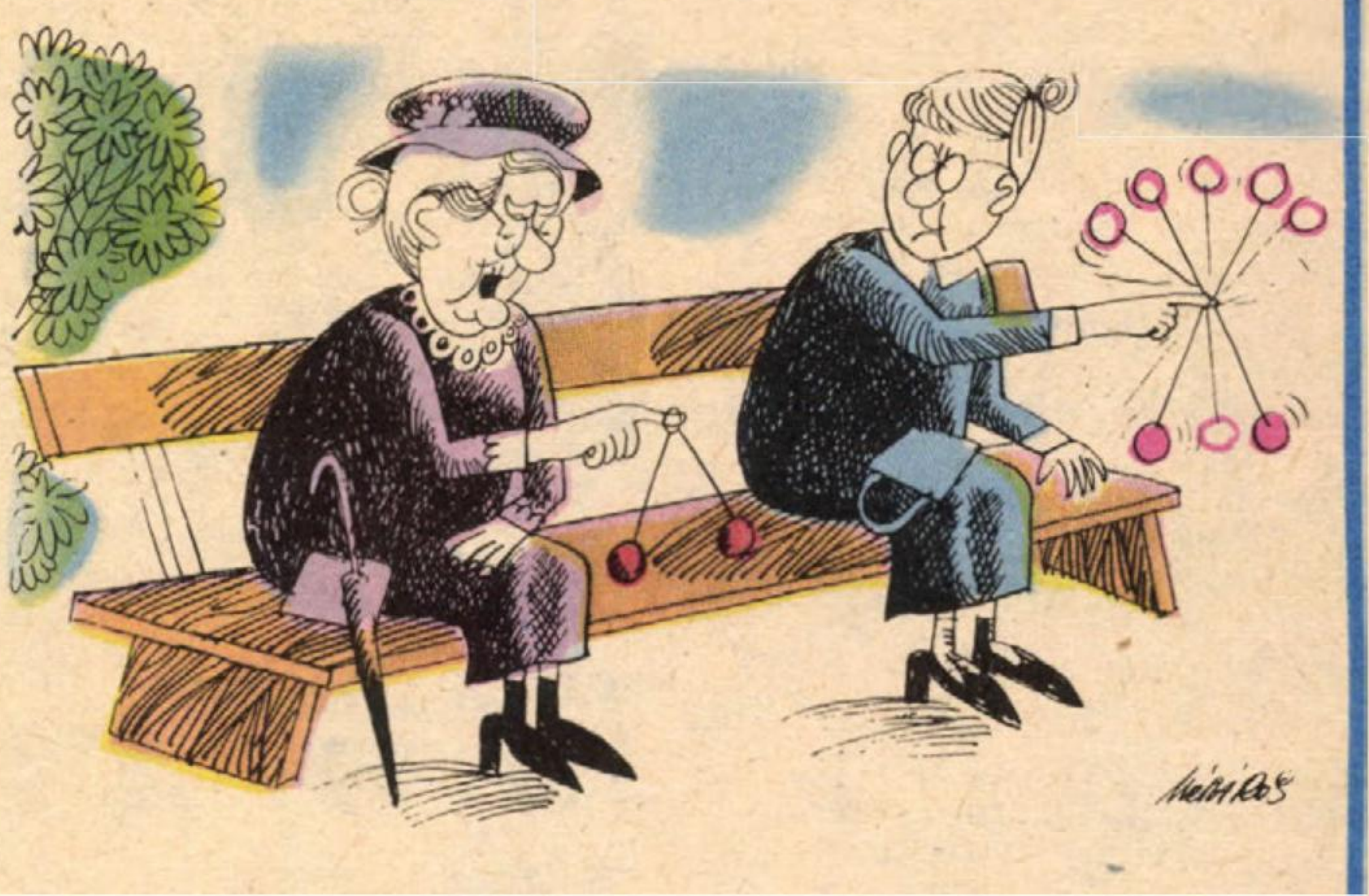

– Mi sem engedtük, hogy az unokám elvigye az iskolába!

Kutyanyelv

ITÁLIÁBÓL

Vannak dolgok, melyeken keresztül az ember életkora lemérhető. Én például tudomásul vettem, hogy az utolsó öt esztendőben — akár tetszik, akár nem — több, mint húszezer lírát öregedtem. Hogy miféle számítás ez?

Éppen öt esztendeje, hogy Olaszországban voltam, és akkor is, most is, tizennégy napot töltöttem ott. Akkor állva, a pultnál fogyasztottam a mindennapi kávéimat — mert úgy olcsóbb volt, mint asztal mellett. Ezzel a módszerrel két hét alatt kétháromezer lírát takarítottam meg pénztárcám számára — öt évvel ezelőtt.

Most ültem. Ültem Rómában és Firenzében, Pompejiben és Velencében, és közben is. Öt esztendővel ezelőtt egyik múzeumból a másikba jártam, az idén kávéháztól vonszoltam magamat kávéházig. Aztán csak ültem a teraszon és csodálkoztam.

Öt évvel ezelőtt a hasamon spóroltam több ezer lírát, és éjszaka utaztam, hogy megtakarítsam a szállodaköltséget. Ezen a nyáron még fürdőszobás szobám is volt, két napig, és végigkóstoltam számos frissítő italt. Nem élvhajhászságból, hanem mert sokat szomjaztam, és sokat voltam fáradt. Kényelmesedő szervezetem lázadása volt ez, a spórolás kötelező idegbajával szemben.

Így jött ki a több mint húszezer lírás öregedés számszerű eredménye. Igaz, a líra is veszített valamicskét az erejéből azóta, hogy ott jártam. Körülbelül öt évet romlott a húszezer líra azalatt . . .

Az ember, ha külföldön jár, s különösen, hogyha kötetlen útitervvel, néhány nap alatt elveszíti időérzékét, a napok egybefutnak, s a turista könnyedén lebeg térben és időben.

Akik voltak már hasonlóképpen, meg fogják érteni esetemet, s azt a jelenetet, midőn belépek a hatalmas Termini pályaudvar elegáns információs irodájába, s némileg zavartan azt kérdem egy szabad tisztviselőtől:

— Megmondaná nekem, uram, hogy ma szeptember másodika vagy netalán harmadika van?

*

Délelőtt, a firenzei Via Del Pecorián felszedték az úttest kőkockáit. Amikor délben ismét ott mentem el, szállodám felé tartva, már egy markológép is ott szorongott az utcai, feltúrt gödörben. Világjelenség! — gondoltam magamban kajánul, és másnap reggel megint arra vitt az utam, talán ösztönösen is, hogy megnézzem, mekkora már a gödör a Via Del Pecorián. Rémületemre nem volt gödör, se markológép nem volt, csak az elkészült úttest volt ottan, és ment rajta a forgalom.

Semmi pénzért nem lennék vicclapszerkesztő Firenzében! Ugyan miről is tudnék én írni, ahol ilyen vircsaft folyik?

Nápolyban egy pompás zsebkést vettem magamnak, a kikötői üzletsorban. Jól tudom, hogy a vásárláshoz Nápolyban az alku is hozzátartozik, éppen annyira, mint az árucikk maga. De én nem tudok alkudni, sohasem alkudoztam, magyar ember amúgy is megfellebbezhetetlen árakhoz van szokva.

Hát mit csináljak, ha nem tudok alkudni? Pedig meg kéne venni, tetszik nekem ez a kés. — Négyezer? — kérdezem vissza gyámoltalanul az árustól, és már nyúlok is a zsebembe, négyezerért.

— Háromezerhat! — siet a segítségemre, jó lesz?

És mielőtt bólintanék, ráírja egy papirosra, ceruzával: 3400! Hogy pontosan megértsem, mennyit mondott.

Rámosolygok, hogy rendben, áll az üzlet. A kezébe számolok háromezerkettőt, mire a kezembe csapja a zsebkést, és barátságosan meglódít, hogy vigyem a kést, isten neki, háromezerkettőért.

Lealkudott magának nyolcszáz lírát, csakhogy legyen valami öröme is az eladásban.

Somogyi Pál

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

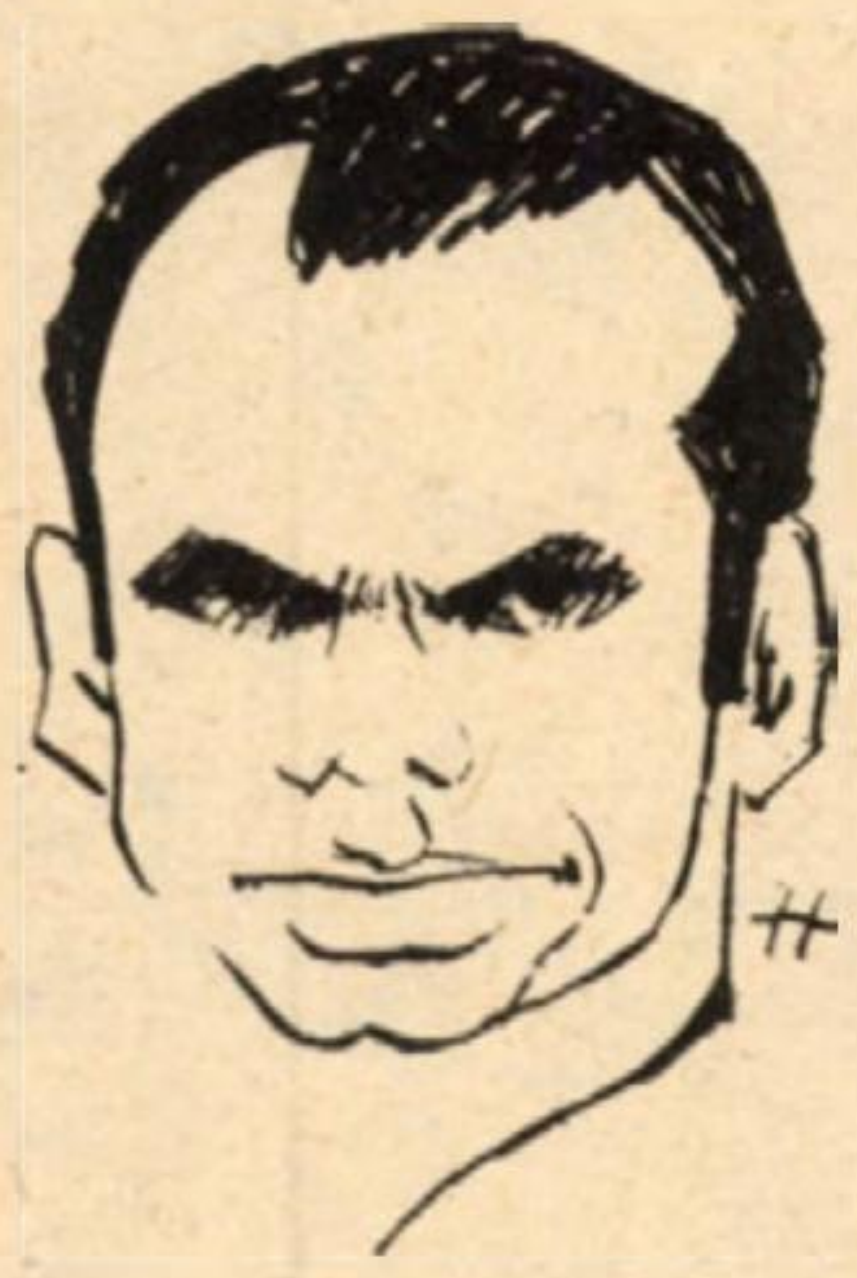

Amikor a „Húszévesek” című darabban játszottam a József Attila Színházban, nagyanyám feljött vidékről, hogy megnézzen. Még sohasem látott színpadon. Ebben a darabban szerepem szerint börtönbe kerülök. Előadás után — nagy meglepetésemre — nagyanyám sírva várt az öltöző előtt.

— Most mi lesz? — kérdezte szomorú hangon, zsebkendőjével a szemét nyomkodva.

— Most megyünk vacsorázni — válaszoltam vidáman.

— Te most nyugodtan tudnál vacsorázni? Jaj, nem ilyesmire neveltünk téged, kisunokám.

Megpróbáltam elmagyarázni, hogy ez csak szerep volt, ugyanúgy játszhattam volna orvost, bírót vagy minisztert.

— Ha szerep, akkor nagyon rossz szerep. Ha legközelebb újra játszol valamit, mutasd meg előbb a családnak, nem akarunk mi pirulni, szégyenkezni miattad a faluban.

De nemcsak nagyanyák azonosítják a szerepet a valósággal. Amikor Csurgón a Déltől hajnalig című filmet forgattuk, akkor ezredest játszottam. A forgatás egyik szünetében megszólított egy módosnak látszó gazdaember, és meghívott a házába tízóraira. Borral, kolbásszal, sonkával és omlós kenyérrel kínált. Jóízűen ettünk, azután megveregette a vállam, és lelkesen gratulált, hogy fiatalember létemre már ezredes vagyok. Elmondta, hogy a fia kiskatona, és azt is közölte, hogy hol van az állomáshelye. Nagyon megkért engem, hogy a közelgő ünnepekre eszközöljek ki a számára szabadságot.

Amikor elárultam, hogy én még tizedes se vagyok, nemhogy ezredes, ő hamiskásan mosolyogva legyintett, és így szólt: „Tudom, hogy a katonaságnál nem szeretik a protekciót, de a feleségem úgy örülne, ha a fiú itthon lenne. Ugyebár megérti, ezredes elvtárs. Na, igyunk egyet mindannyiunk egészségére!”

Koncz Gábor

AZ ÖNÉRZETES EMBER

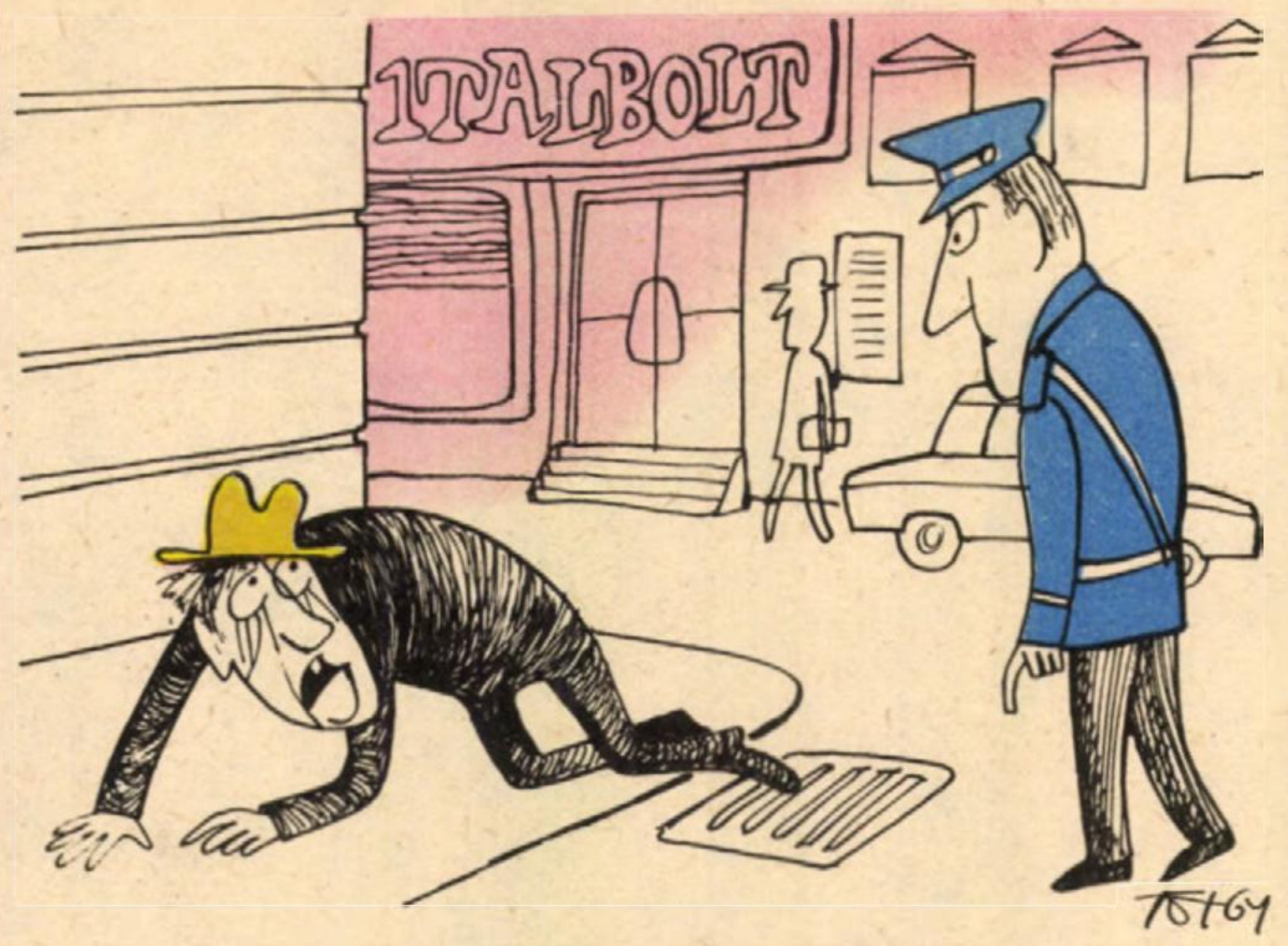

– Ma már nem lehet így beszélni a dolgozóval . . .

MUNKAERŐHIÁNY

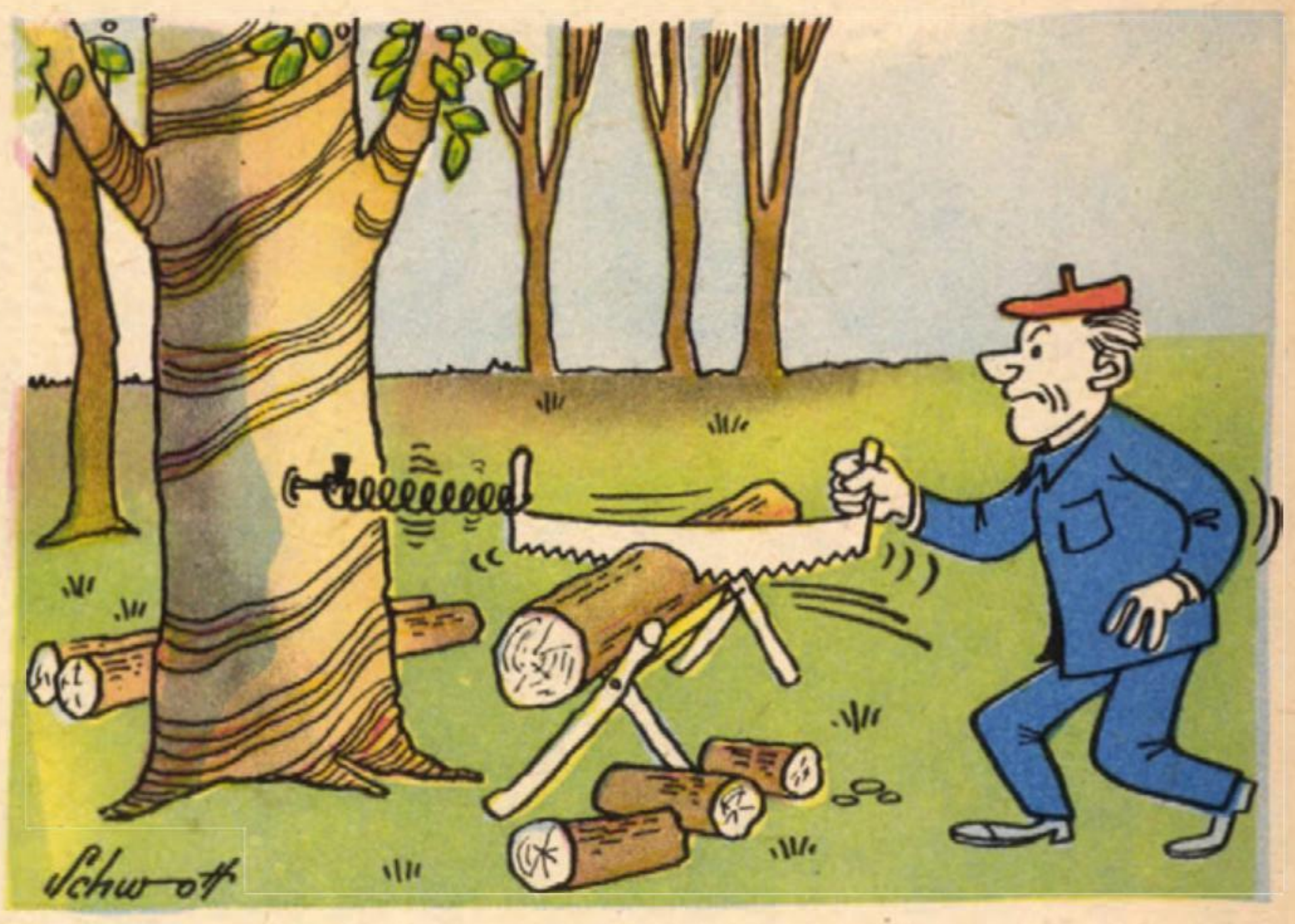

SZERVEZÉS

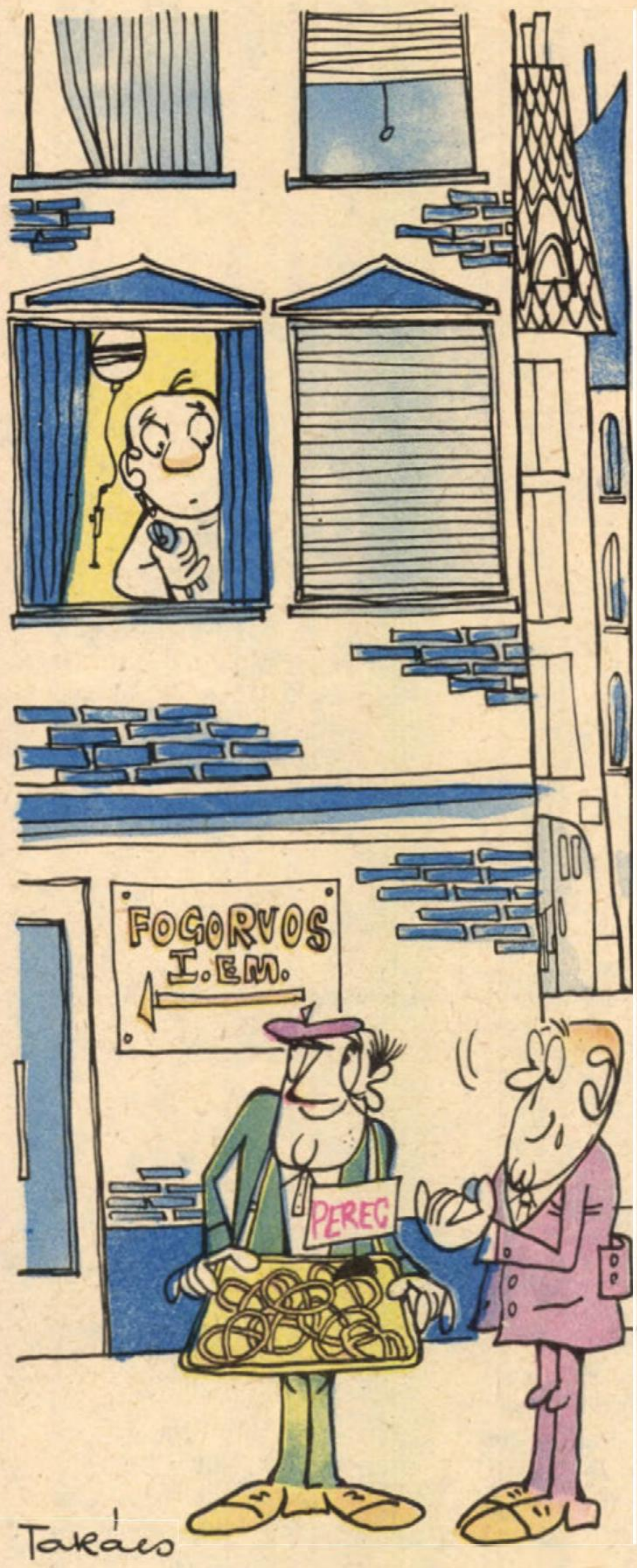

EZ A DISZKRÉCIÓ!

Párizsi párbeszéd.

– Madame, higgye el, hogy a férfiak titoktartóbbak, mint a nők . . .

– De, Monsieur, hogy mondhat ilyet!

– Igen, igen . . . A hivatalban például van egy kollégám, akinek egy éve emelték már a fizetését, a felesége azonban mindmáig nem tud erről!

AZ SZTK-BAN

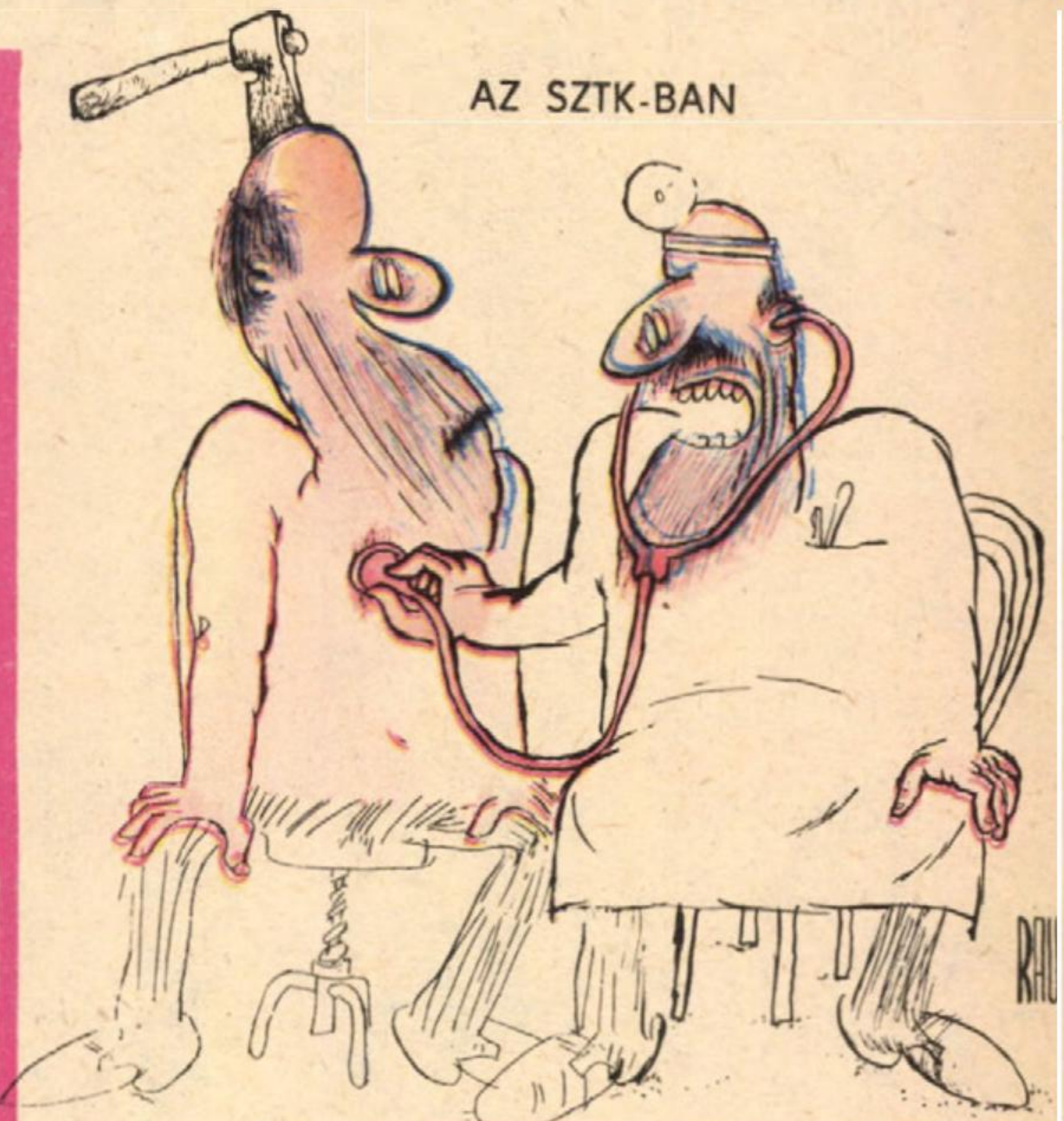

– Hány cigarettát szív naponta?

AZ ELSŐ TÁRLATON

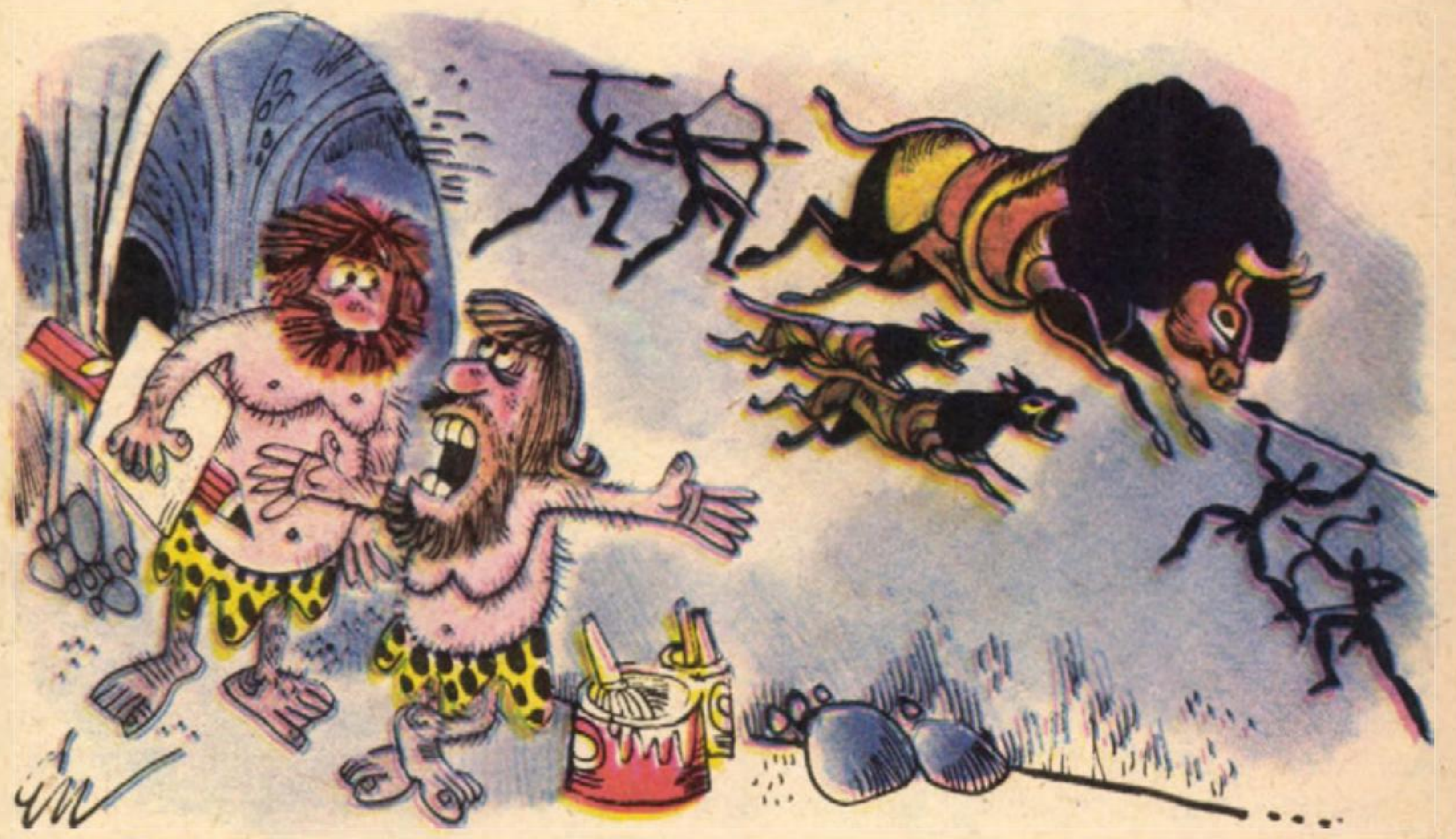

– Sajnos én csak egy mellékbarlangot kaptam, a főbarlang mindig azé a dilettáns Pemzli Bénié! . . .

SZEMÉRMES FIATALOK

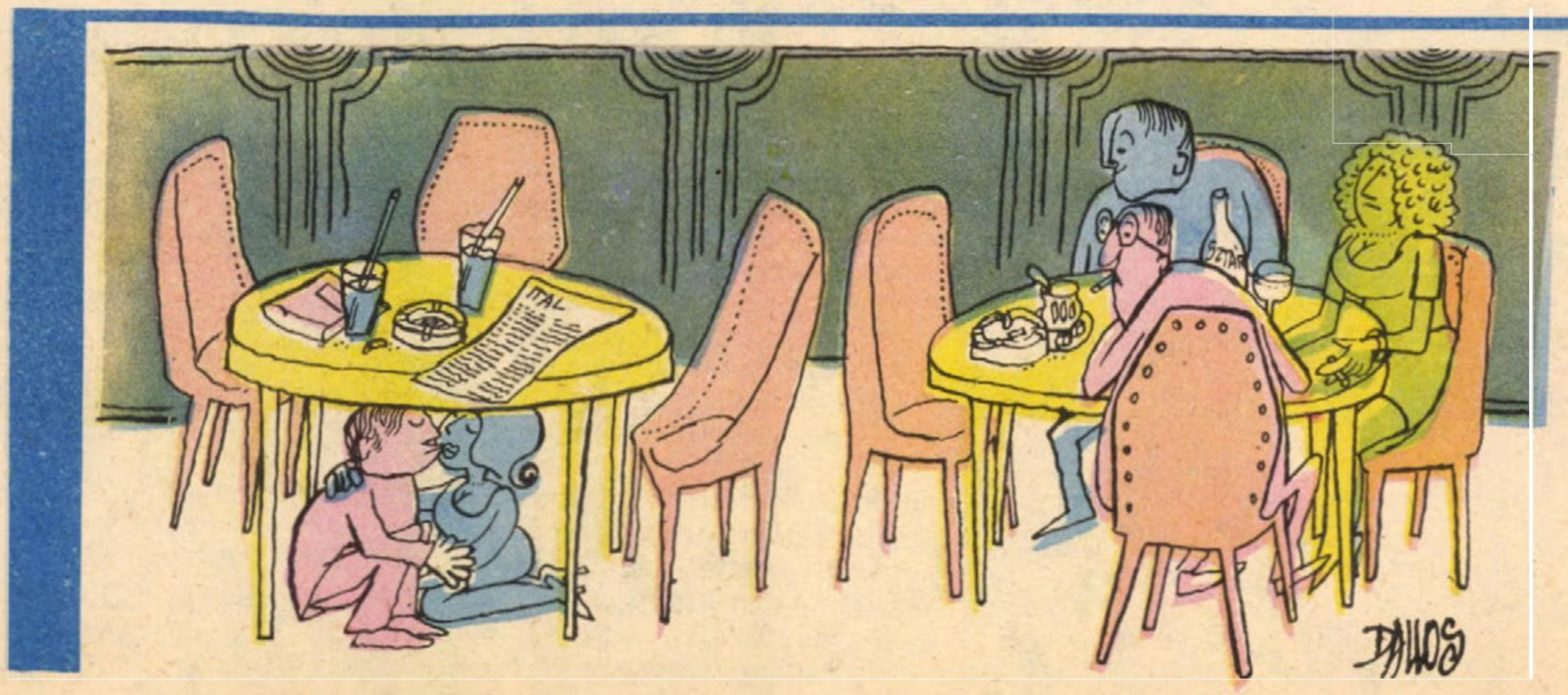

SÚLYEMELŐINK KUDARCA

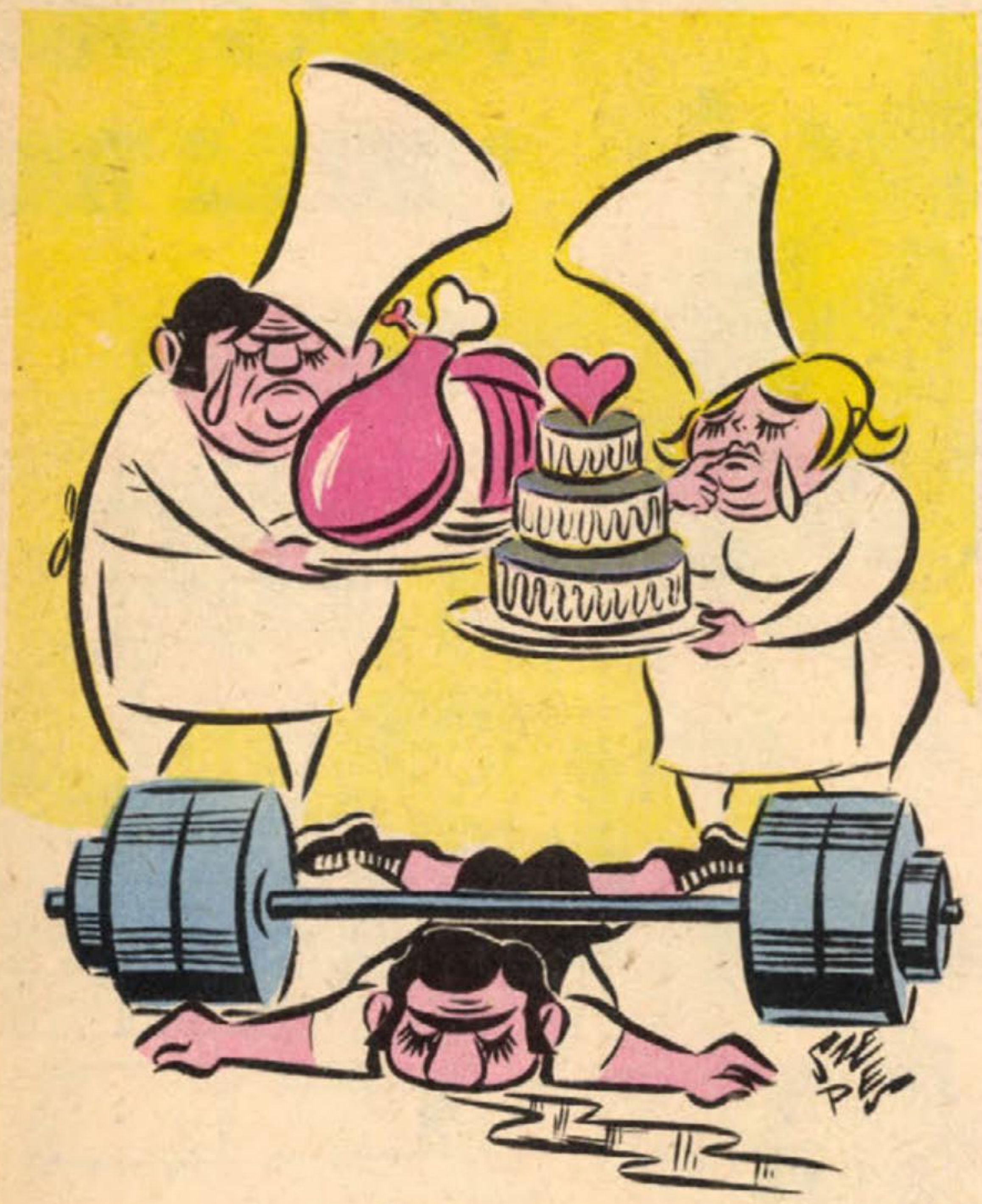

Az igazi bűnösök.

AZ ÖREGEK HETÉN

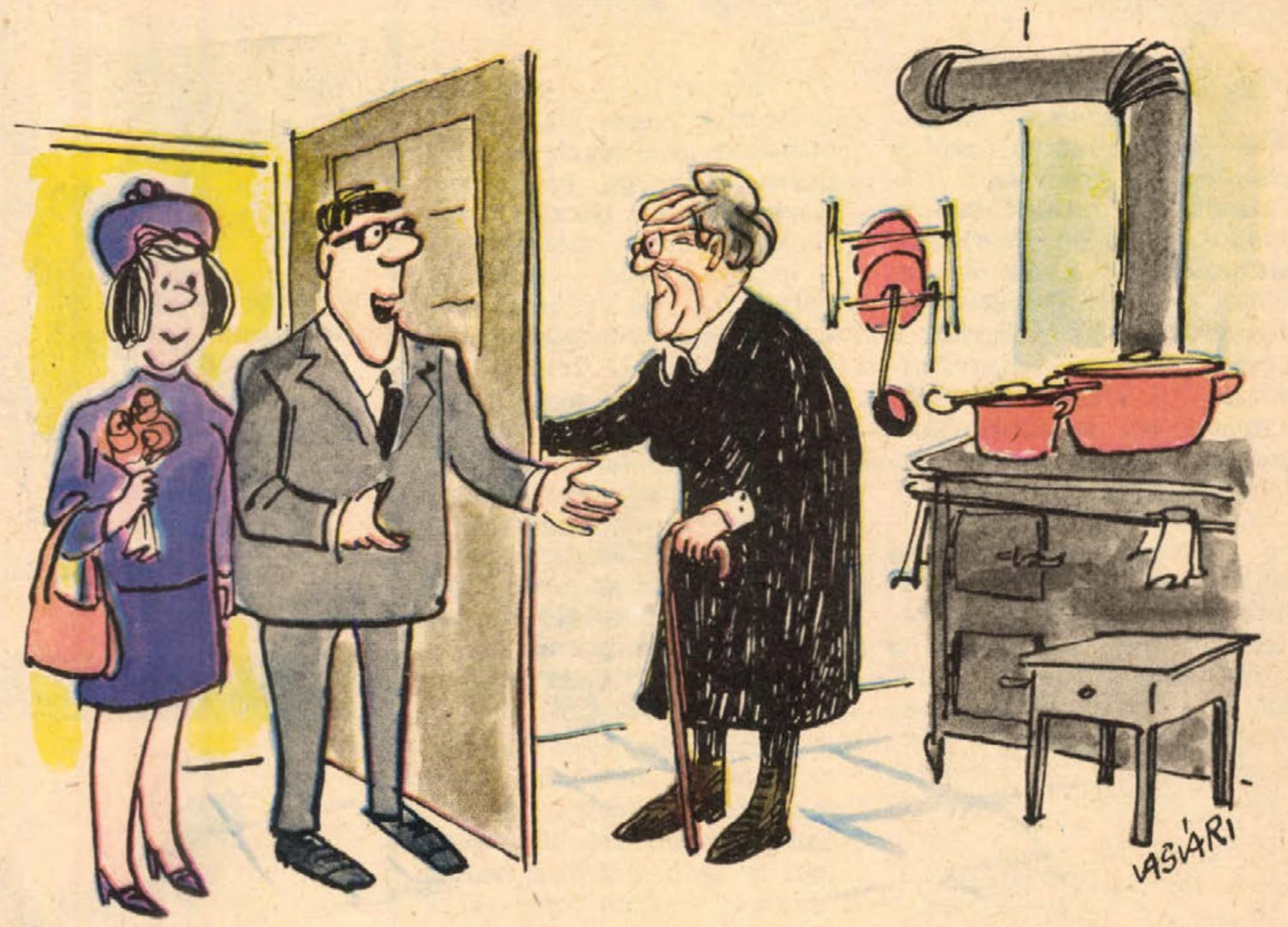

– Mama, hát nem ismer meg? Most egy éve is meglátogattuk.

MŰKINCSRABLÁSI HULLÁM

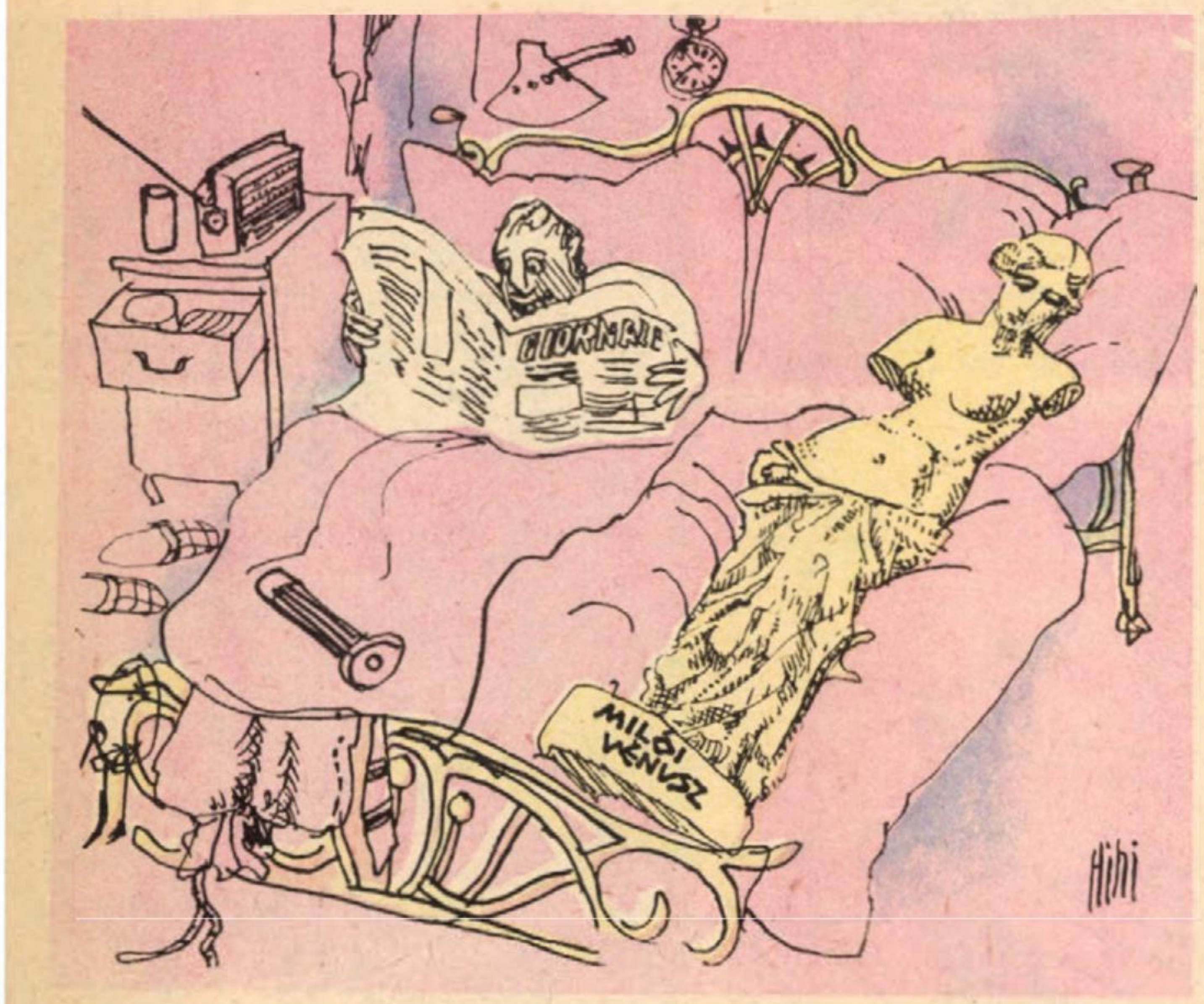

– Na, nézzük csak, milyen sajtóm van...

ÉPÍTÉSZET

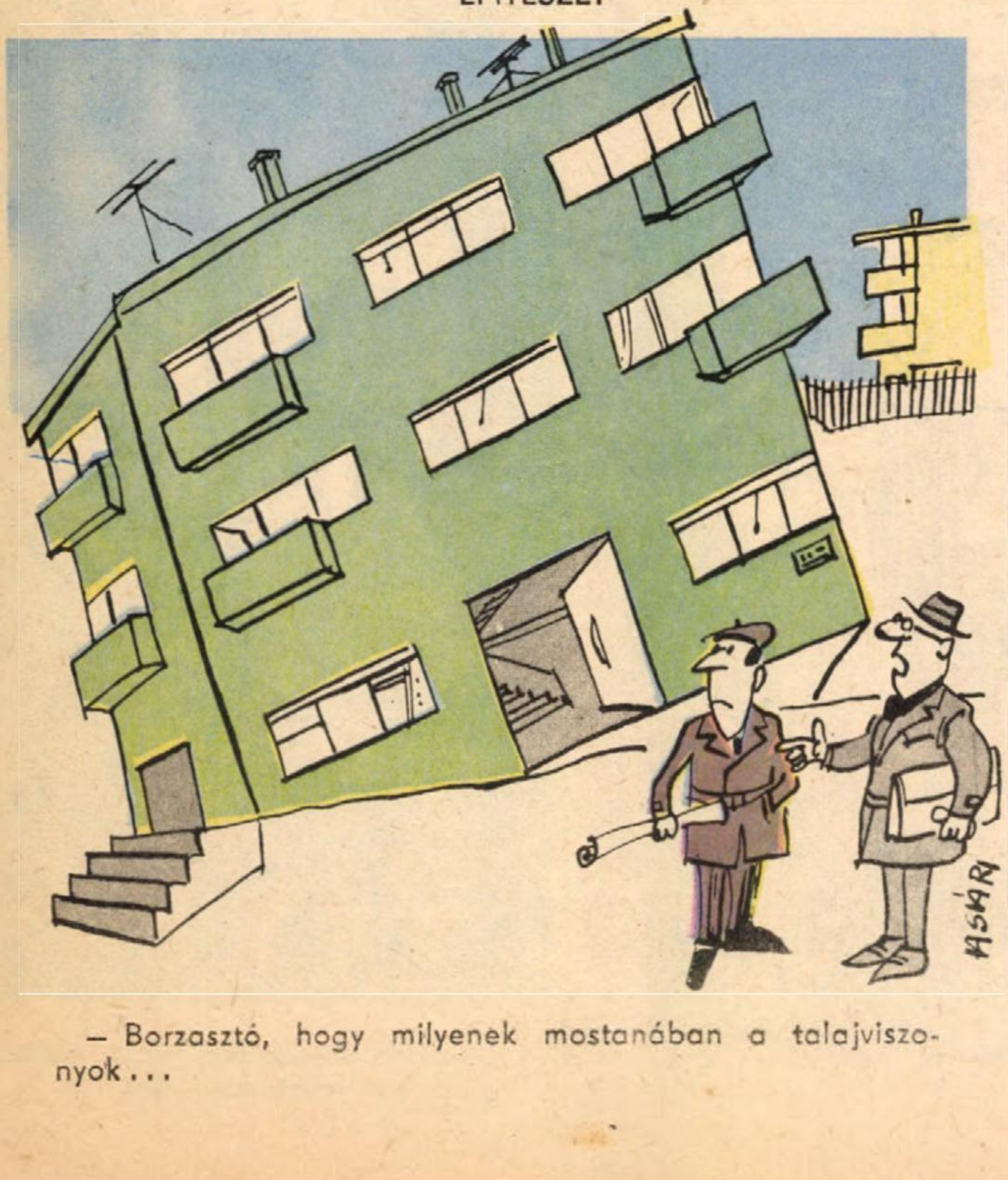

– Borzasztó, hogy milyenek mostanában a talajviszonyok...

EBLÁZADÁS

Tegnap Seneca névre hallgató, tacskó márkájú kutyám késő este jött haza. Már éppen szemrehányást akartam tenni neki, amikor megszólalt:

— Ne haragudj, fontos megbeszélésünk volt az ebtársakkal...

— Nocsak! És mi volt az a nagyon fontos?

— Elhatároztuk, hogy megalakítjuk a kutyák érdekvédelmi szervezetét — kezdte, majd részletesen elmesélte értekezletük lefolyását:

— Megállapítottuk, hogy a kutyatartók körében számos káros, a kutyatársadalomra veszélyes gyakorlat honosodott meg. Az ebtartás, mely optimális esetben az ember és a kutya kölcsönös megbecsülésén, egymás hűséges szolgálatán alapszik, egyre inkább divat lett, és ma már nemcsak az tart kutyát, aki szereti az állatot, hanem az is, aki a kutyát státusszimbóliumnak tekinti.

— Honnan tanulsz te ilyen szavakat? Egyáltalán érted, mi az a státusszimbólum?

— Látod, te is lenézel. Egyeseknek a kutya azért státusszimbólum, mert környezetükben egy-egy márkás, drága ebbel is fel akarják hívni a figyelmet magukra. Ezek az emberek a legdrágább kutyákat vásárolják, különböző kutyaiskolákba küldik őket, ahol a kutya egyéniségétől távol álló, néha kutyamivoltát megszégyenítő mutatványokra idomítják őket.

— A vadászkutyákat például vadászni tanítják — mondom.

— Én csak arra lennék kíváncsi — vág a szavamba Seneca —, hogy miért tart vadászkutyát, a negyedik emeleti lakásában, egy vállalati könyvelő?

— Hát azért...

— Azért, mert divat! Ifjú és elkényeztetett lányok és ifjak, óriási ebeket vonszolnak magukkal, mert ezzel fel lehet tűnni...

És csakis kiváló családokból született kutyáknak van becsülete: ha legalább öt ősükig ki tudják mutatni a származásukat. De nézd meg egy eb sorsát, ha nincsen nemesi levele, ahogy ti nevezitek, pedigréje... Még az ebtenyésztők egyesülete is hátrányos megkülönböztetést alkalmaz velük szemben. Ha egy kutya nem fajtiszta, nagyobb adót vetnek ki a gazdájára...

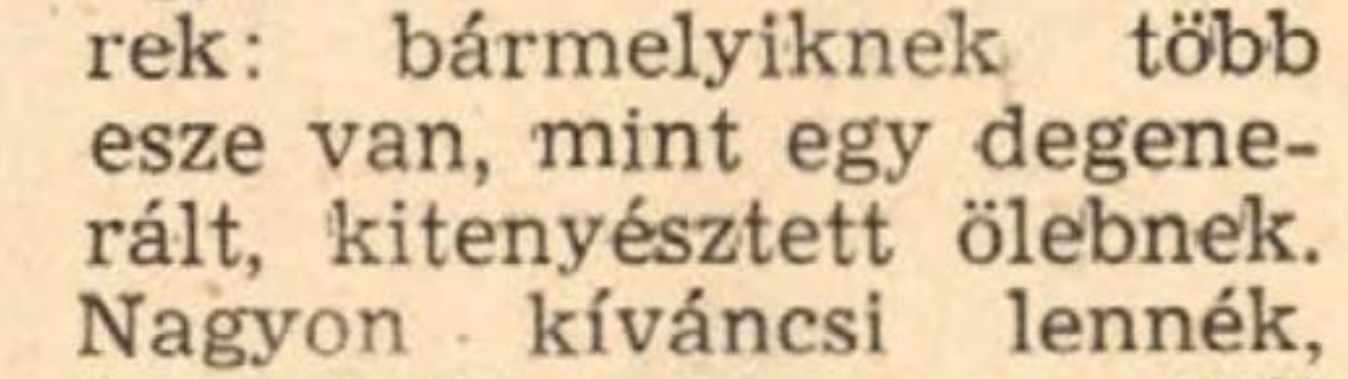

— Ezek tenyésztési szempontok miatt vannak — védem az egyesületet...

— Te azt hiszed, hogy csak egy fajtiszta kutyát lehet szeretni? Számos, úgynevezett korcsot ismerek: bármelyiknek több esze van, mint egy degenerált, kitenyésztett ölebnek. Nagyon kíváncsi lennék, hogy akkor is megvettél volna-e engem, ha nem vagyok fajtiszta!

— Ki sem váltottam a pedigrédet — felelem.

— Mert lusta voltál utánajárni. De azért mindenütt elmondod, hogy kiváló felmenőim voltak. Miért nem egy szerencsétlen kis korcsot fogadtál magadhoz, ha egyszer annyira szereted a kutyát? Nézd csak meg az újsághirdetéseket. Ma már ott tartanak a sznobizmusban, hogy ilyeneket olvasni: „Angol vérvonalú uszkárkölykök igényesnek eladók." Már nem is elég, ha a kutya fajtiszta, már az az előkelő, ha külföldi is. A saját társadalmatokban kiebrudaltátok az arisztokráciát, nálunk meg bevezetitek. Hát miféle állatbarátság ez? Apropó! Emlékszel a Flokira?

— Hogyne, az a kis fekete korcs, a szomszéd utcában — feleltem.

— Azt is tudod, hogy mennyire tetszett nekem, de közénk álltál, és te választottál számomra feleséget, hogy gyerekeinket jó pénzért eladhassátok... Természetesen egy fajtiszta tacskót, akit nem szerettem. Hát vedd tudomásul, hogy meguntuk az effajta kutyabarátságot.

— Mit akartok tenni?

— Elhangzott olyan javaslat is, hogy egy kutyákból álló bizottság adjon engedélyt az ebtartásra. Tilos lenne például szűk pesti lakásokban hatalmas vadászkutyákat tartani.

— És te milyen változást akarsz az életedben?

— Holnaptól kezdve nem vagyok hajlandó pitizni, mert ez idegen egy tacskó lelkétől. És vedd tudomásul, hogy ugatni akarok, mert az is kell néha egy kutyának. Egyébként ragaszkodom a szabad párválasztáshoz, a következő feleségem a Floki lesz — mondta, majd durcásan bevonult a kuckójába.

Azóta nem szól hozzám...

Ősz Ferenc

KICSIT IDEGESÍTŐ

Délelőttönként presszóban szeretek írogatni, lehetőleg csendes helyen, mert bevallom, egy kicsit ideges vagyok. A múltkorjában munkálkodás céljából beültem egy rendkívül csendes presszóba, ahol még a közmondásbeli légy zümmögése is hallható volt, ugyanis ott mászkált szegényke mögöttem az ablaküvegen. De mivel azt sem szeretem, ha a fülembe zümmögnek, gyorsan agyoncsaptam a jegyzetfüzetemmel. Sajnos nem tehettem meg ugyanezt a szomszédságomban letelepedett kövér, pápaszemes úrral. Már avval is felingerelt, ahogy az aktatáskáját levágta a székre, csak úgy csattant, a reggelizését pedig egyenesen kínszenvedés volt végighallgatni, mert nemcsak látni, hallani is lehetett. Csilingeléssel kezdte, huzamosabb ideig kavargatta kávéspoharában a cukorkakockákat, hogy jól felolvadjanak, miközben kanalát hozzá-hozzáütögette a pohár üvegfalához.

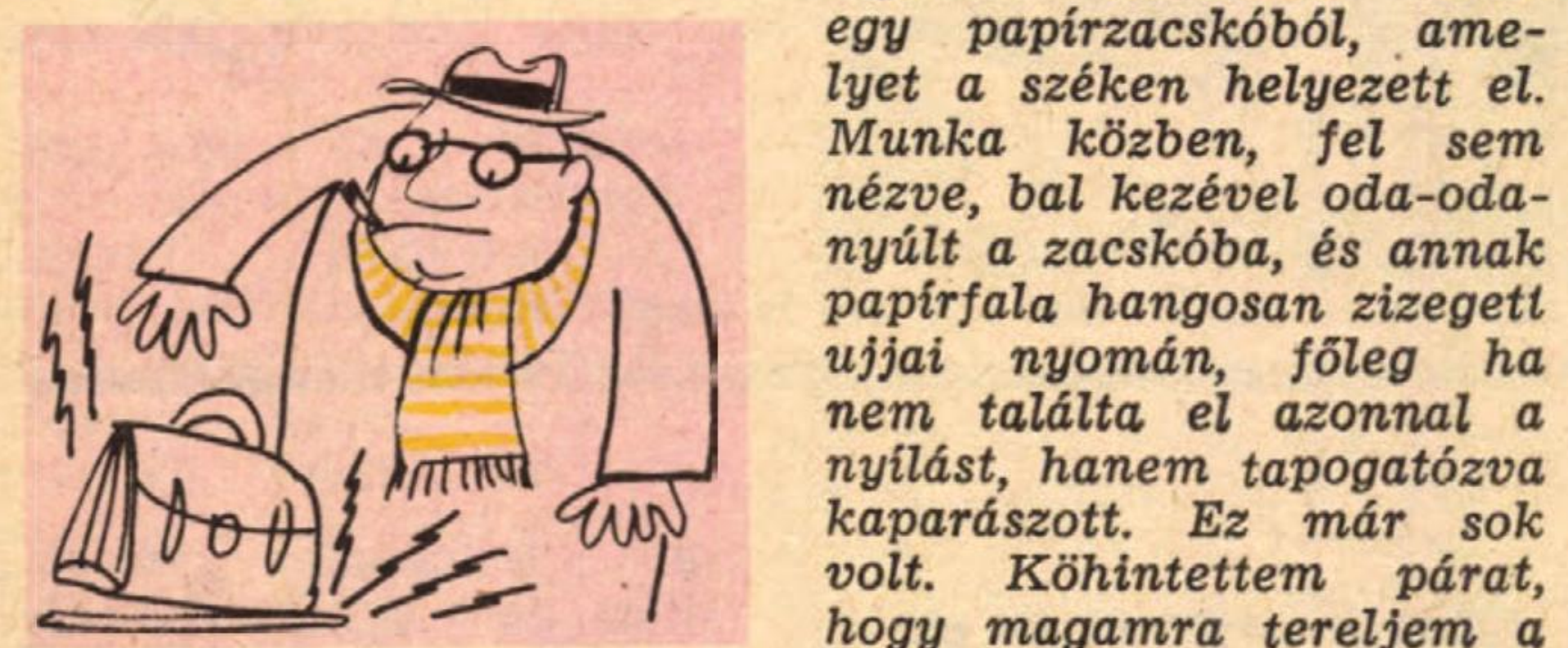

Harangjáték — gondoltam dühösen —, ezt már ismerem, itt nem segít semmi, meg kell várni, amig befejezi. Utána bizonyára szörpölni kezd, mert az ilyen ember mind élveteg, és apró kortyokban szürcsöli a nemes italt, hogy cseppenként kiélvezze. Nem tévedtem. Így volt. Megjegyzem, nemcsak szürcsölt, ropogott is. Hangosan ropogtatva fogyasztotta el a pirított zsemleszeletkéket. És nem is akárhogy. Nagy tehetség volt. Mondhatnám azt is, hogy ropogóművész. Tűkön ültem, amíg befejezte. Utána néhány újságot vett elő, és átlapozta. A dübörgő lapozók közé tartozott, akik olyan hirtelen haragos mozdulattal forgatják a lapokat, hogy messzire hallik.

...Nana... csitítottam magam... nem kell azért minden csekélységen izgulni. Hát egy kicsit suhogva lapoz. Kicsit sisteregnek, kicsit sustorognak a lapok, amint tépi, szaggatja őket, de ez még nem a legrosszabb. Mennyivel kellemetlenebb lenne, ha például dünnyögve olvasna, mint tegnapelőtti szomszédod, vagy hangosan sziszegne keresztrejtvényfejtés közben. És különben is csigavér. Mindjárt végez... Valóban befejezte és aktákat vett elő a táskájából... Dolgozni fog... ujjongtam. Írni, és azalatt csendben marad.

Tényleg jegyezni kezdett az aktákra, de közben pattogatott kukoricát evett egy papírzacskóból, amelyet a széken helyezett el. Munka közben, fel sem nézve, bal kezével oda-odanyúlt a zacskóba, és annak papírfala hangosan zizegett ujjai nyomán, főleg ha nem találta el azonnal a nyílást, hanem tapogatózva kaparászott. Ez már sok volt. Köhintettem párat, hogy magamra tereljem a figyelmét, s mikor ez megtörtént, rosszallóan néztem rá. Nem volt ijedős természet, kihívóan tekintett vissza, aztán hirtelen felugrott, felnyalábolta o papírjait meg az aktatáskáját, és áthurcolkodott egy másik asztalhoz. Jó messzire tőlem. Még ő volt megsértve. A pincérnek is magyarázott valamit.

Később magamhoz intettem a pincért, s mivel kíváncsi ember vagyok, megkérdeztem; rólam beszélt-e a pápaszemes? A főúr eleinte szabódott, hogy így meg úgy, ő nem avatkozik be ilyen dolgokba ...vendég, az vendég... de én csak biztattam; beszélhet nyugodtan, nem sértődöm meg.

— Ne tessék haragudni — kezdte végül mentegetőzve —, de panaszkodott, hogy se olvasni, se dolgozni nem lehet az ön szomszédságában. Már a reggelijét is alig bírta lenyelni, annyira idegesítette... Tudniillik, bocsánatot kérek, állandóan kopogni tetszett a cipő sarkával a padlón. Azt mondta, ilyet még nem is látott.

Andor Leon

ELLENZETT ESKÜVŐ

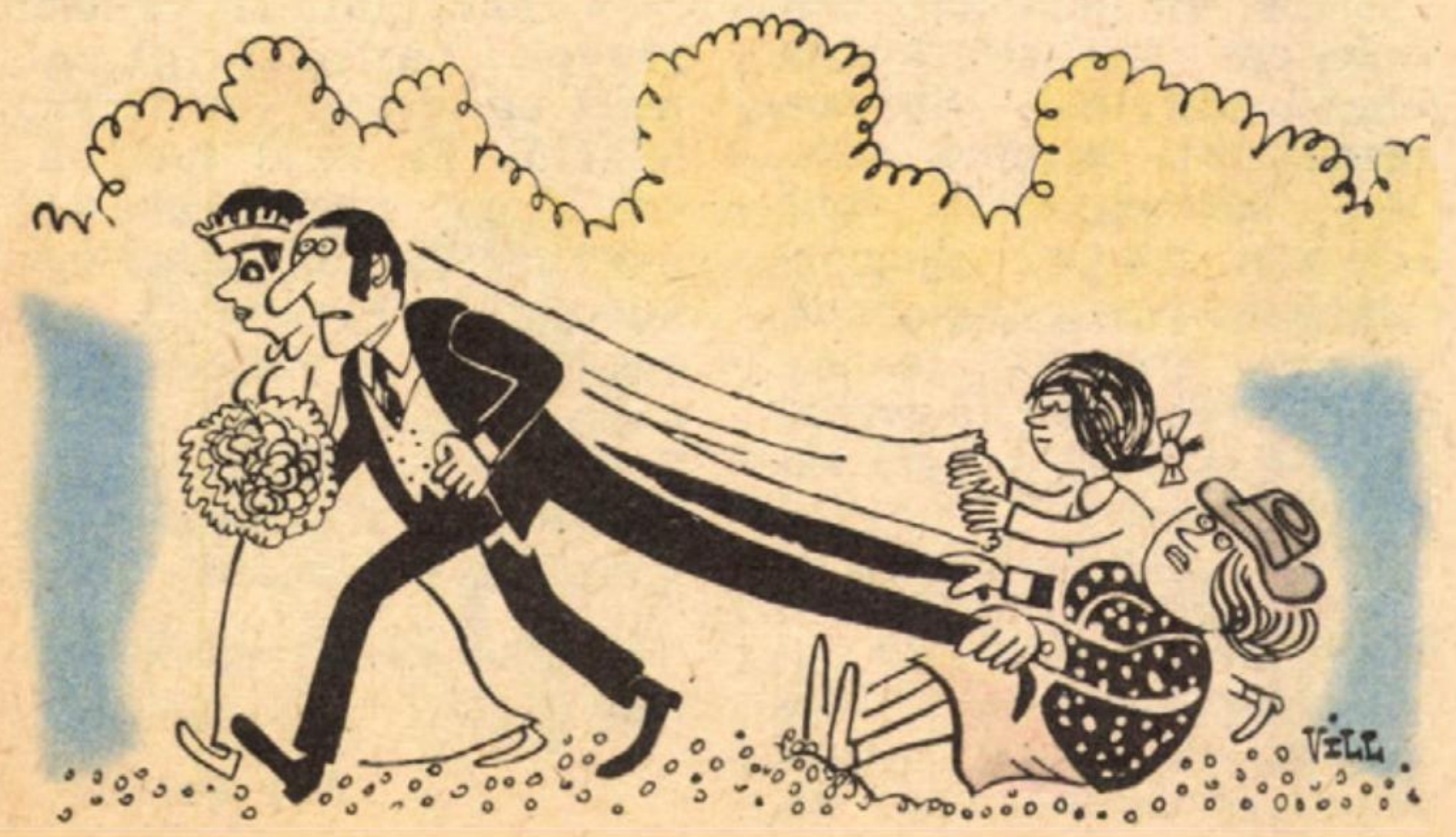

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
MI AZ ABSZOLÚT ÖRÖM?

Tót Gyula:

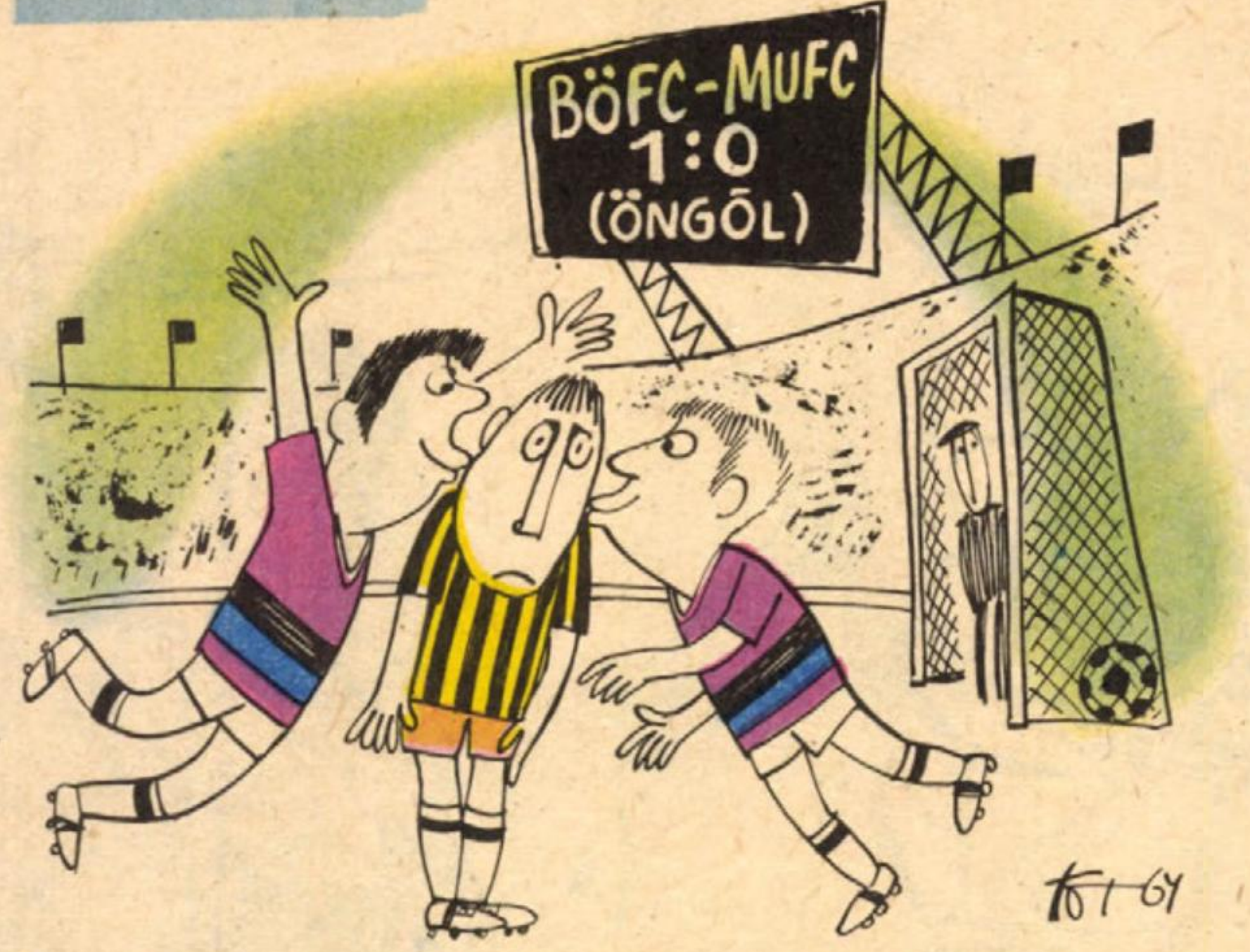

Mészáros András:

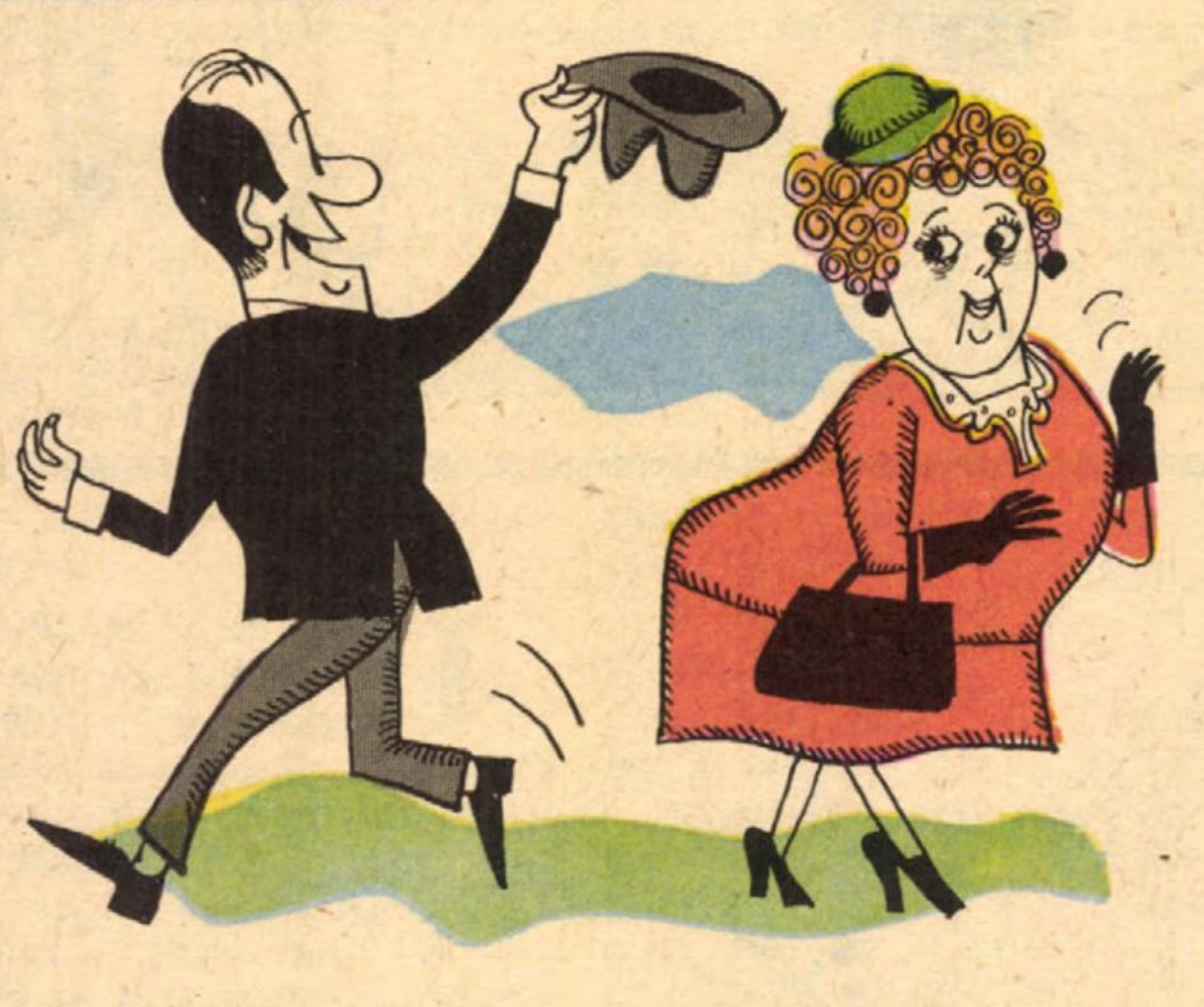

Találkozni az ifjúkori szerelemmel, aki nem jött hozzánk feleségül.

Szur-Szabó József:

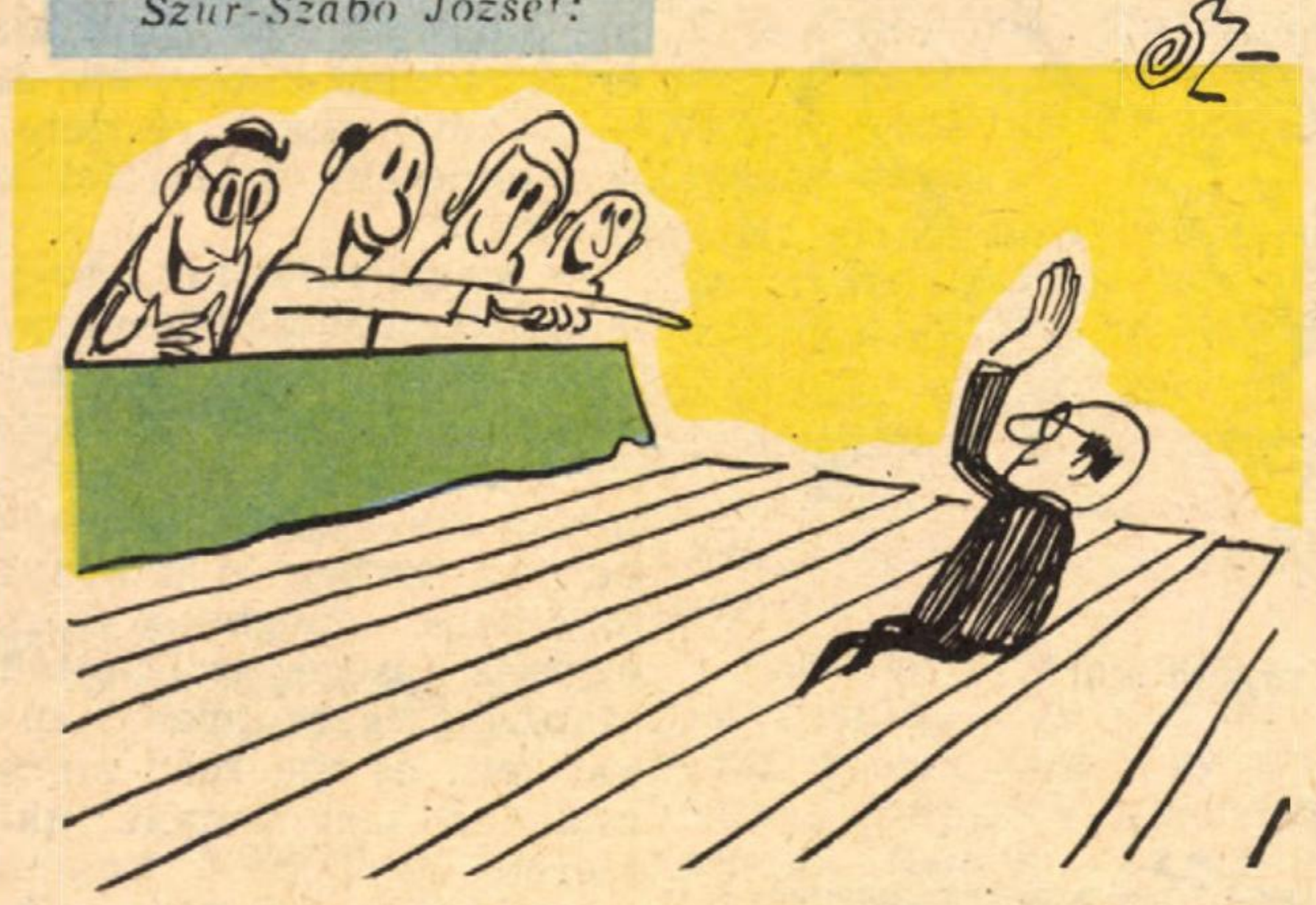

– Felszólaló jelentkezett!

Takács Imre:

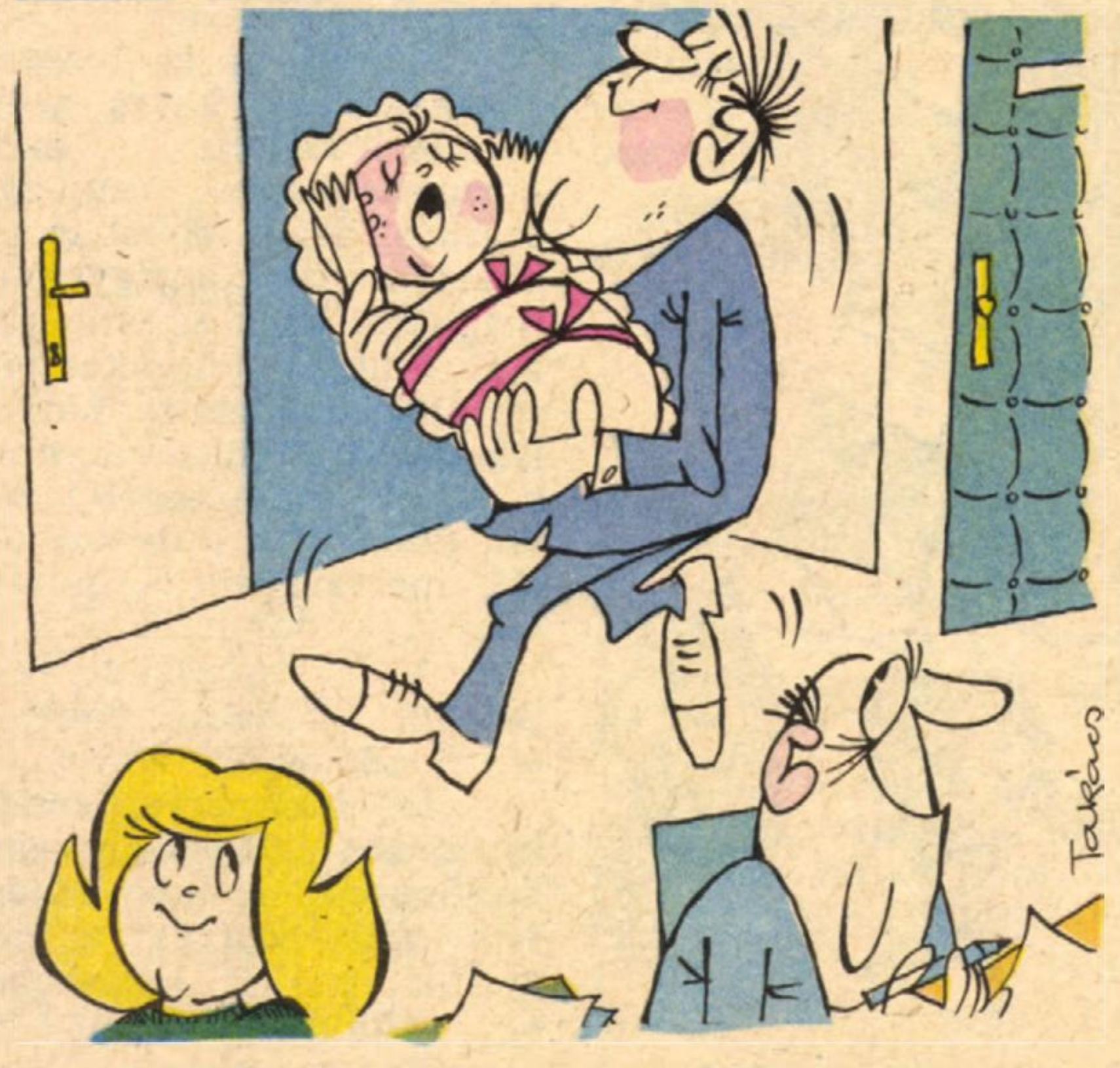

– Hogyha a főnök menne el hároméves gyermeknevelési szabadságra!

Várnai György:

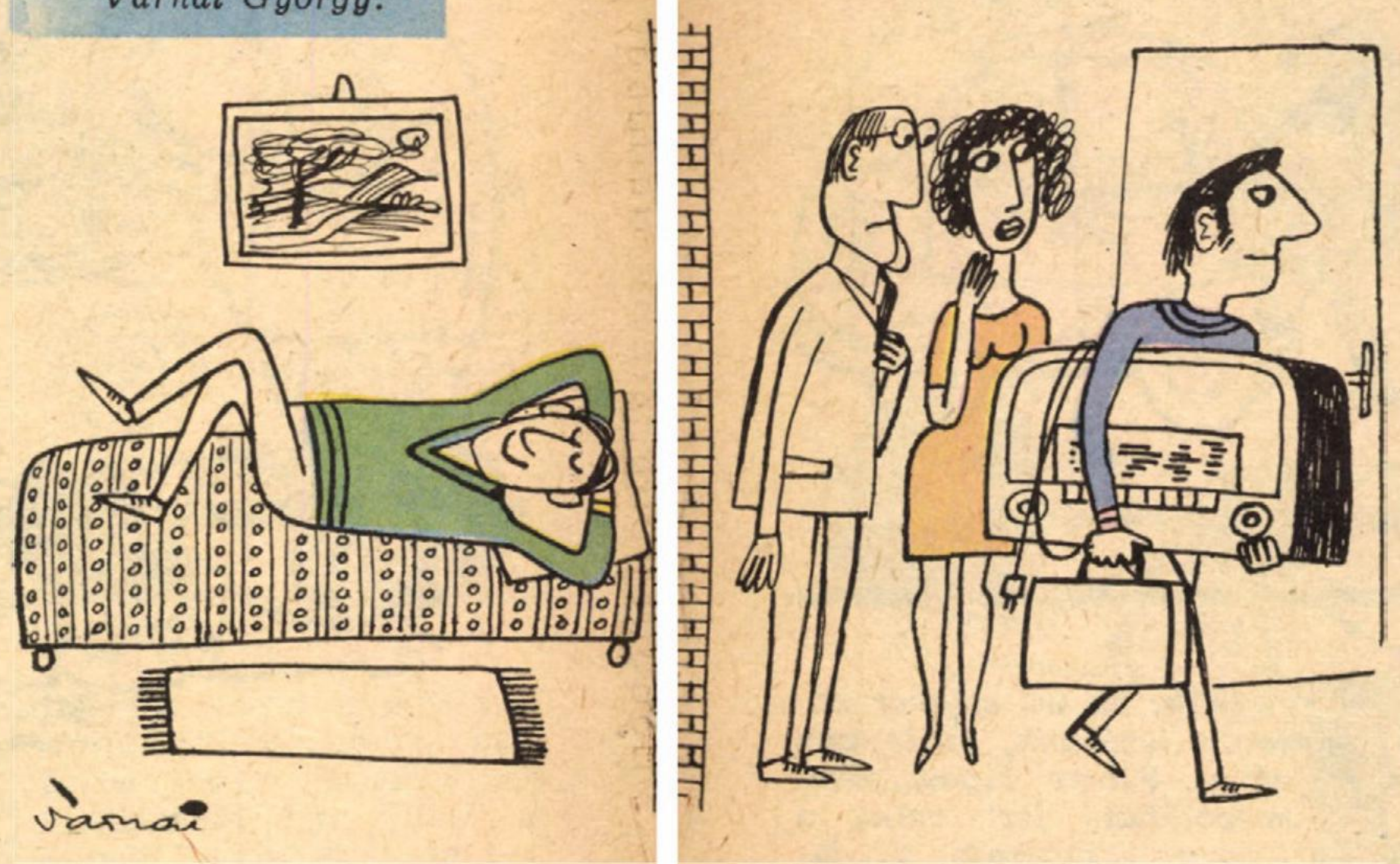

– Amikor a szomsz d rádióját elviszik javítani.

Hegedűs István:

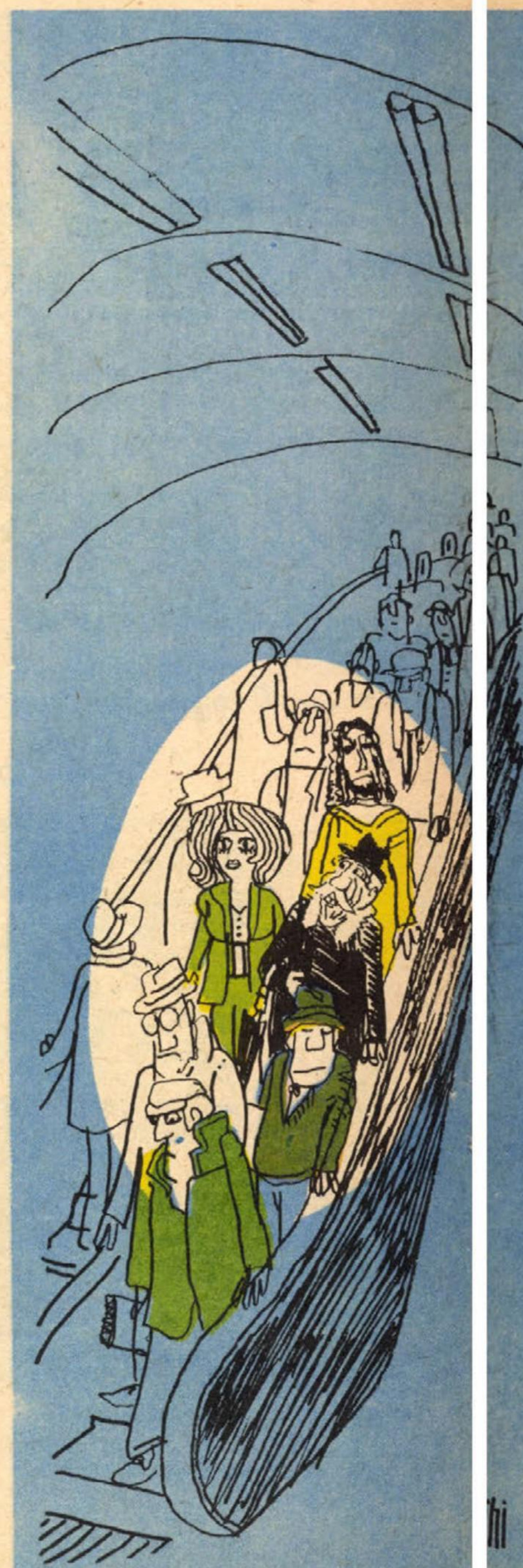

– Ha öregkorára sem marad agára az ember.

Vasvári Anna:

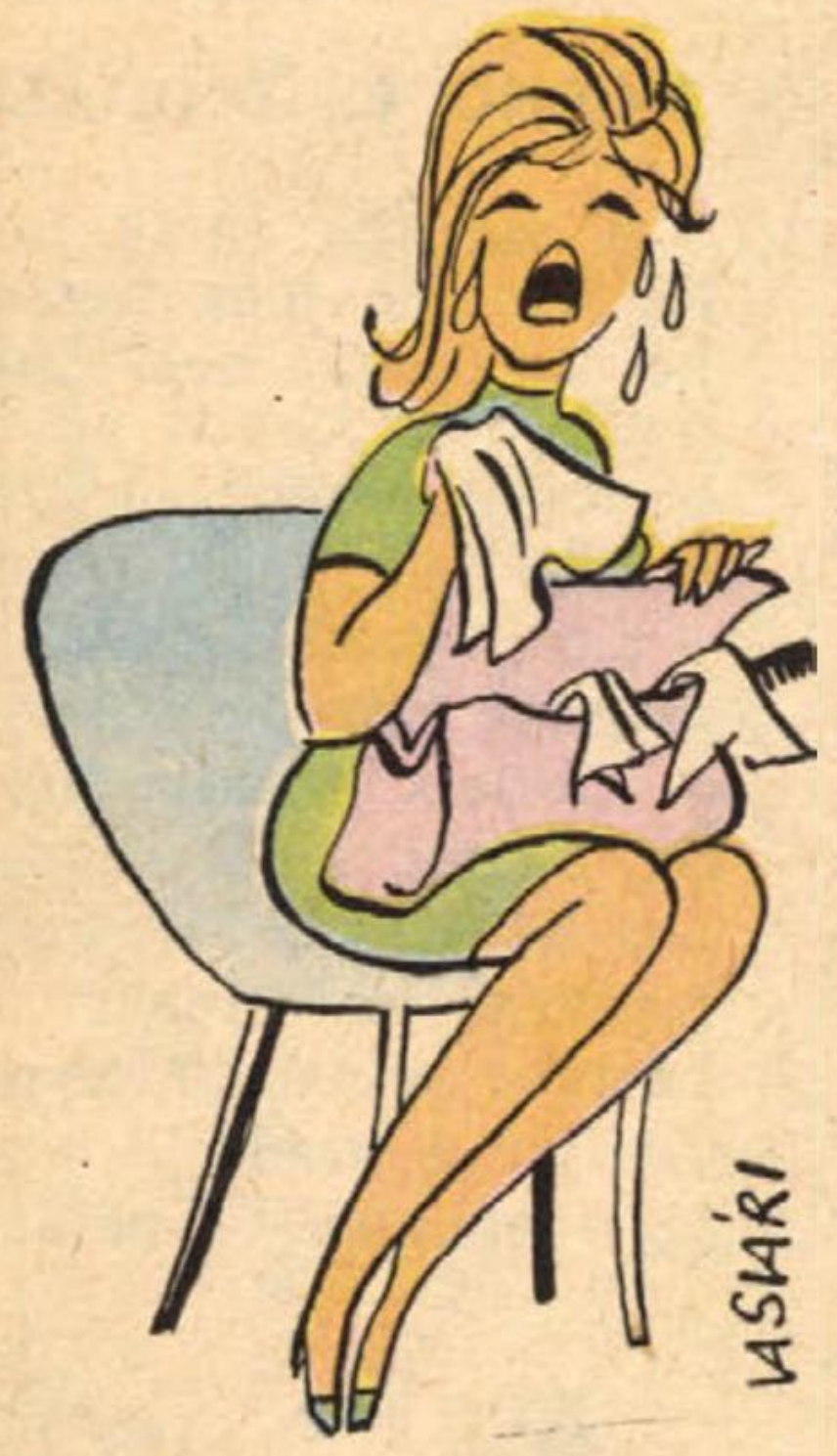

– Megtalálni a zsebkendőt.

Dallos Jenő:

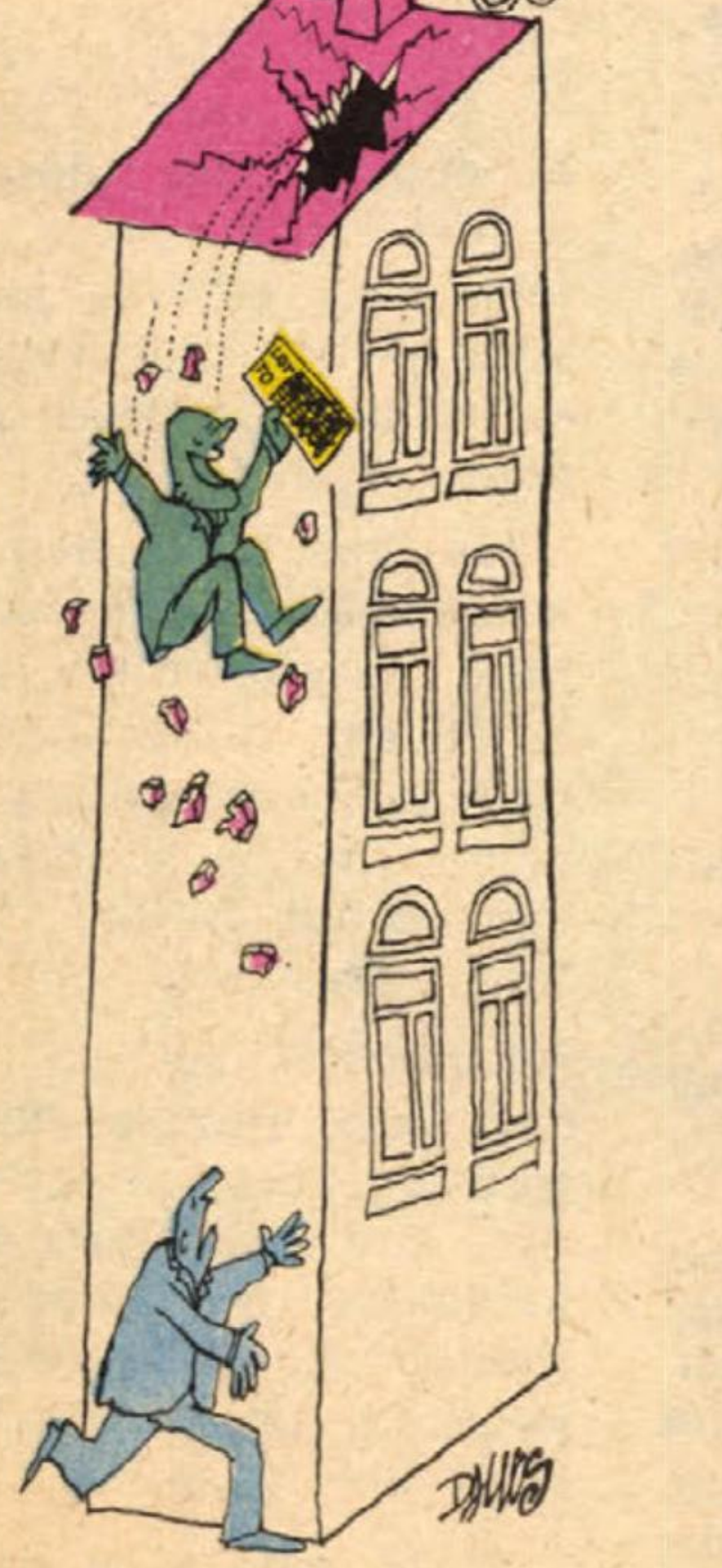

– Hurrá! Ötös találatom van!

Erdei Sándor:

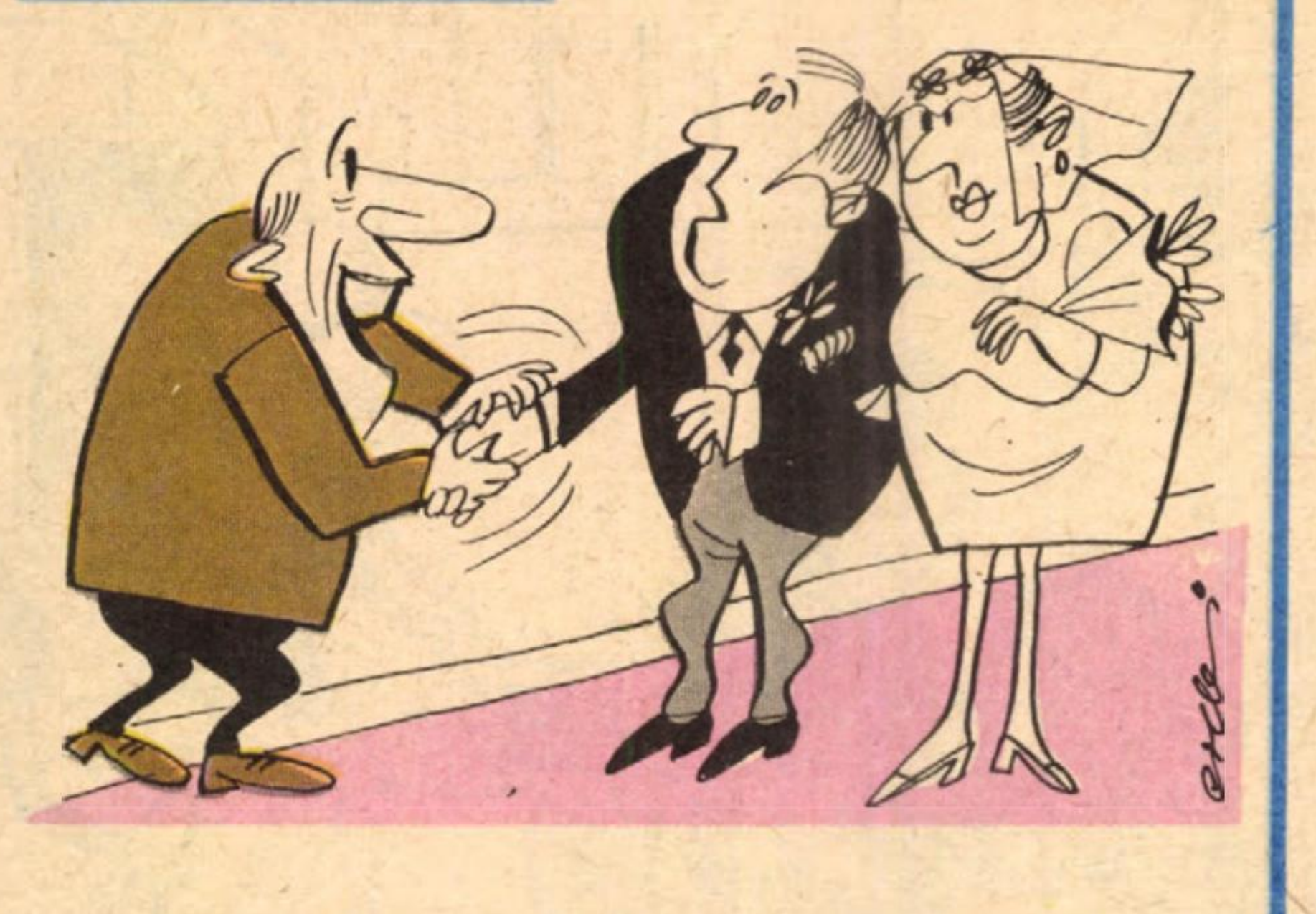

– Szívből örülök, hogy nem te gratulálsz nekem!

Fülöp György:

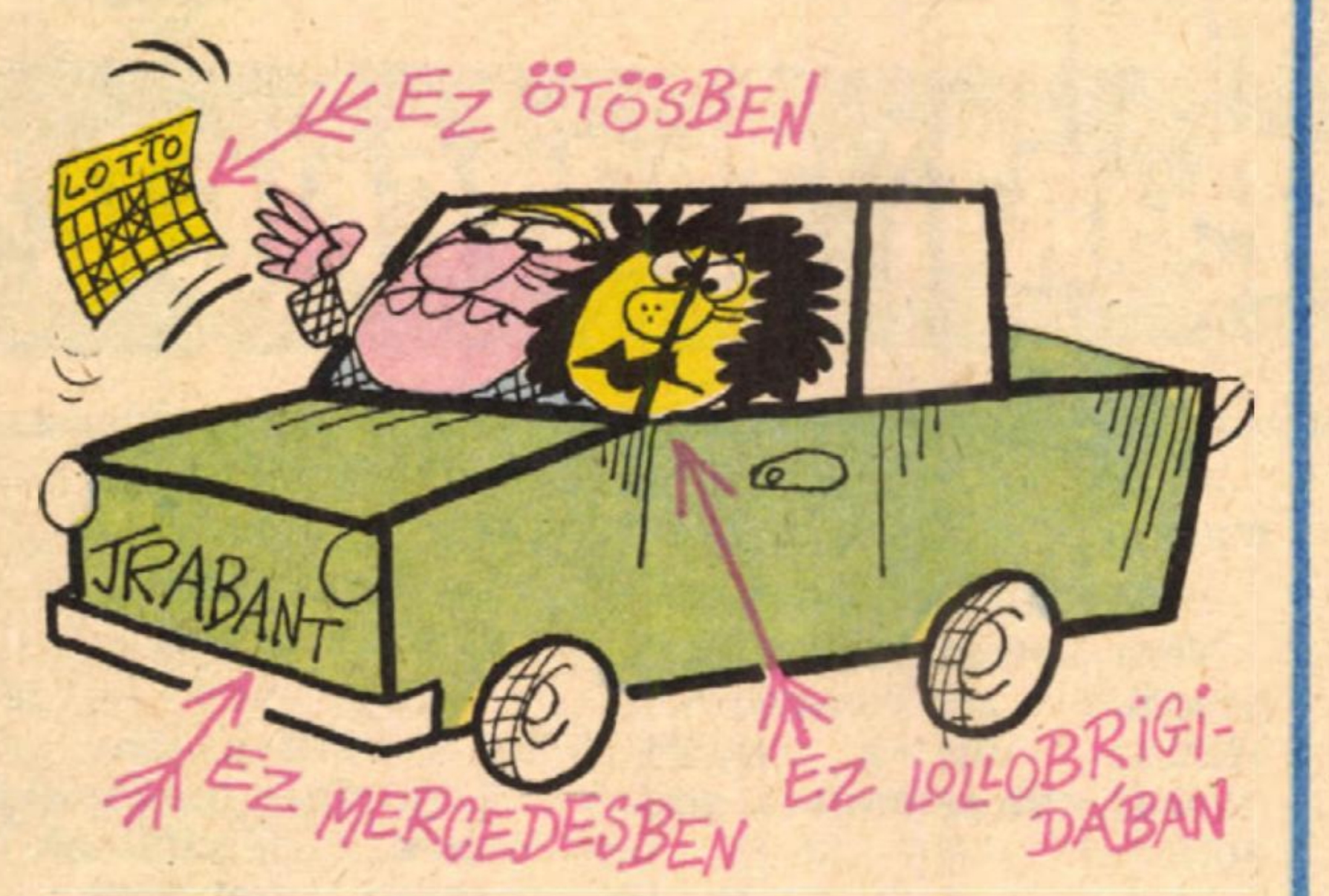

Sajdik Ferenc:

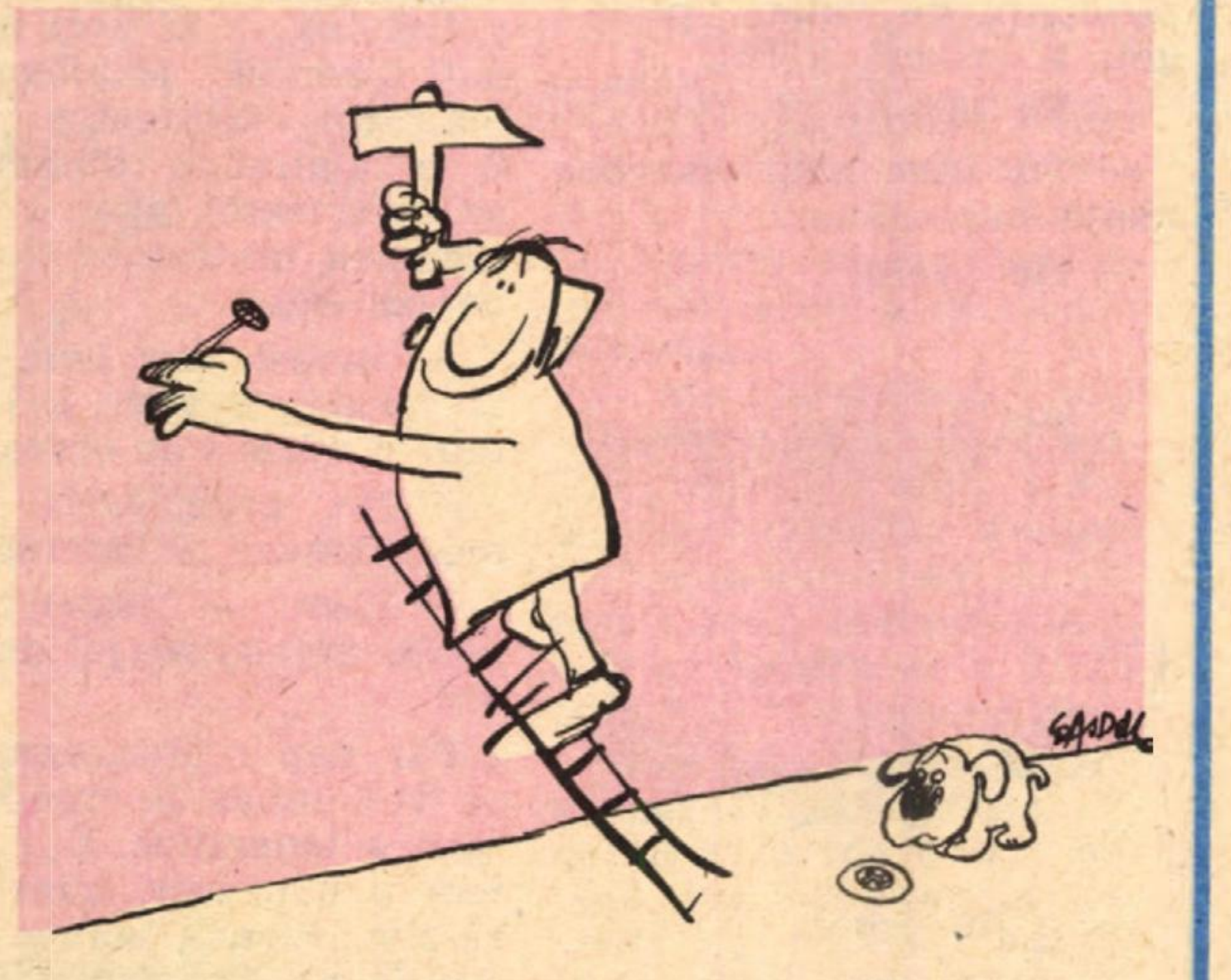

Harmadik ütésre végre a szeget eltalálni.

Endrődi István:

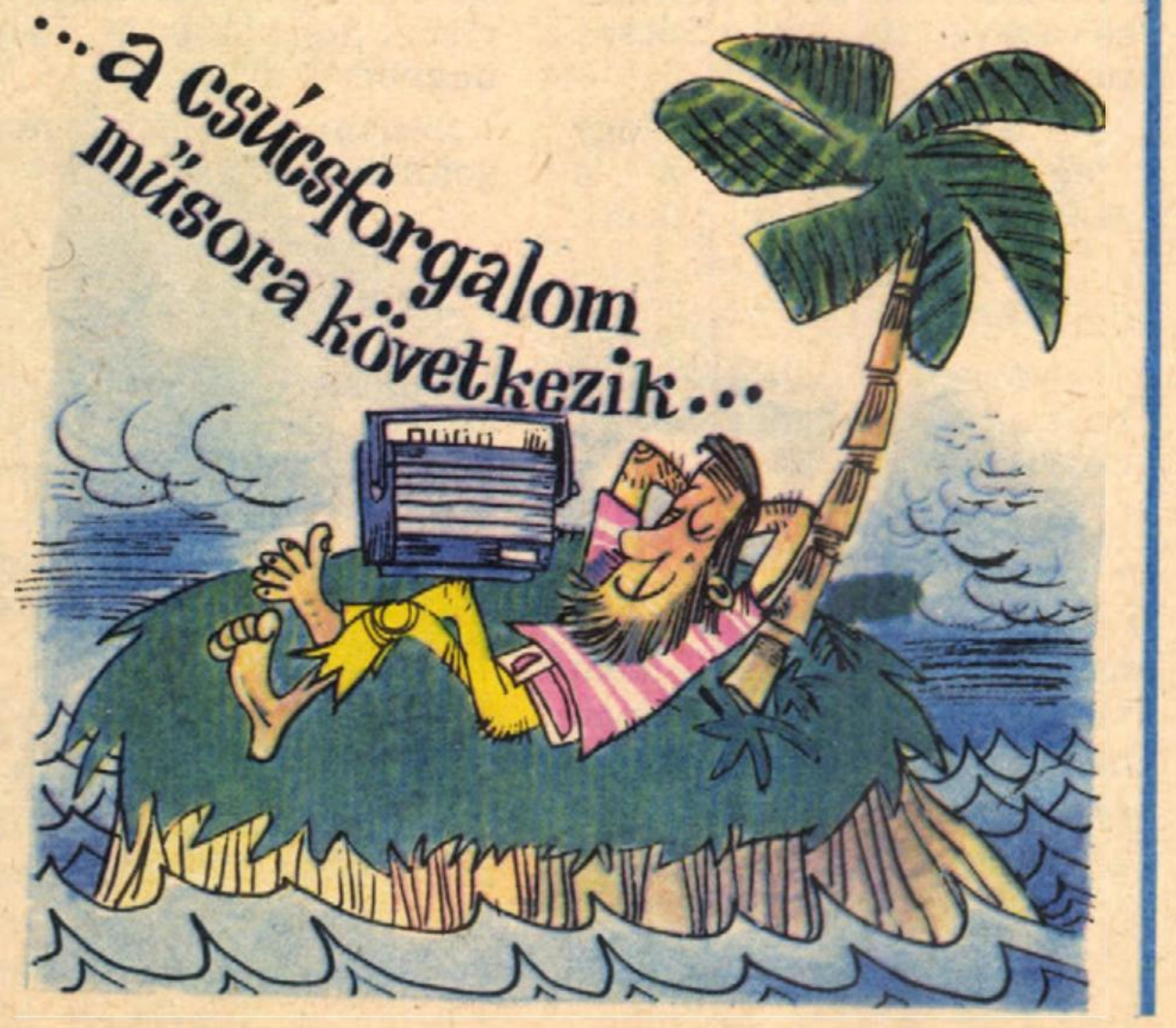
...a csúcsforgalom műsora következik...

A TRÉFÁS NAGYMAMA ESETE

Mai számunk címlapja láttán ezredszer is világgá kiáltom: álljon meg a menet, a volán mellett is emberek ülnek. Még ha első pillanatra ez olykor nem is derül ki rólunk!

Sosem volt vitám a gyalogosokkal. A zebra előtt háromszor is körülnézek, s ha kell, madzagon húzom át a kocsit a kereszteződésen, csak hogy életüket kíméljem. Ők viszont nem dugják lábukat a bal hátsó alá, hogy tömlöcbe juttassanak, és nem köpnek be az ablakon, fuj, piszok, el akartál gázolni?!

A tréfás nagymama persze más tészta. A tréfás nagymamának nem is a Kolozsi tér és a Lajos utca sarkán lenne a helye, hanem a Halálkatlan függőleges falán száguldó motorbicikli nyergében, a lengő trapézon vagy a Calgary-rodeó vadul hánykolódó Ráma-bikáinak a hátán.

A tréfás nagymama ugyanis imádja a veszélyt.

Produkciója a következő.

Amikor úgy ötven méterre vagyok tőle, lelép a járdáról. Jelentőségteljesen felém pillant és lestoppol. Nagy csel ez, legfeljebb Pelétől láttam hasonlót. Elringatja gyanakvásomat, elhiteti velem, hogy észrevett és esze ágában sincs átvágni előttem. Vidor szívvel taposok hát a pedálra, hogy gyorsan átkecmeregjek, ne tartsam fel őt sokáig. A tréfás nagymama még vár egy darabig, aztán szügyébe vágja a fejét és elindul. Mit elindul? Kilő! A tréfás nagymama ugyanis áldott tehetségű sportember, most egy néger vágtázó tigrisszerű robbanékonyságát egyesíti egy francia tőrvívó ritmusérzékével. Úgy számítja ki a rajt pillanatát, hogy már semmiképpen se érhessen át egészben a kocsi előtt.

Pedálokat taposok, fogantyúkat cibálok, kerekeket forgatok, nyikorgás, csörömpölés, égett gumiszag. A szélvédő homlokon csap, a volán gyomorszájon döf, rám lehet számolni. Ferde síkban rohannak a fák, a háztetők, a villanyoszlopok, és belül megvert kutya módjára nyüszít valami, úgyis hiába minden, itt már csengettek, jöjjön a mentő, a tűzoltó és a rabszállító.

És akkor a kavargás közepén egy pillanatra kísérteties tisztasággal felbukkan előttem a tréfás nagymama profilja.

Beharapott szájjal, előretolt állal vitorlázik. Nem almaarcú nénike, szó sincs keményített főkötőről, klavikordzengésről. Ez a nagymama sosem mesélt lágy és zsongító történeteket kakaóillatú konyhák mélyén. Ez egy harci nagymama. Profilja mint Árpád apánké a Hősök terén. Sólyomtekintetének mélyén valami hűvös és kaján kis boldogság. Negyven lóerő és tíz mázsa fém hömpölyög felé, és neki mosolyog a szeme. Az őrületbe kerget ez a mosoly. Ezt a mosolyt látom majd lázas éjszakáimon, cserepes szájjal hánykolódva a cella kőkockáin.

Már tudom, honnét ismerem a tréfás nagymamát.

Ő volt Fredda, a vízigót, aki kirágta a brit tömlöc falát, hogy két gyermekét a hátán cipelve ússza át a téli Csatornát s a végén még panaszkodjék, túl meleg volt a víz, így persze szó sem lehetett útvonalcsúcsról. Lukrécia Borgia volt, aki a konyhán minden fogást végigkóstolt és dicsérte a szakácsot, hogy minden nagyon ízletes, legfeljebb a bíboros úr kávécskájába lehetne talán még egy kanálka ciánkálit tenni, gyermekem. Ő volt Boldog Eudoxia, akinek páncélbugyogós erényeit három tüzes ördög ostromolta, mire Sadrachot egyszerűen áthajította a bárpulton, Mesnachnak akkora pofont adott, hogy leégett a szarva, Abednegot pedig a térdére fektetve paskolta pirosra, amíg csak bömbölve fogadkozni nem kezdett: soha többé nem lesz parázna.

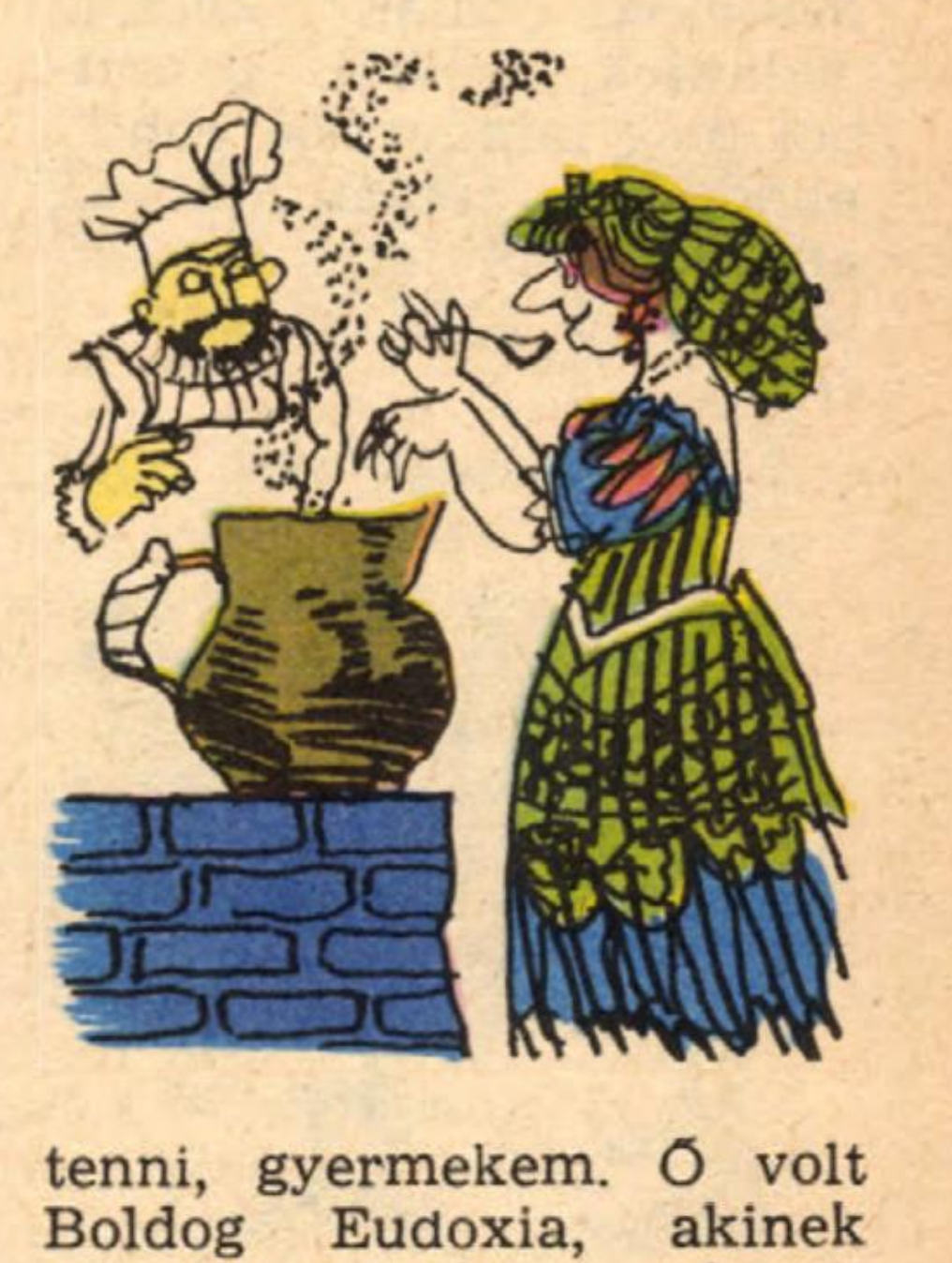

Elkapom a volánt, a kocsi oldalvást csúszik a tréfás nagymama felé. Eltakarom a szemem, várom a végső csattanást, imádkozni próbálok. A tréfás nagymama most hirtelen szilaj flamencotáncossá válik, mutatós pas de deux-vel kaffantja be terebélyes tatját a kocsi elől, aztán egy brazil hármasugró eleganciájával pattog át a túlsó járdára. Lefékezek és nedves rongyként terülök a volánra. Minden nyilall és lüktet, a tükörből egy ütődött aggastyán néz vissza rám reszkető fejjel.

A tréfás nagymama csendesen üldögél egy padon. Újságot olvas.

Mert neki amúgy sosem sürgős.

Csak éppen imád néha egy jó kis balhét maga körül.

Peterdi Pál

NOSZTALGIA

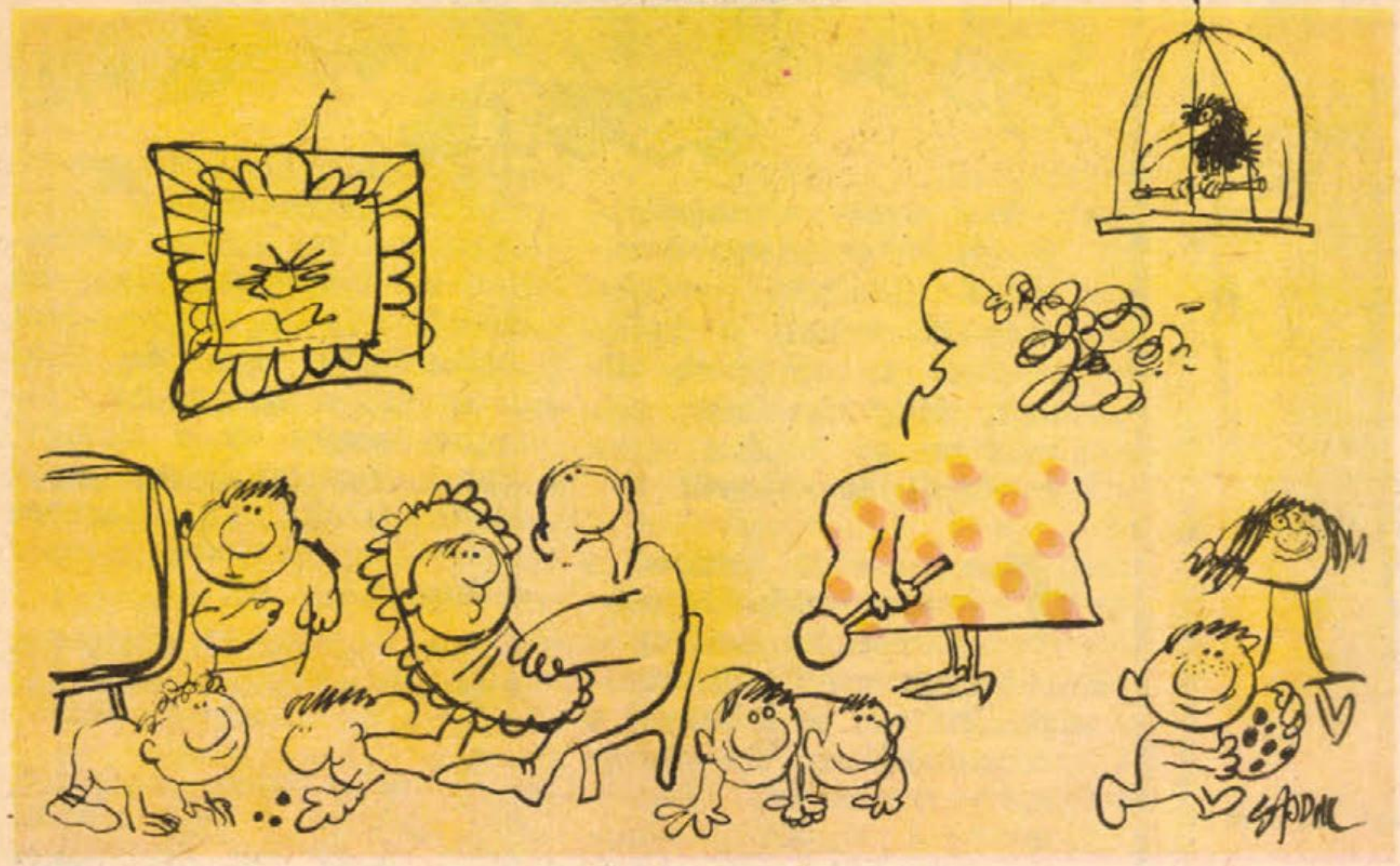

– Istenem, Simon Templar, az igen. Magas... karcsú... férfias!

VALÁS 71

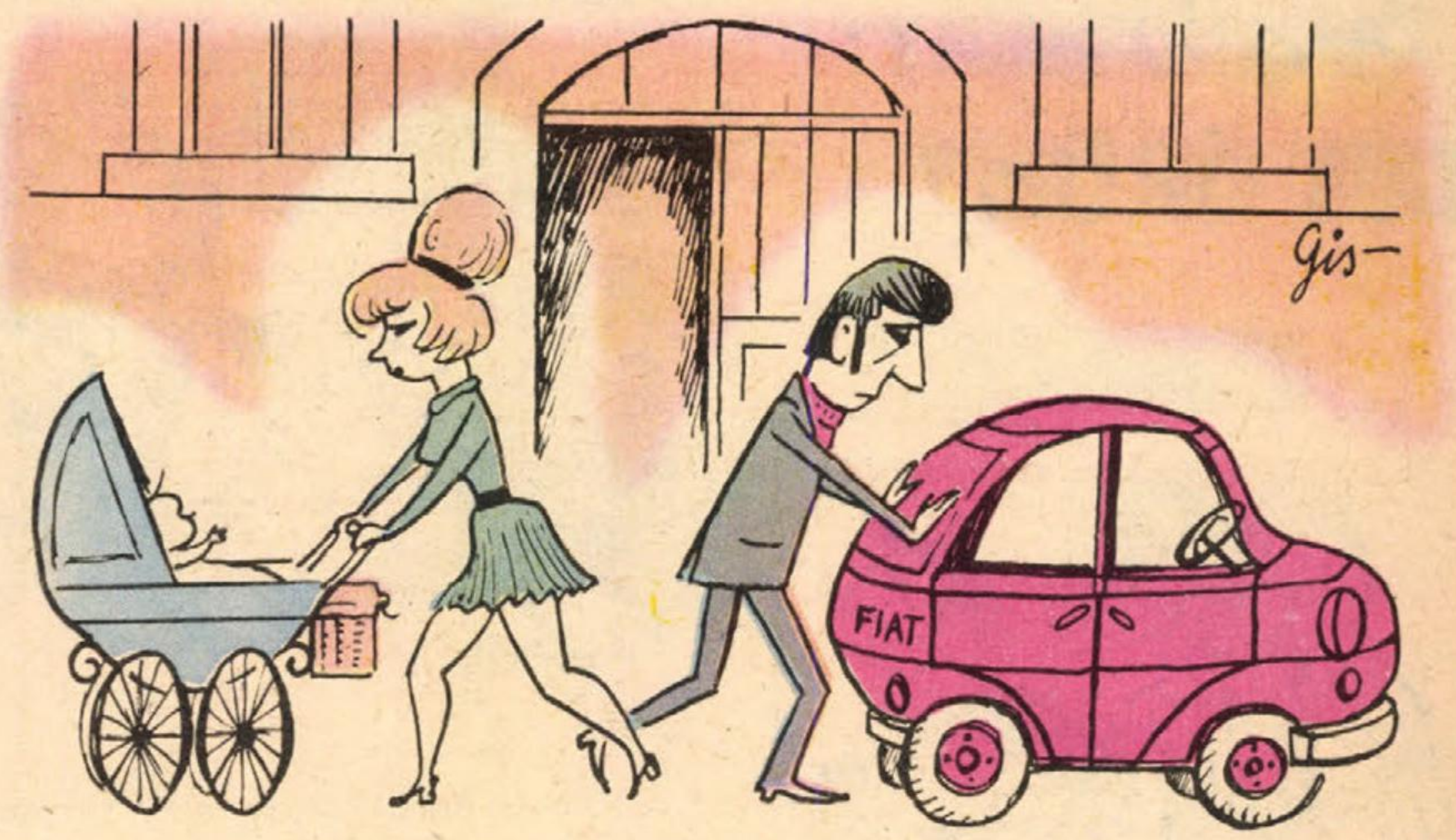

TENGERPARTI TÖRTÉNETEK

AMI SZERENCSÉT HOZ

Egy kisfiú ül a tengerparti sétányt szegélyező alacsony kőpárkányon. Előtte, fatáblára aggatva, apró állatkák, majmok, madarak, halak, kacsák, elefántok, tollból, pamutból meg mindenféle ebből-abból. A táblán felirat, amely szerint ezek szerencsét hozó állatok, áruk 1 frank.

A kisfiú észreveszi, hogy nézem, s rögtön kínálja az állatait.

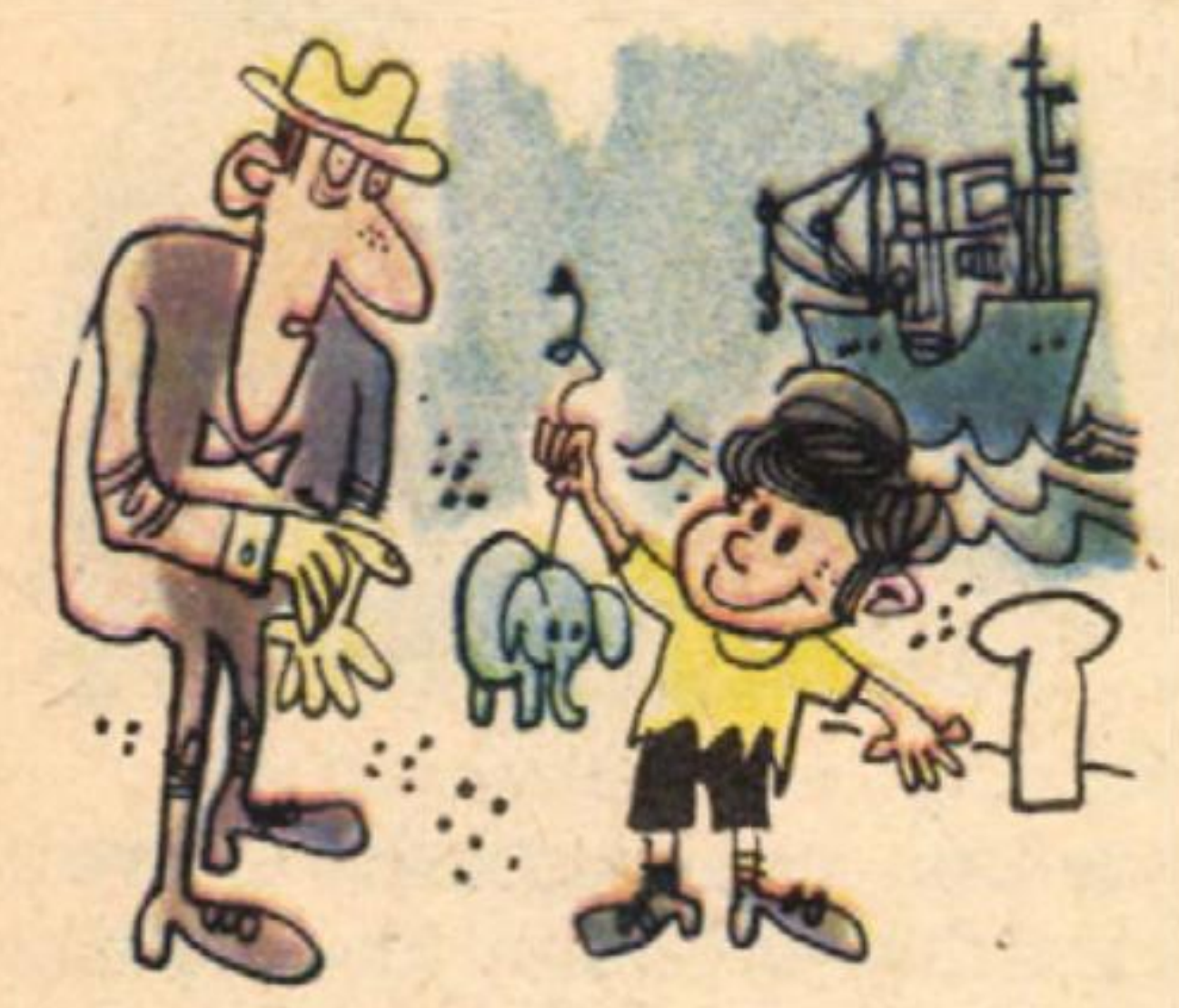

— Szerencsét hoznak, monsieur.

— Neked miért nem hoznak szerencsét? — kérdezem.

Koszos ing van rajta és agyonnyúzott farmer.

— Nekem is szerencsét hoznak — villan ki barnára égett arcából a szeme. — Eladtam ma már húsz majmot és nyolc elefántot. A monsieur is vesz valamit, nem?

FUTBALL

Ebédszünet egy építkezésnél. Öt-hat fiatal kőműves eszeget egy lefektetett gerendán, az árnyékban. Szikrázik a nap, a víz valahol Anglia felé kéklik. Apály van.

Egy izgatott férfi odamegy a fiúkhoz, és rá akarja őket bírni egy tízperces különmunkára. Meg kellene rakni egy kamiont. A fiúk hallgatják, majd az egyik megjegyzi:

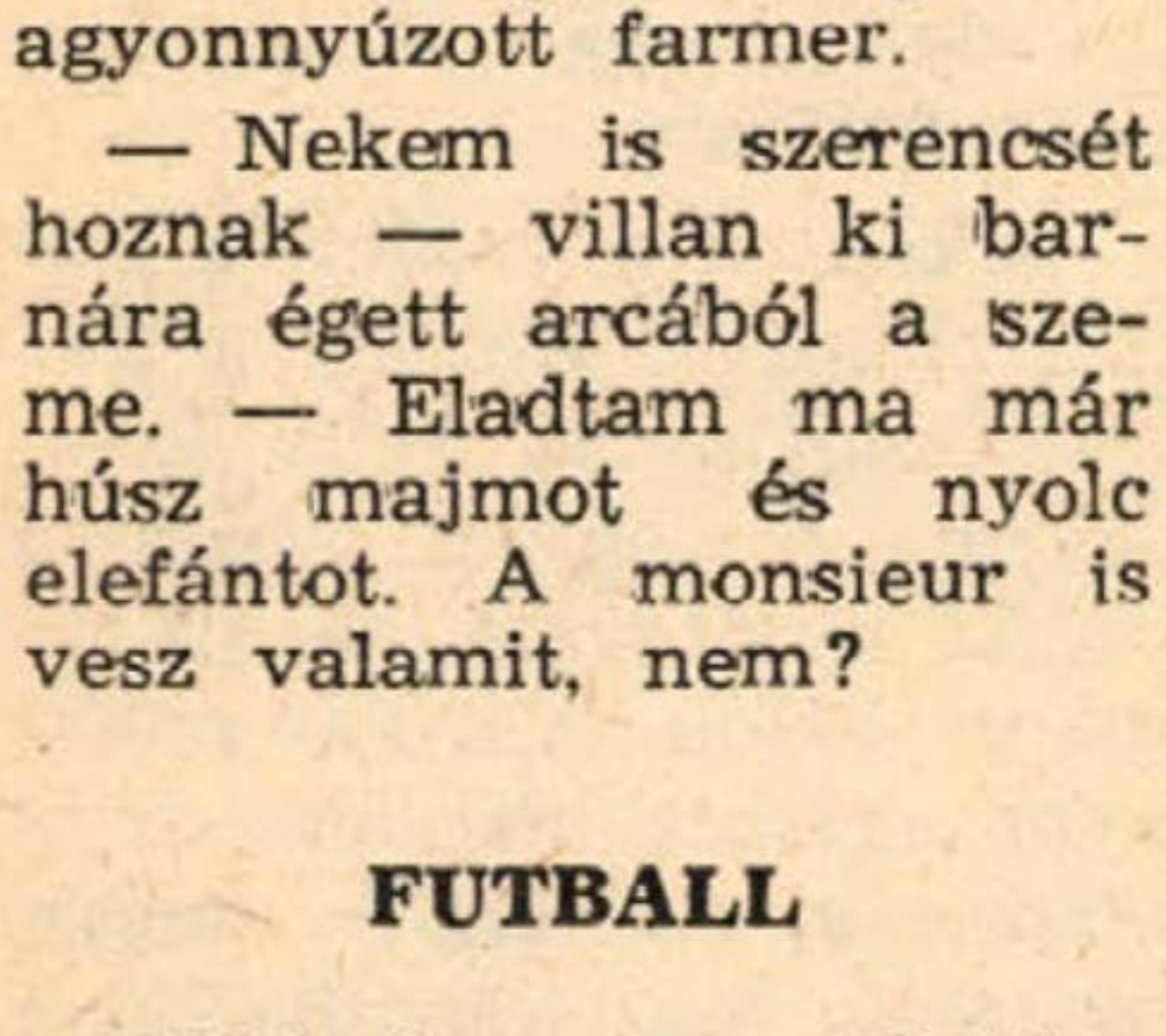

— Meleg van.

Ebben maradnak. Nem vállalják a melót.

Aztán előkerül egy labda. A fiúk lemennek a kemény homokra, s felállnak játszani. Hajtanak, mint az őrültek.

Abban a melegben. Ingyen.

MADE IN HUNGARY

Hogyan, hogy nem, az ember egyszer csak elkezdi keresni a magyarok nyomait Nyugaton. Persze nyomokon nem egy párizsi magyar vendéglő paprikás csirkéjét értem, se a Folies Bergères remek artistacsoportját, hanem... hát... beszélni egy franciával, aki olvasott egy magyar könyvet, vagy látott egy magyar filmet — de, sajnos, nincs szerencsém. Ilyen franciával még nem találkoztam. A magyar ipar egy „kézzelfogható" névjegyére azonban ráakadtam. Szerény kis dolog, de magyar. Gumimatrac. Made in Hungary.

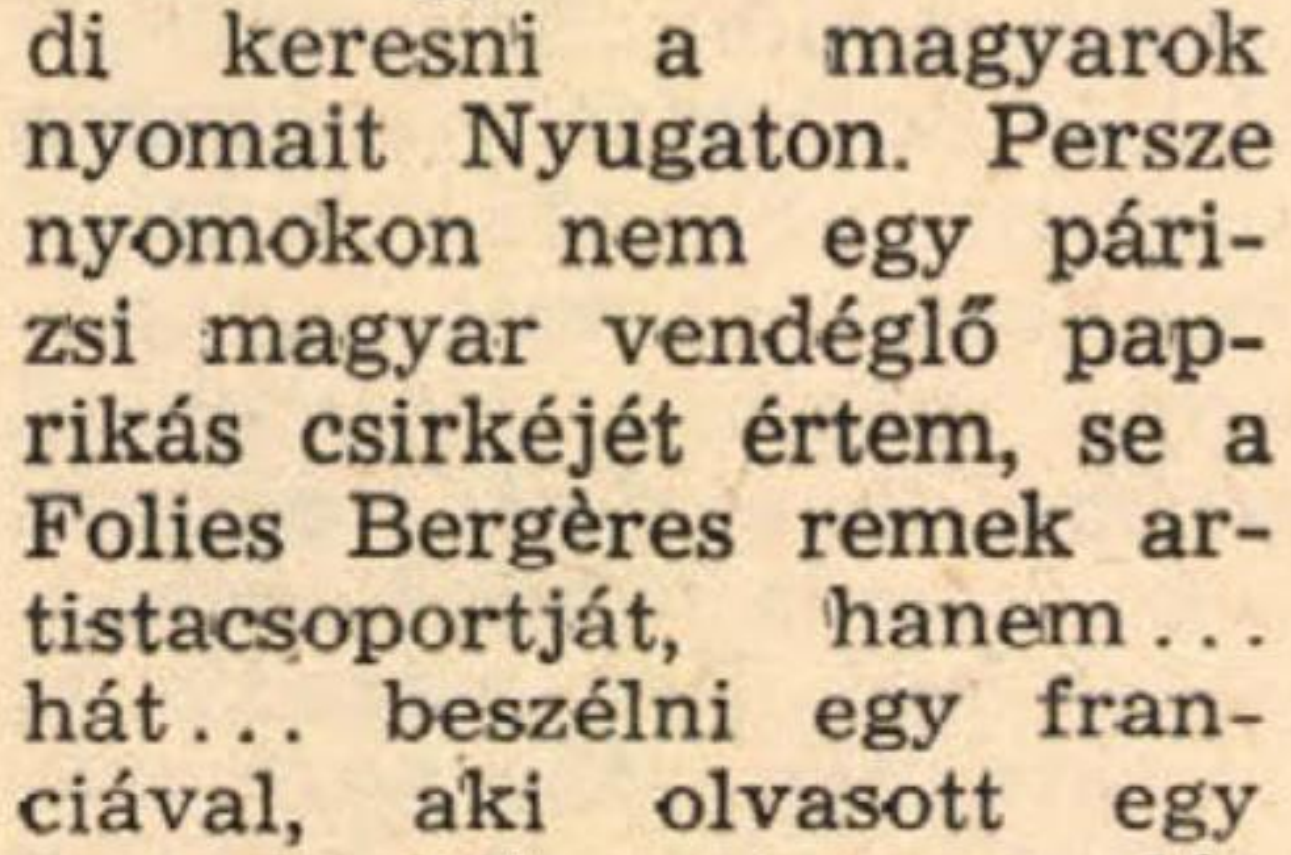

Úgy történt, hogy feküdtem a plage-on, a hazulról hozott gumimatracon. Tőlem jobbra is, balra is sült a nép, piros, kék, sárga, zöld matracokon. Egyszer csak odaszól hozzám a kabinszomszédom, egy arrasi lány.

— Az én matracom is magyar.

— Igen?

Nem vettem észre, hogy hasonlít az enyémhez. Matrac — matrac, gondoltam. Illetve semmit se gondoltam.

— Nézze, Made in Hungary.

Nem mondom, hogy elpirultam, de valami pezsgett a szívem körül.

— És jó?

— Jó. Igaz, még csak öt napja használom.

— Hol vette?

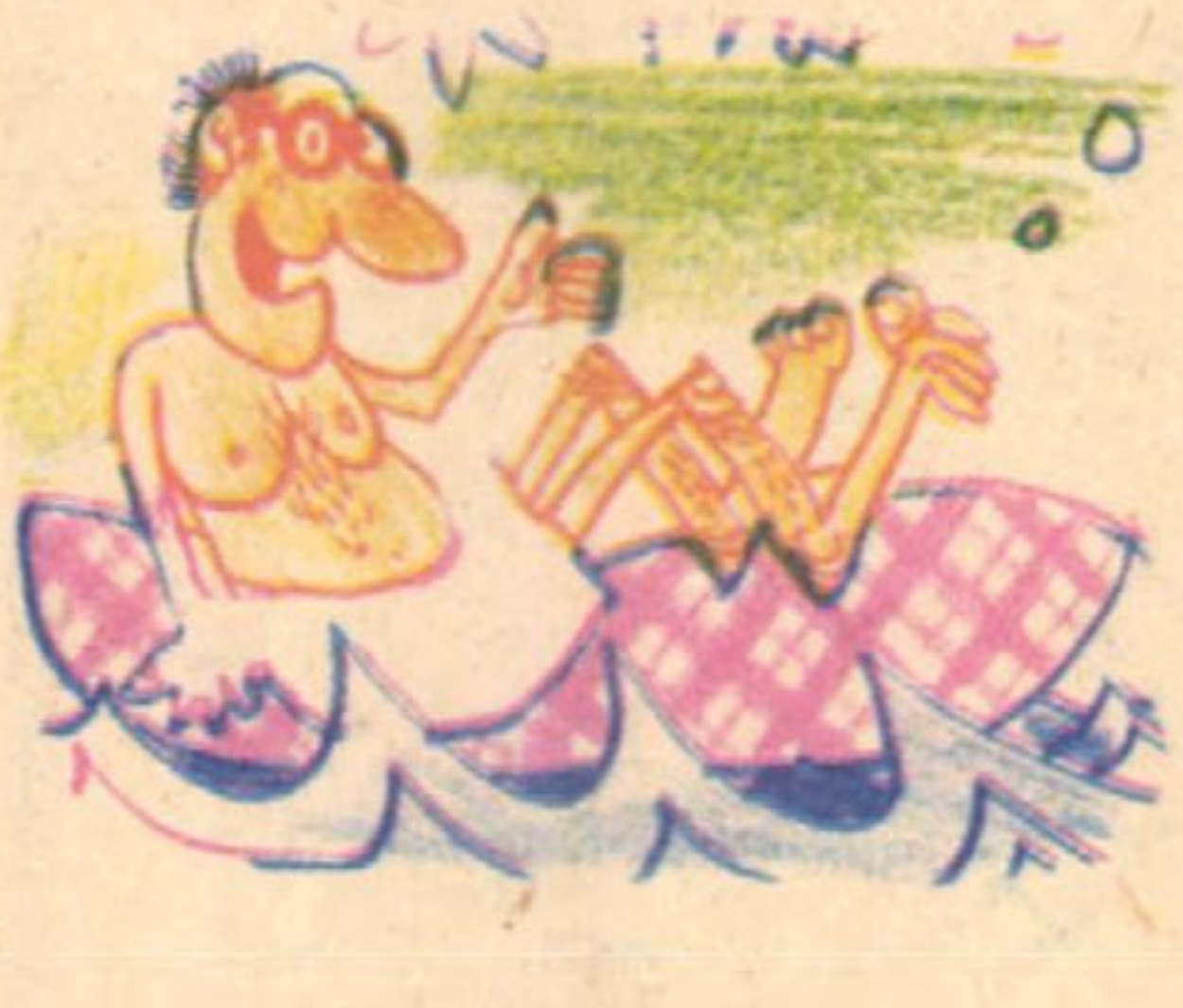

— A Superben.

A Super egy nagy áruházhálózat, az MBD helyi fiókja.

Az arrasi lány másnap felfedezett még egy magyar matracot. Egy lille-i orvosnál. Az orvos semmit se szeretett, ami Bécsen túl van.

— Nem is tudtam, hogy magyar — vizsgálta a Made in Hungary jelzést. — Az ember egy matracnál nem nézi a márkát.

— Meg se vette volna, ha tudja, hogy magyar? — kérdeztem.

— Nem — felelte határozottan. — Nem lett volna hozzá bizalmam. Önöknek nincs tengerük, nem valószínű, hogy tudnak olyan matracokat gyártani, amelyek bírják a sós vizet és a tengeri homokot. Hamar tönkremennek.

— Jók ezek, nem mennek ezek tönkre — kelt a magyar matracok védelmére a lány.

— Majd kiderül — válaszolta az orvos.

— Úgy van — fejezte be a vitát a lány.

Izgalmas napok következtek. Helytállnak-e a magyar matracok vagy sem. Ha együtt voltunk az orvossal, beszéltünk az időjárásról, moziról, világpolitikáról, a ki nem mondott kérdés azonban a matracok tartóssága volt. S a matracok duzzadtak az egészségtől, akár a hullámokon hintáztak, akár a napon égtek.

Az arrasi lány nem bírta tovább, s vagy két hét múlva odaállt az orvos elé.

— No, ugye, hogy nem ment tönkre a matraca!

— Nem — ismerte el hűvös korrektséggel az orvos.

Pár nap múlva egyszerre vonultunk le mindhárman a tengerhez. Úgy vittem a matracot, mint egy zászlót. Remek volt a fürdés, élveztük, ahogy bukdácsoltunk fel-le a tarajos habokon.

Egyszer csak láttuk, hogy integet az orvos. Odaúsztunk. Gúnyos mosollyal nyomta matracát a vízbe. Legalább öt helyen bugyborékolt.

Szerintem kiszurkálta gombostűvel.

MUSTÁR

Hoztam magammal Globus gyártmányú mustárt is. Miért ne spóroljam a frankot? Elvégre nem tömi meg az ember zsebét valutával a kedves Nemzeti Bank.

Egyik este hideg hús volt vacsorára. Próbálom lecsavarni a tubus kupakját. Nem megy. Megpróbálom szalvétával. Úgy se megy. Sehogy se megy. Kár, hogy nem tartják ezt a mustárt a Superben. Megtudnák: ha mi egyszer valamit lezárunk, az le van zárva. Persze laposfogóval megoldható lett volna a kupak lecsavarása, de laposfogót nem hoztam magammal.

Hiába, mindig otthon felejtek valamit!

PORNÓ ÉS IRODALOM

A városka egyik utcája, ha hirtelen meg nem vetné a lábát, nekifutna a tengernek. Ebben az utcában van hetenként kétszer a vásár.

Egy hosszú asztalon száz és száz pornografikus lap — Reflets, Dandy, Oui Paris, Secret — öt-hathónapos példánya. Frissen 4—6 frankba kerülnek, most hármat adnak 2 frankért. Jól jár a kiadó — elsózza a megmaradt példányokat — jól jár a vásárló — mert hiszen csak pár hónappal lettek idősebbek a megjelenés óta a meztelen hölgyek, de, azt hiszem — fotókról lévén szó —, ez nem lényeges szempont.

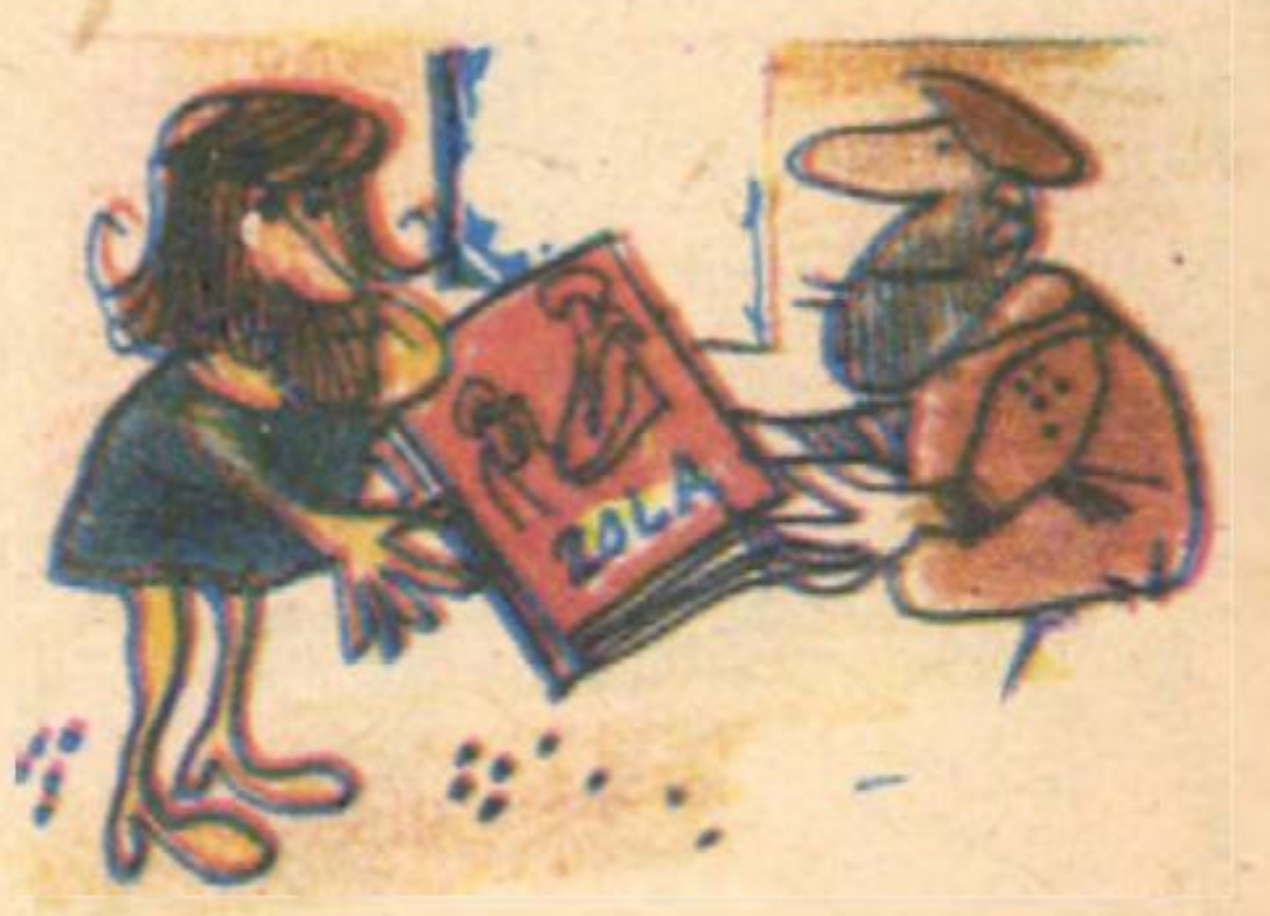

Az árus egyik nap konkurrenciát kapott. Az utca felső részén kirakta portékáját egy másik könyves, nyilván irodalombarát. Két pornót adott 3 frankért, egy pornót és egy irodalmat 2 frankért.

Láttam, amikor egy nagy hajú fiúnak odanyújtott egy Zolát és egy Dandyt, címlapján grandiózus keblekkel rendelkező dámával. A fiú úgy fogta kezébe a két könyvet, hogy felül volt Zola.

Talán még el is olvasta.

Fendrik Ferenc

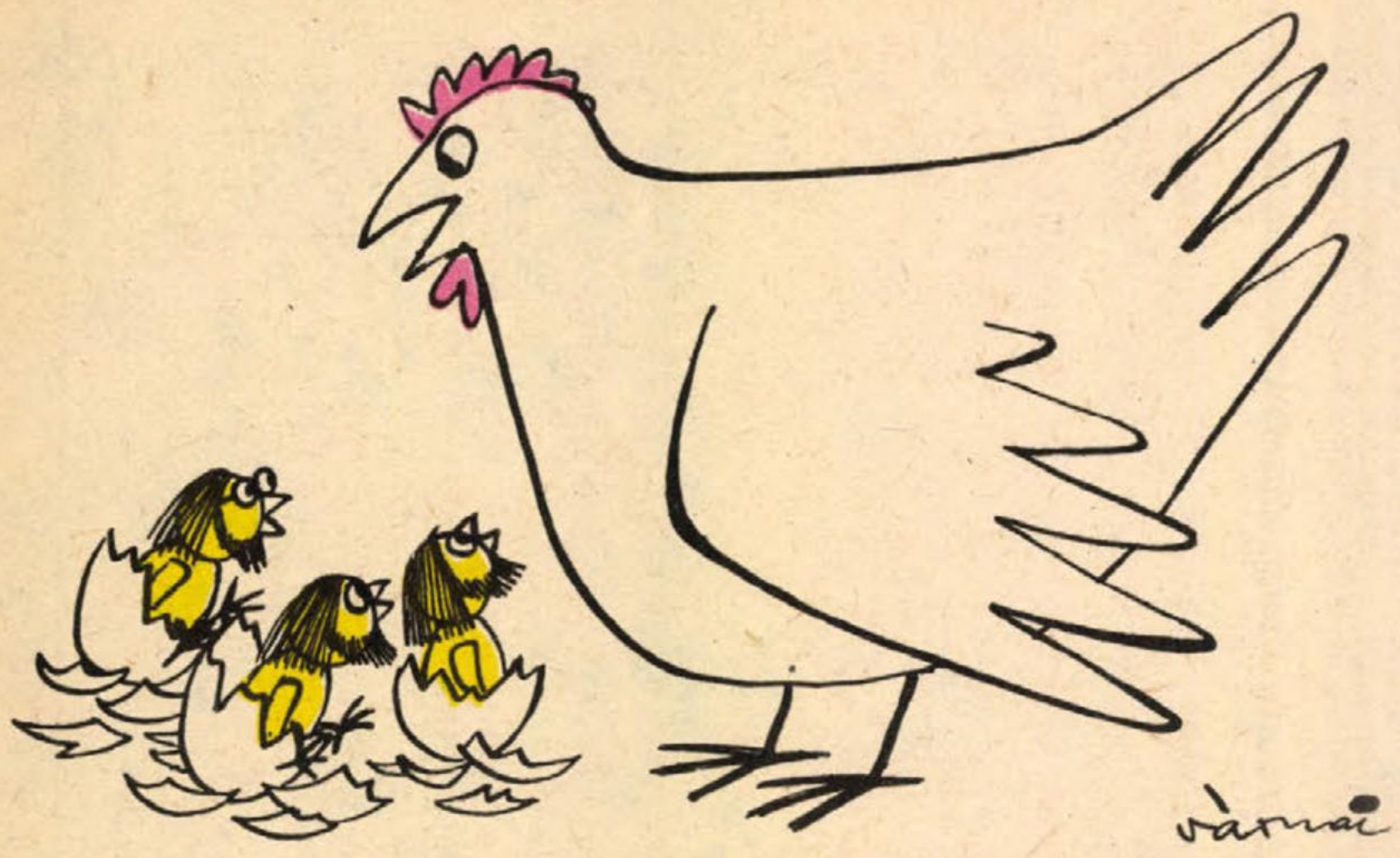

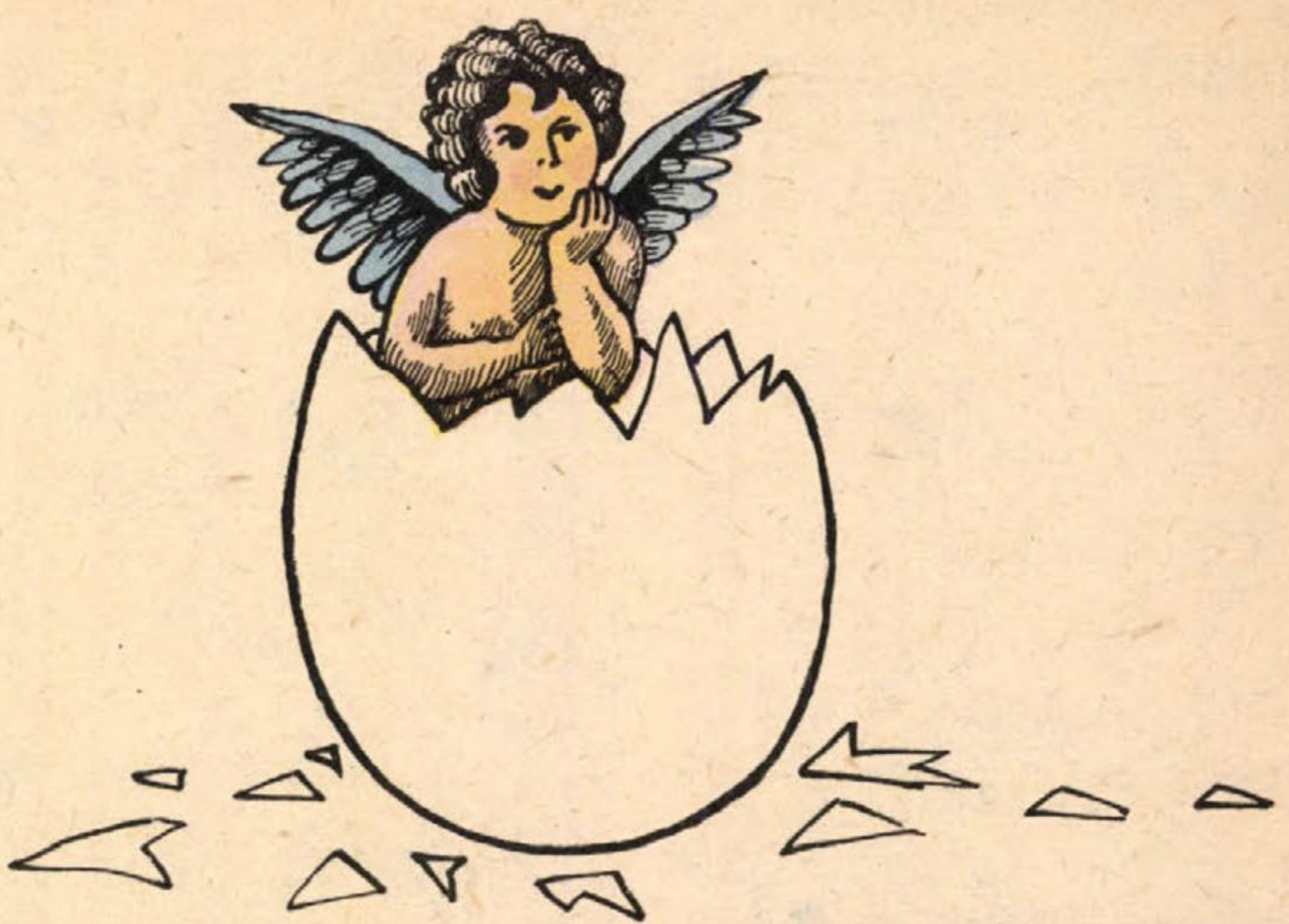

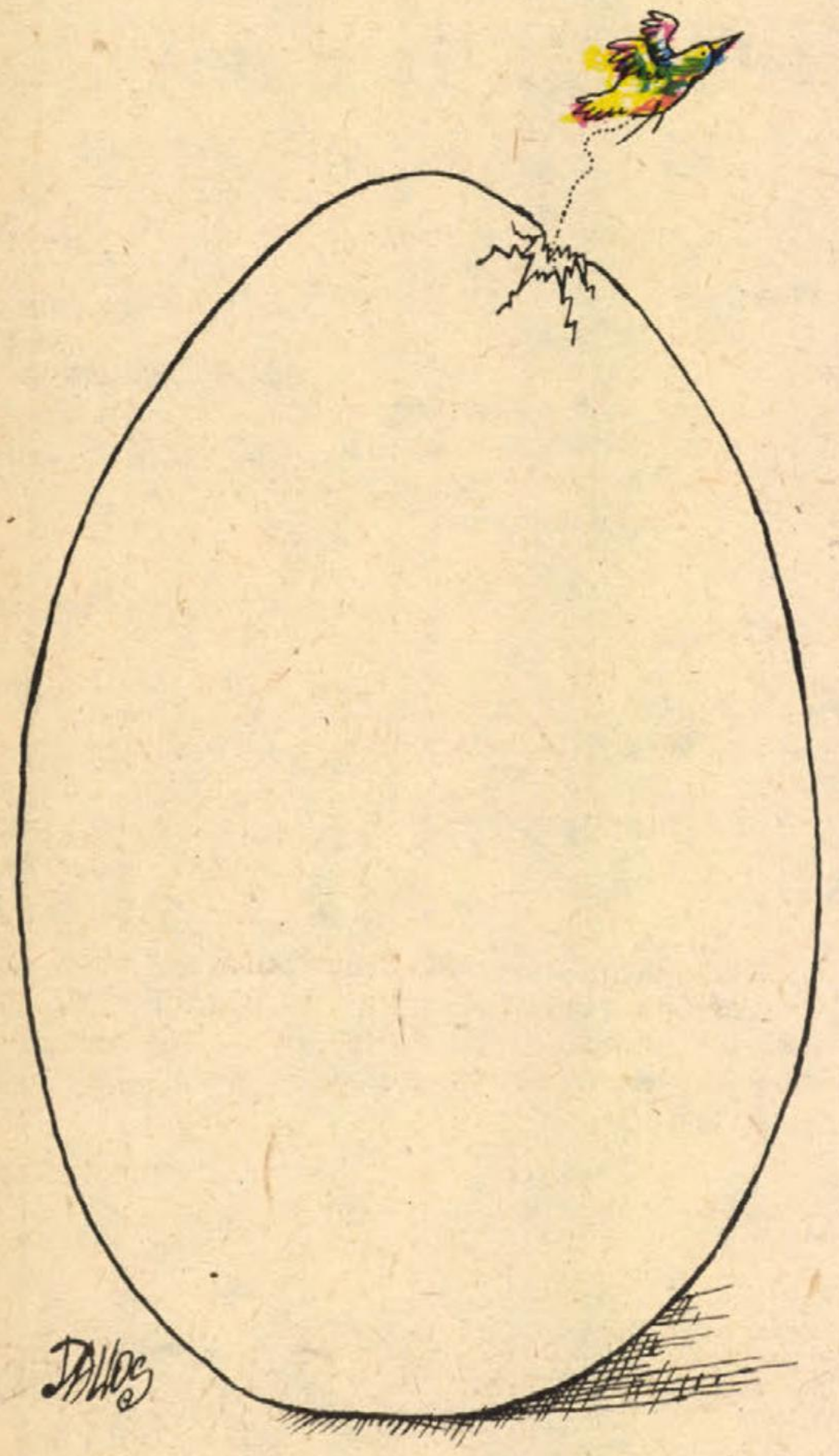

TOJÁS

VÁRNAI
BRENNER
DALLOS
FÜLÖP
HEGEDŰS
TÓT
SAJDIK
SZŰR-SZABÓ

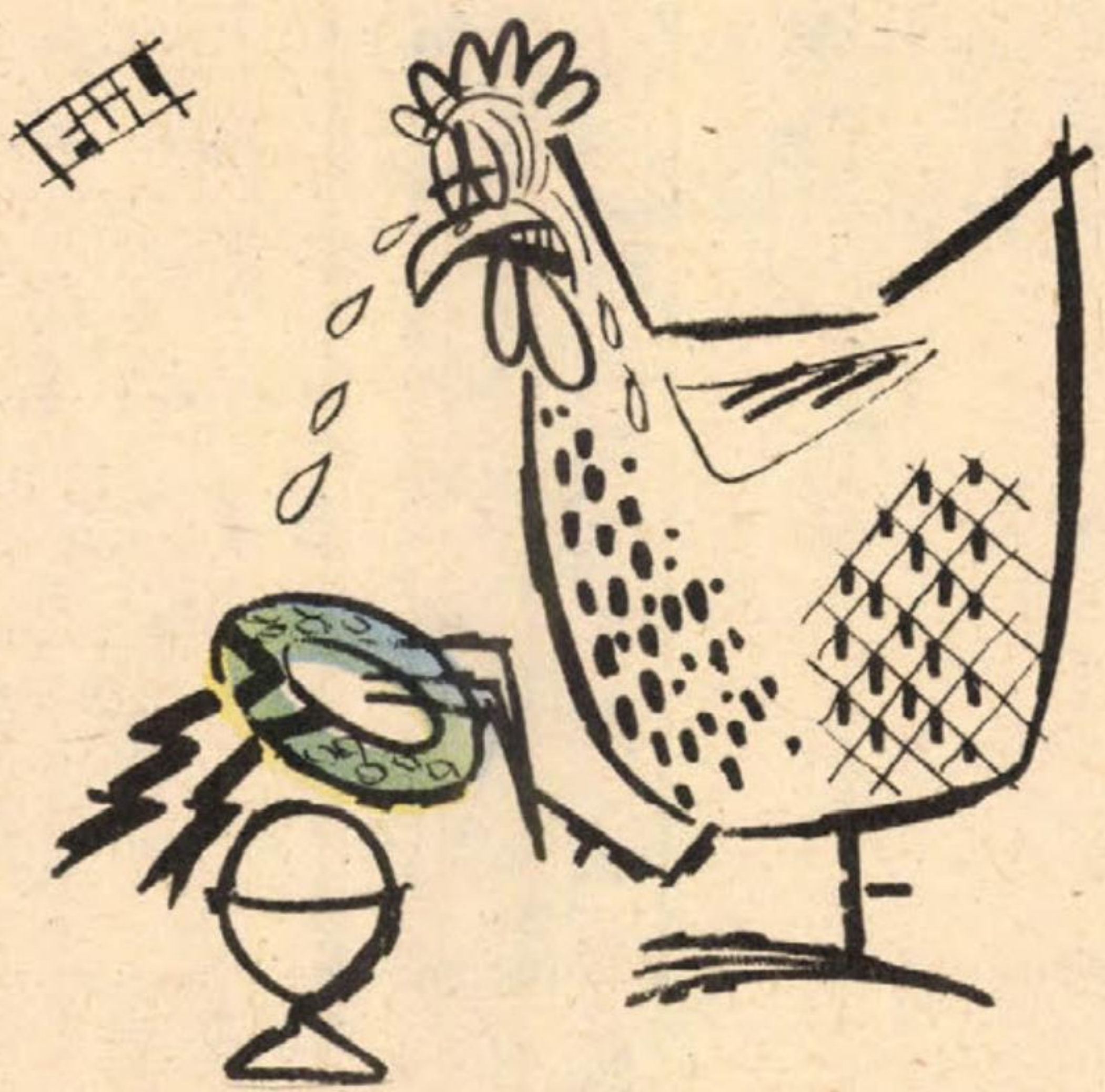

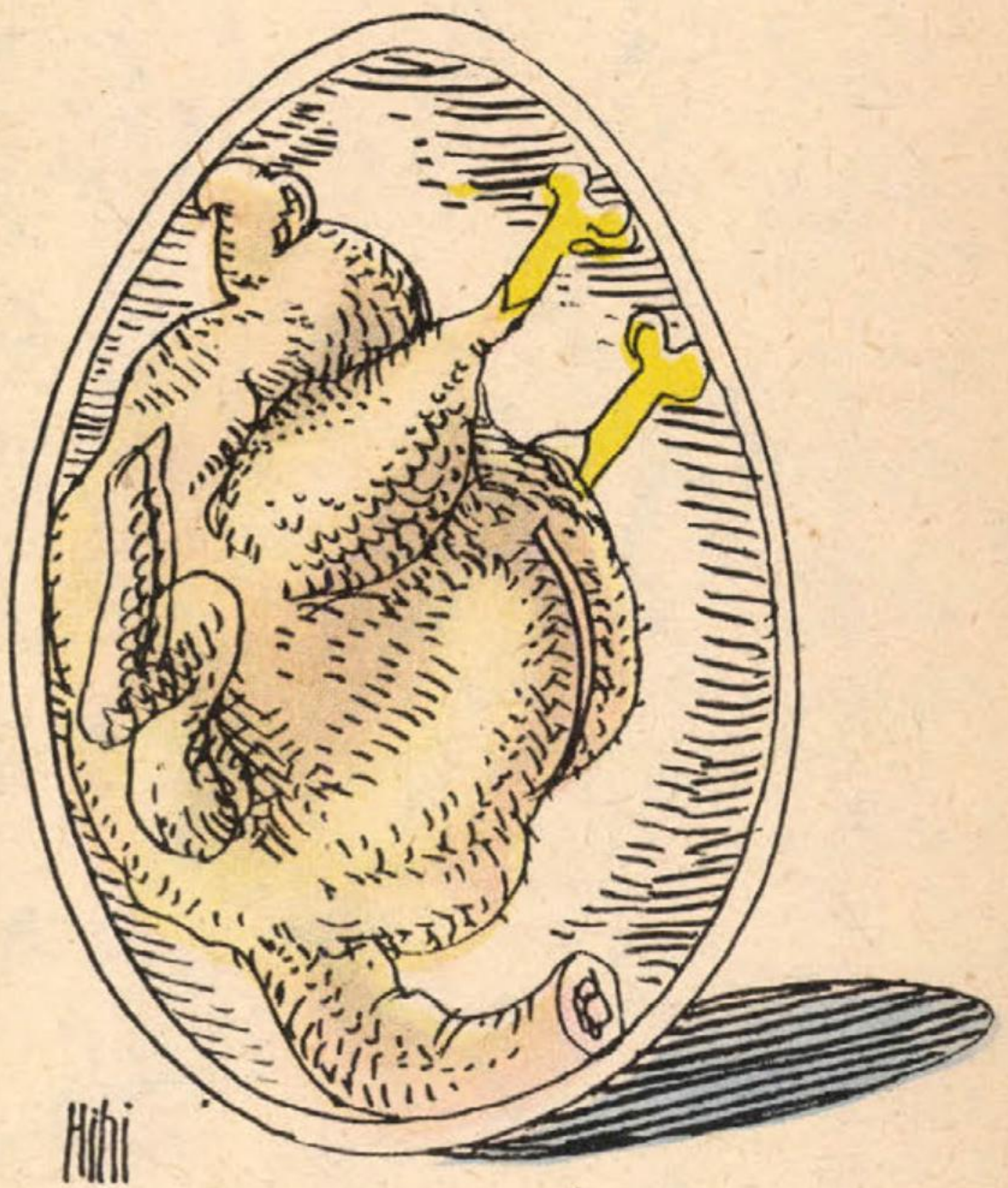

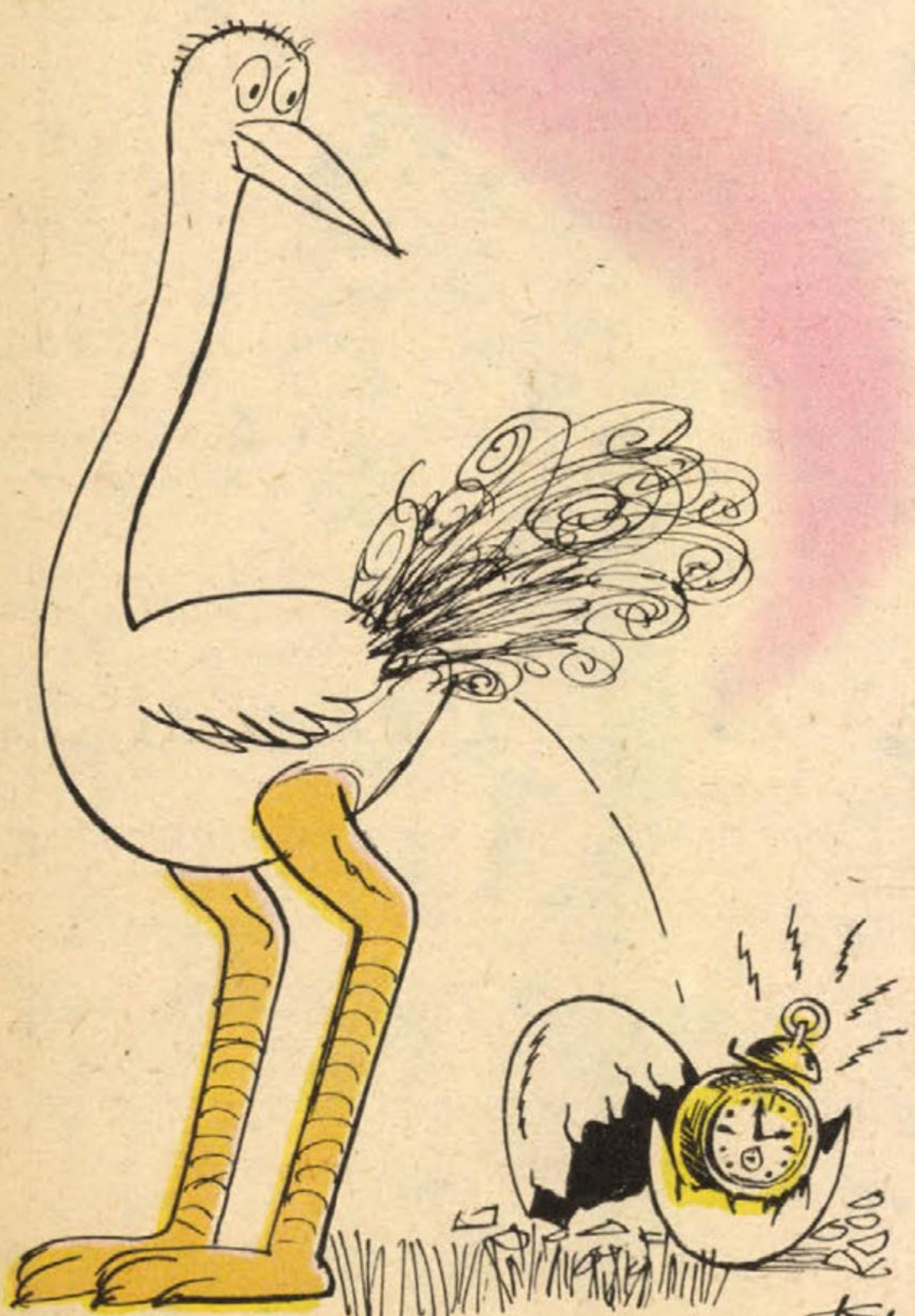

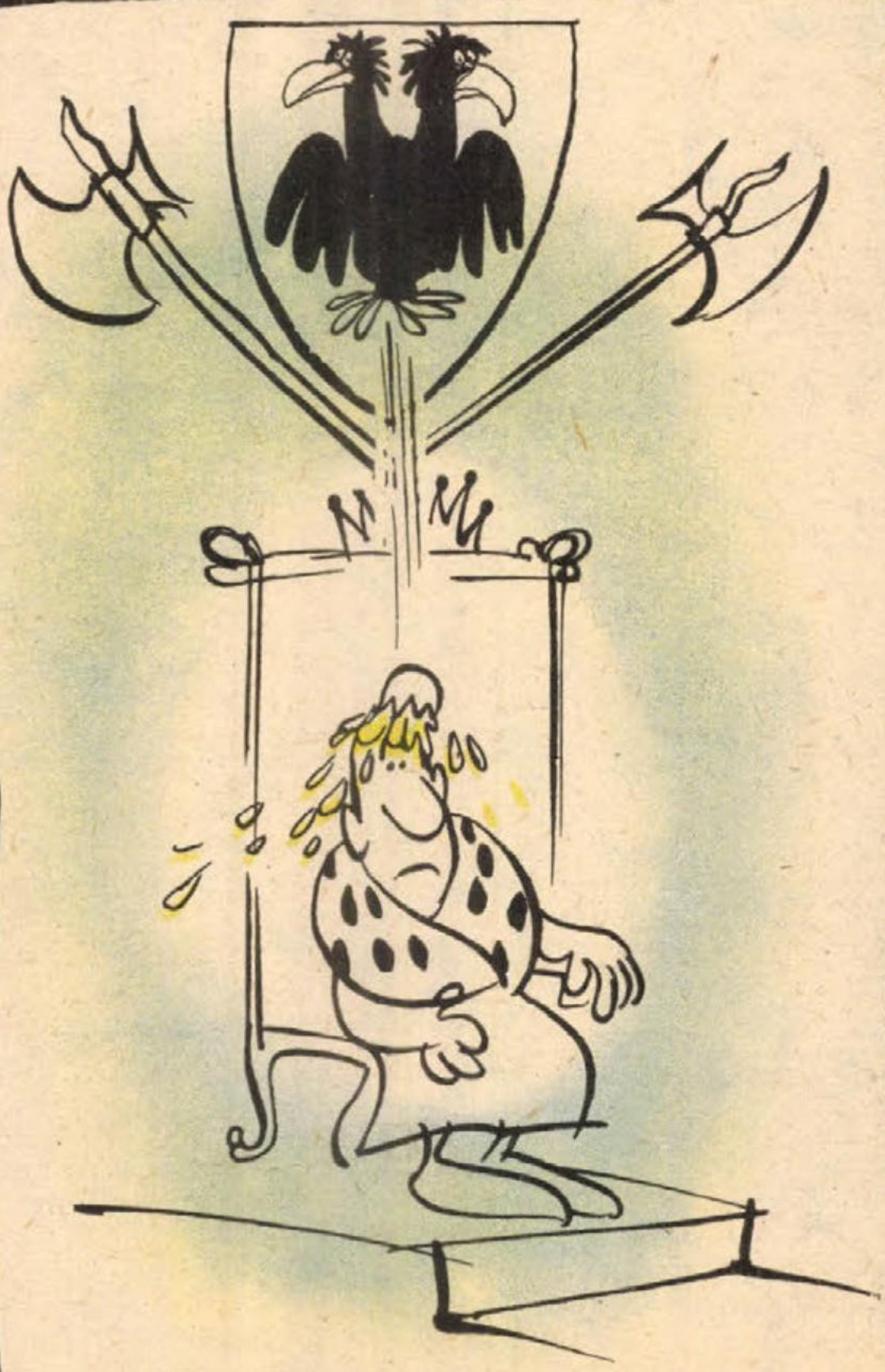

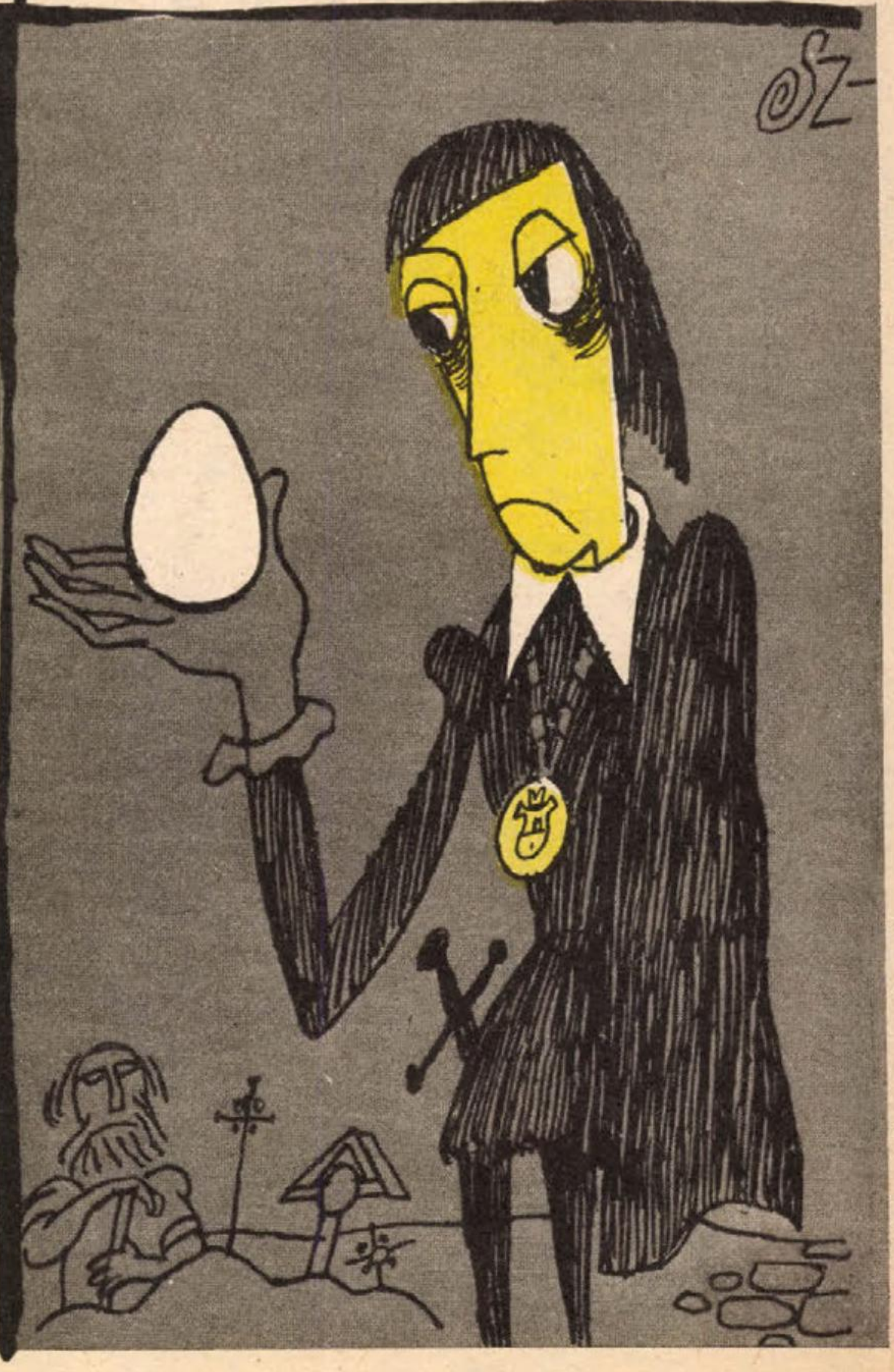

IMPORT HUMOR

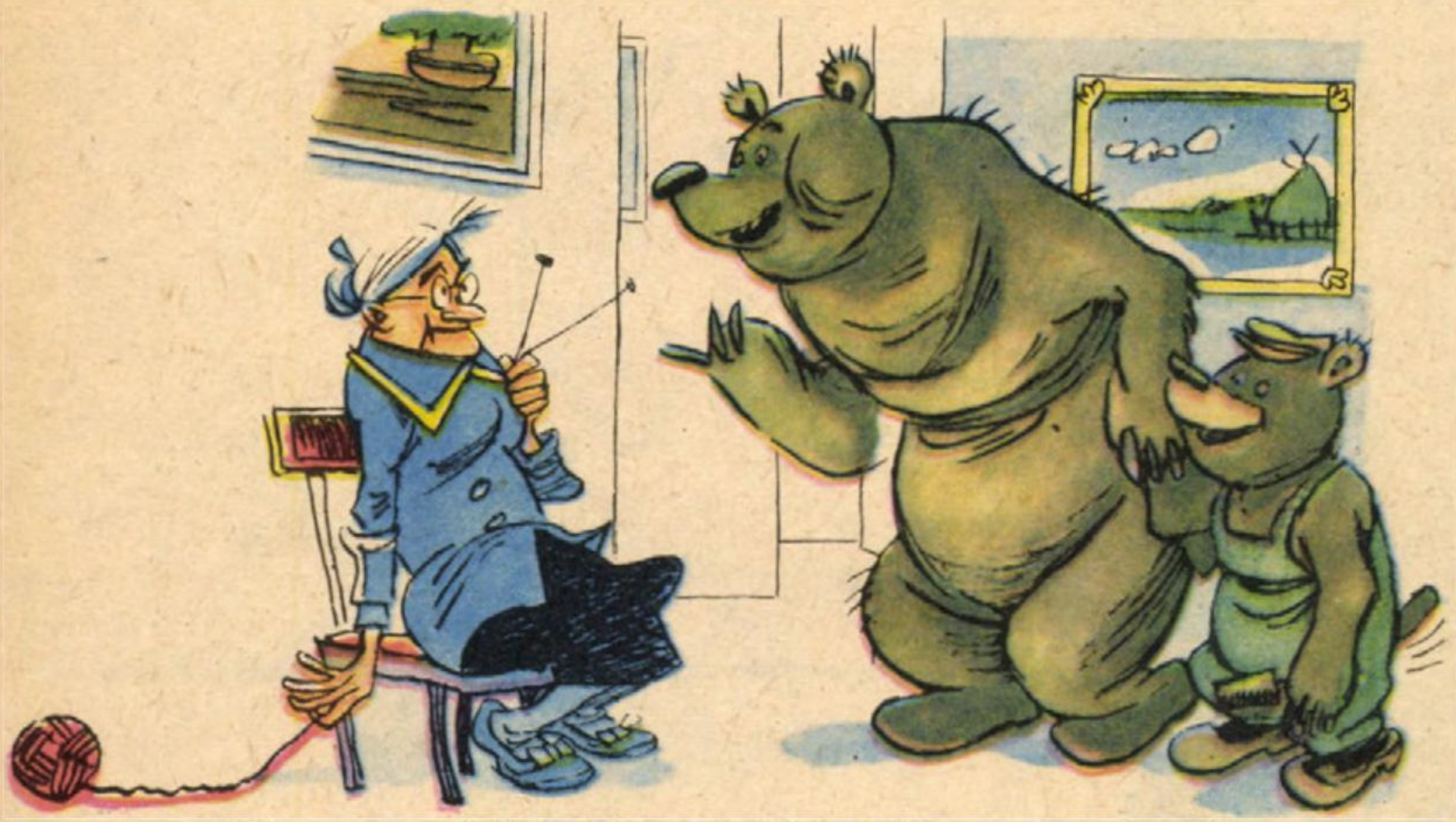

– Nagymama! Nincs valami jó meséje a gyereknek?
(„Krokodil", Moszkva)

TISZTA UDVAR – RENDES HÁZ

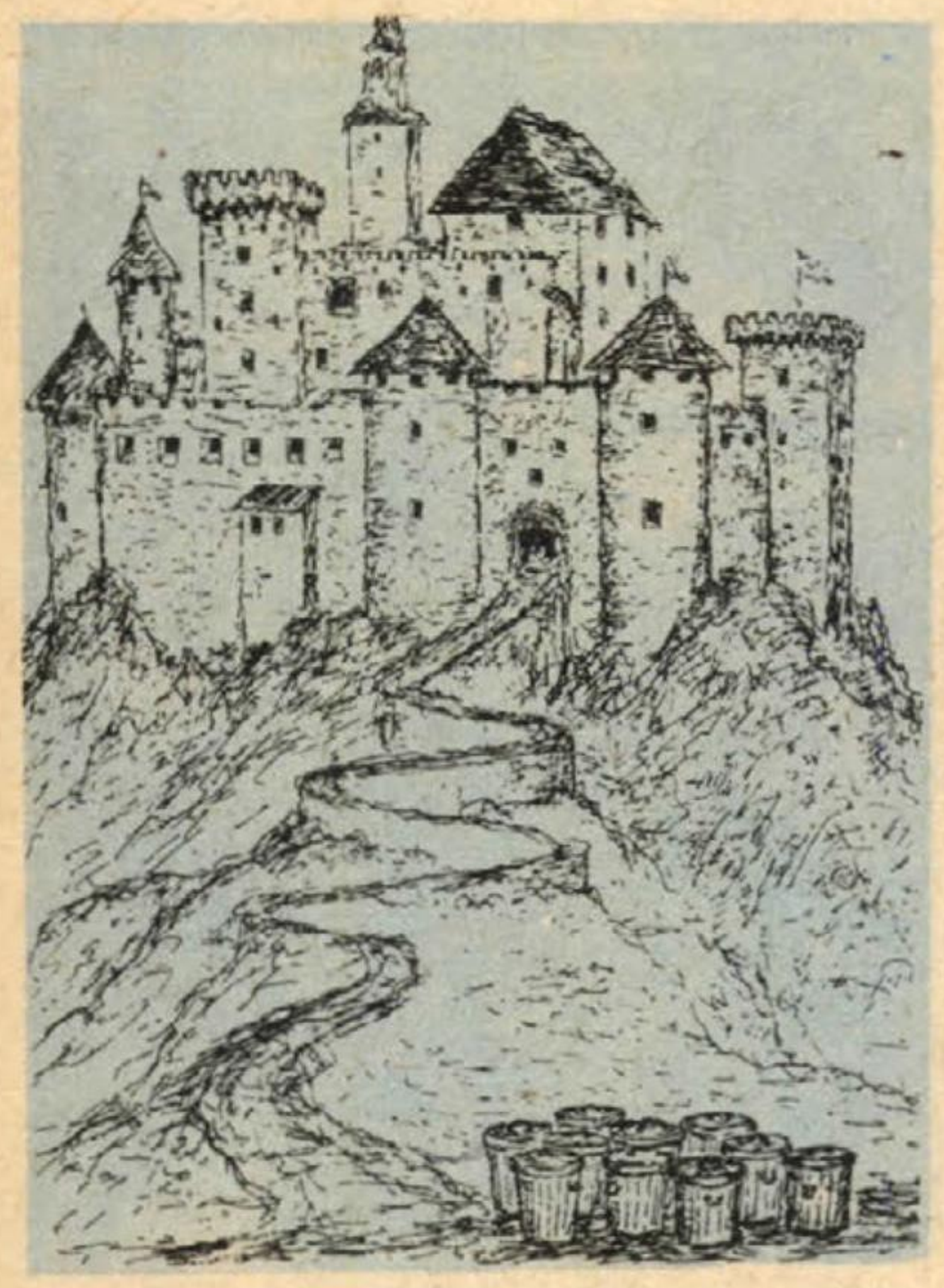

(„New Yorker")

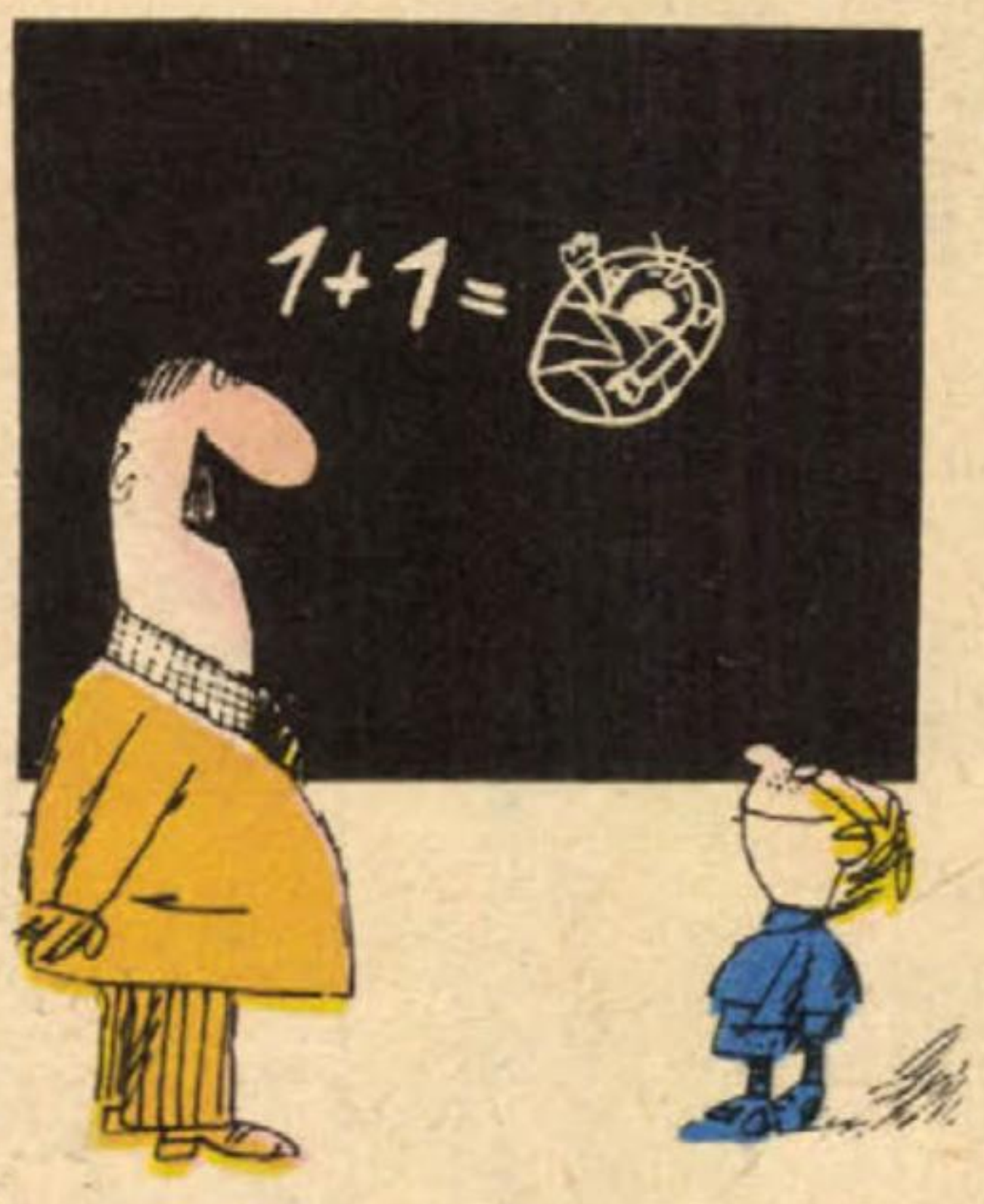

– Látom, fiacskám, hogy a biológiából szépen haladsz…
(„Eulenspiegel", Berlin)

A NAGY MUTATVÁNY

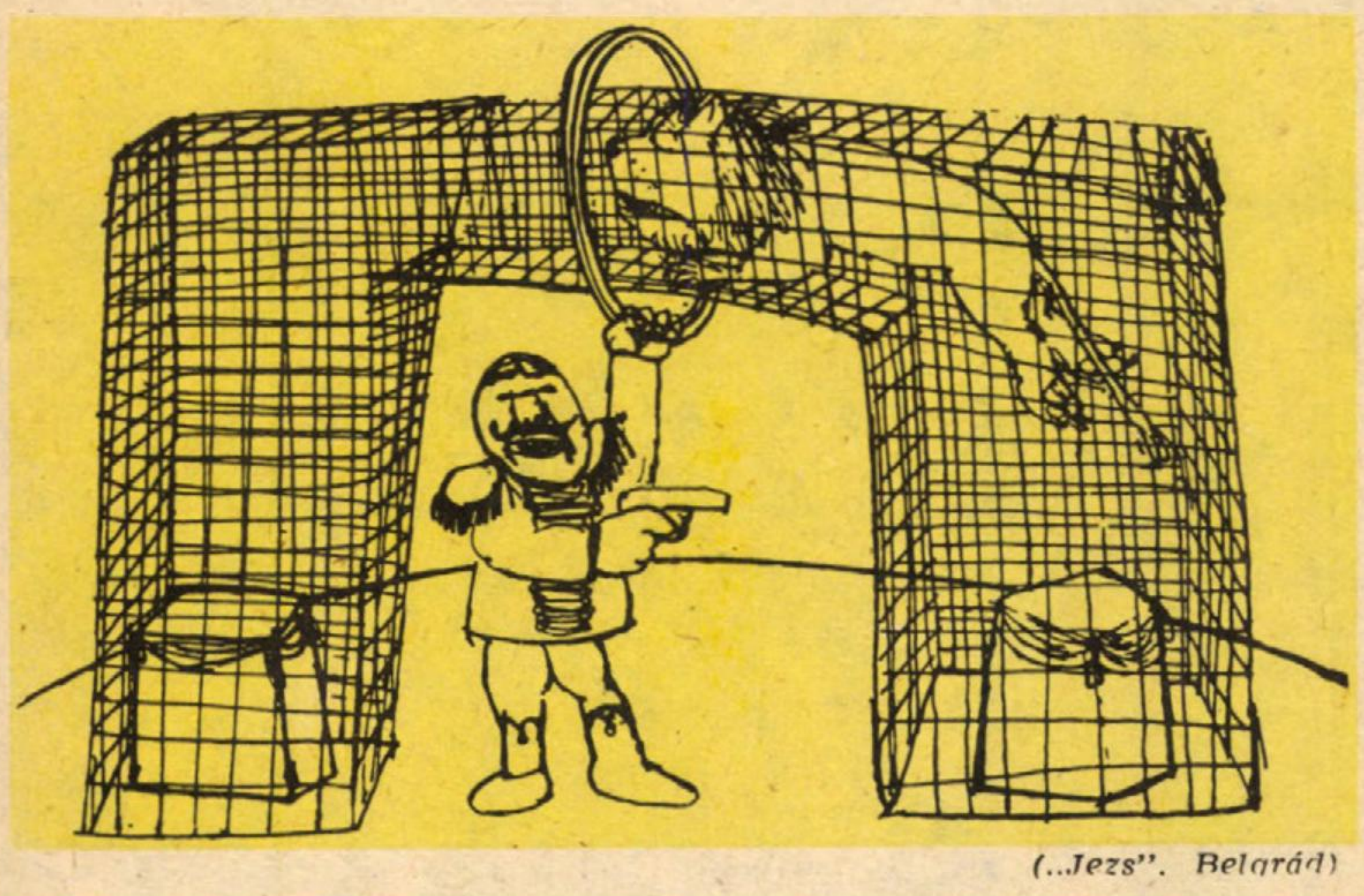

(„Jezs", Belgrád)

ÁTLÉNYEGÜLÉS

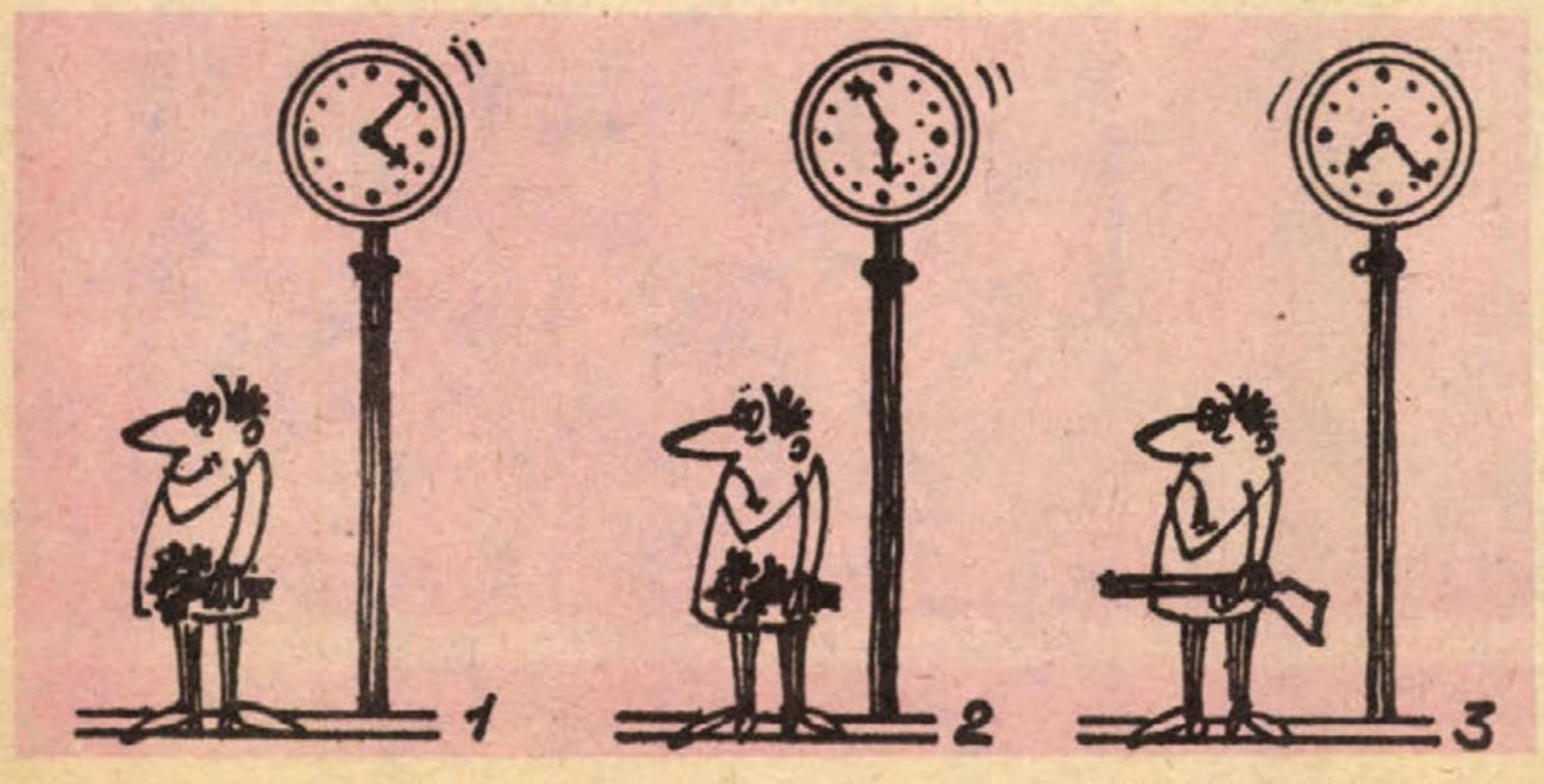

(„Rohács", Pozsony)

Tréfán kívül!

Van egy komoly ajánlatunk az Ön számára.

RENDELJE MEG AZ ALÁBBI ÉRTÉKES MŰVEKET 5—8 HAVI RÉSZLETFIZETÉSI KEDVEZMÉNNYEL!

AZ ÚJ KÉPES VILÁGATLASZ **Ára 298 Ft**

tartalma valamennyi korábbi kiadáshoz képest jelentősen gazdagodott. Sok száz színes, részletes térképet, fényképet és illusztrációt tartalmaz. Kimerítő tájékoztatást ad a világ összes országának gazdasági, néprajzi, földrajzi és statisztikai adatairól. Hatalmas albumalakban, kb. 500 oldalon, ABC-sorrendben közli a földrajzi adatokat.

MAGYAR IRODALOMTÖRTÉNET **Ára 165 Ft**

Az új kiadásban megjelent, háromkötetes mű egészen napjainkig értékeli és ismerteti a magyar irodalom történetét, a magyar írók életén és művein keresztül.

SZERELEM, ROMANTIKA **Ára 212 Ft**

Régmúlt történelmi idők, romantikus szerelmek, nagy szenvedélyek elevenednek meg mindmáig legnépszerűbb elbeszélőnk, Jókai Mór regényeiben, amelyek közül most az És mégis mozog a Föld, a De kár megvénülni, a Görögtűz, az Egy az Isten, az Elbeszélések és a Kiskirályok c. kötetet ajánljuk olvasóinknak.

LÁNYOKNAK, ASSZONYOKNAK **Ára 221,50 Ft**

A válogatást alkotó 20 könyv gyakorlati tanácsokat ad a divatos öltözködéshez, a kézi kötéshez, horgoláshoz. Jó ötletekkel nyújt segítséget a sütéshez, a főzéshez, a hidegkonyhai ételek elkészítéséhez.

Foglalkozik a gyermeknevelés kérdéseivel, a kertápolással és minden, a háztartásban előforduló munkával.

— — — — — — — — — — — — — Itt levágandó! — — — — — — — — — — — — —

SZÖVKÖNYV
Központi Könyvszolgálata
Budapest, 62. Pf. 583.

MEGRENDELŐSZELVÉNY

Megrendelem az alábbi kiadványokat 5 havi (400 Ft-on felüli vásárlás esetén 8 havi) részletre, a 3% kezelési és a portóköltség felszámításával. A vételár egyötödét (egynyolcadát) a postai kézbesítéskor fizetem, a fennmaradó összeget pedig 4 (illetve 7) egyenlő havi részletben törlesztem.

....

....

....

....

Név: ....

Pontos cím: ....

A következő rovatokat csak a részletre vásárlók töltsék ki:

Szül. hely, év: ....

Anyja neve: ....

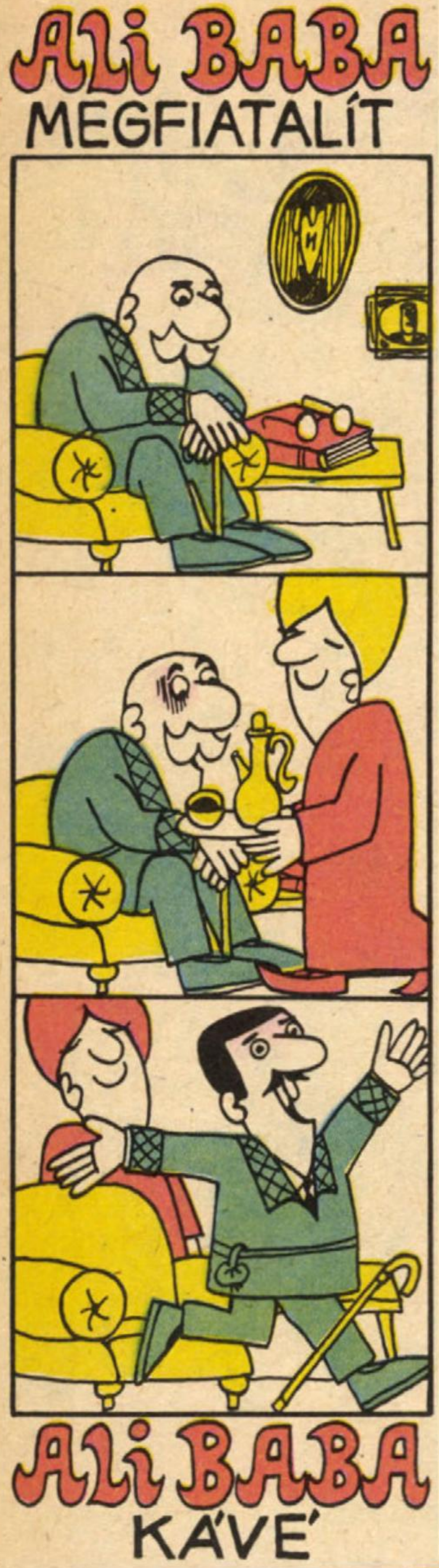
ALI BABA
MEGFIATALÍT
ALI BABA
KÁVÉ

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

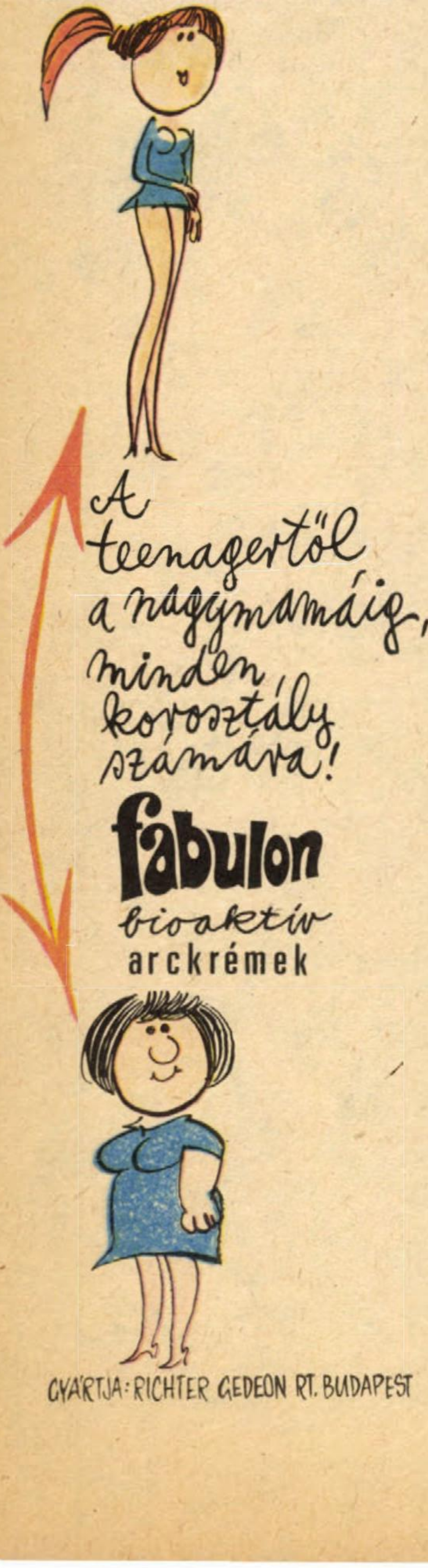
A teenagertől a nagymamáig, minden korosztály számára!
fabulon
bioaktív
arckrémek
GYÁRTJA: RICHTER GEDEON RT. BUDAPEST

TÜCSÖK és BOGÁR

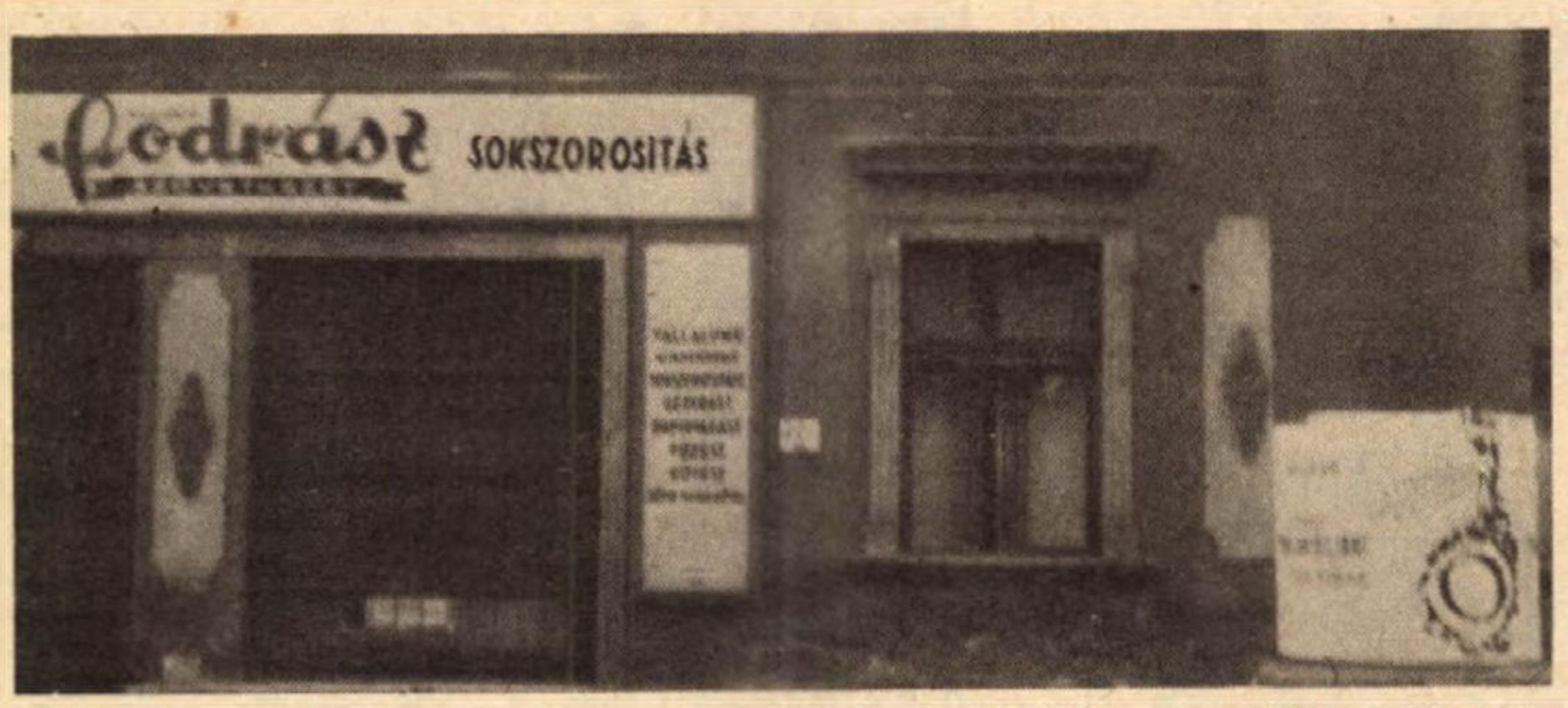
fodrász SOKSZOROSÍTÁS

A szakmunkás-utánpótlás biztosításának többféle lehetőségéről hallottunk már, de kétségkívül ez a legjobb: sokszorosítani kell őket!

(Miskolcon fotózta: Szabó Ferenc)

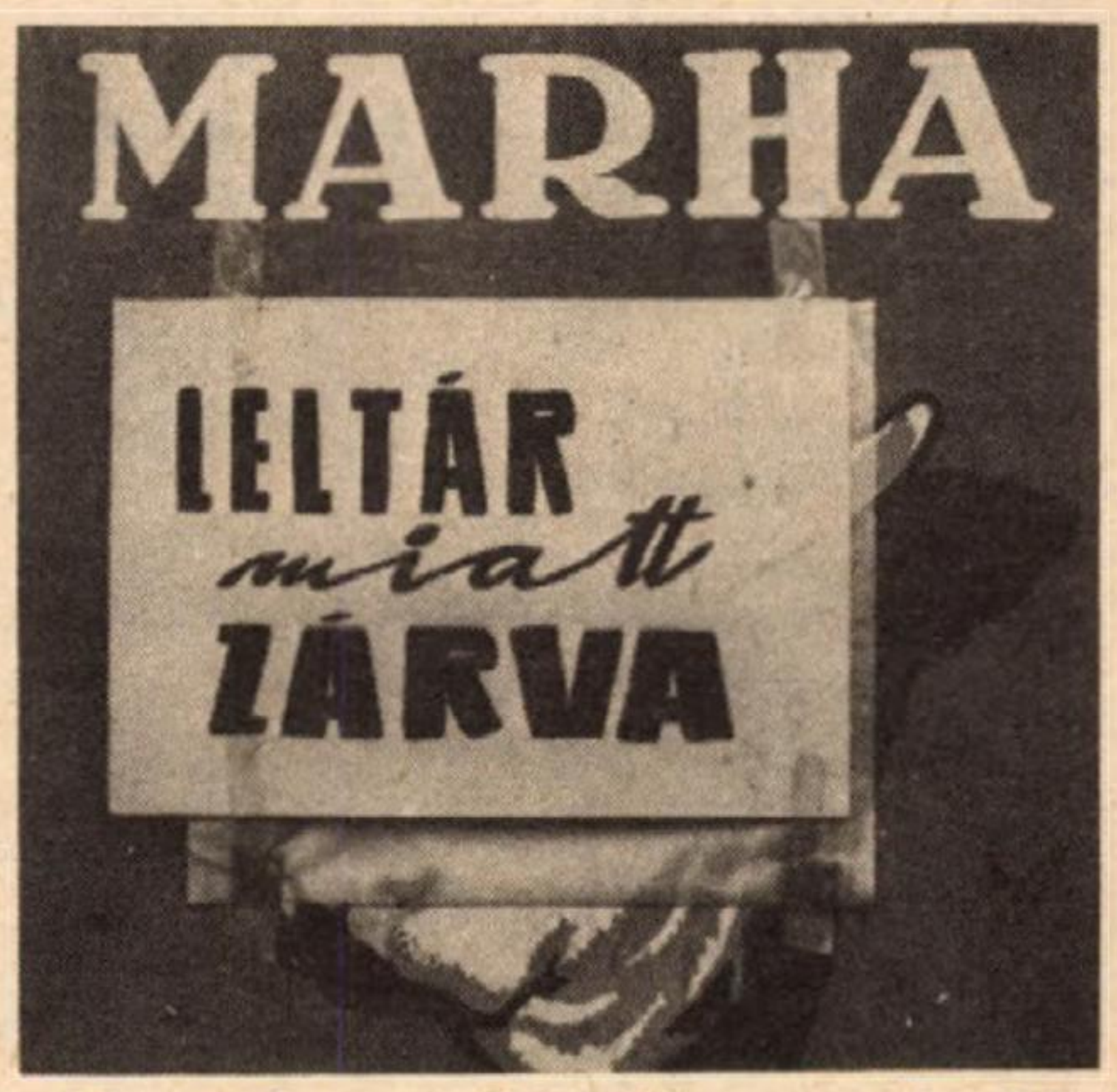
MARHA
LELTÁR
miatt
ZÁRVA

Ezt a hangot kikérjük magunknak!

(Gyöngyösön, az Élelmiszer Kisker. Vállalat Húsüzletének kirakatában fotózta Szabó Lajos)

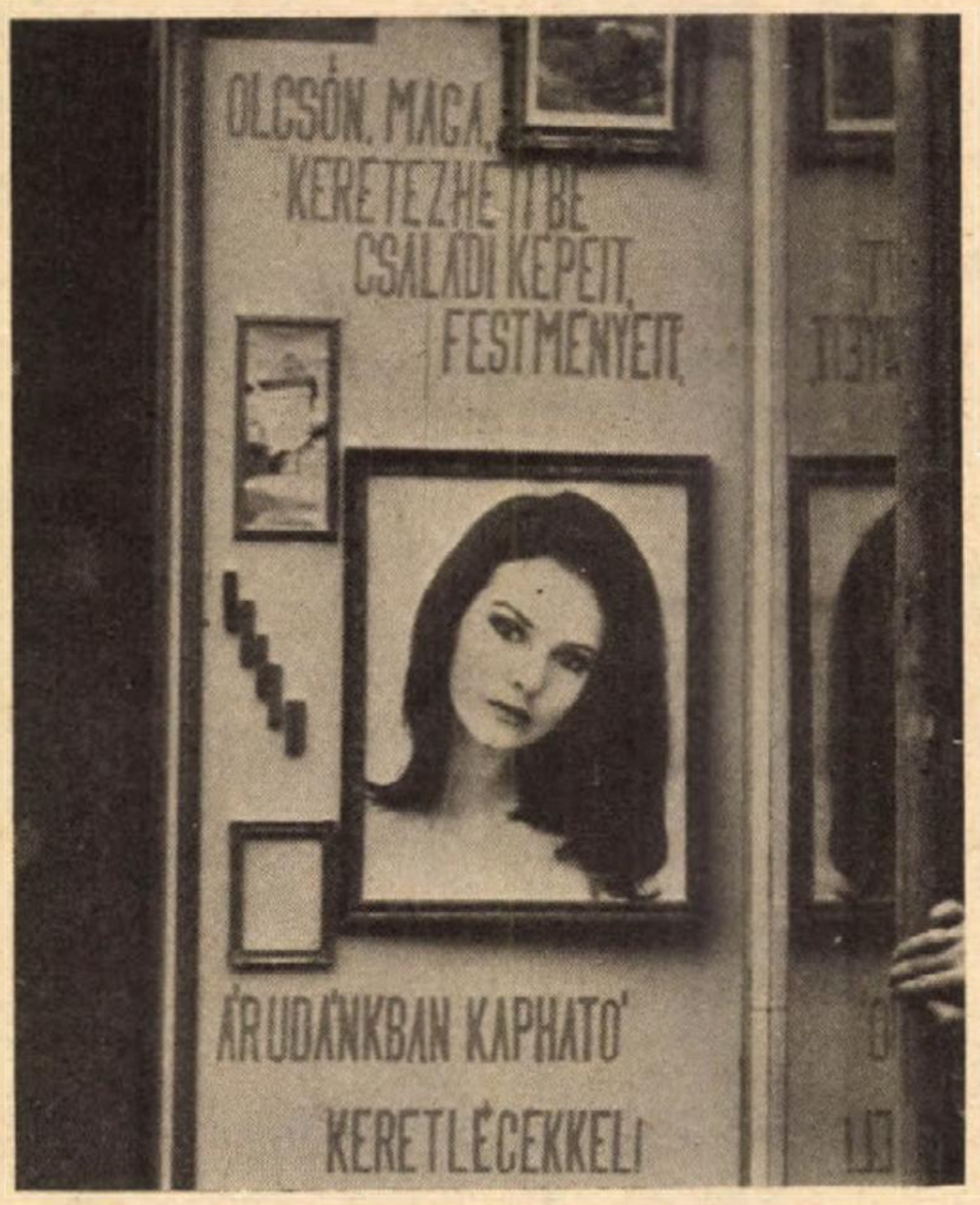
OLCSÓN, MAGA, KERETEZHETI BE CSALÁDI KÉPEIT, FESTMÉNYEIT,
ÁRUDÁNKBAN KAPHATÓ KERETLÉCEKKEL!

Elnézést! Rovatunkban közöltük Gulácsi Árpád mókás fotóját a makói üvegszaküzlet kirakatáról. Most megkaptuk a teljes kirakat fényképét, amely ilyen formában értelmes, elfogadható és semmiképpen sem „Tücsök és bogár". Nem illik hamis fotóval félrevezetni szerkesztőségünket!

(A fenti, helyesen módosított fotót Hortobágyi Zoltán szegedi olvasónk küldte be. Köszönjük.)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Szép és ízléses képeslevlap a Várból. Kár, hogy a hátán ez áll: „Budapest, Operaház." Tisztelettel kérdezzük a Képzőművészeti Alap Kiadóvállalatát: képes levelezőlapokat vagy képes rejtvényeket bocsát ki a turisták szórakoztatására?

(Beküldte: dr. Boronkay Antalné, Budapest)

MISS ROBINSON

Egy 18 éves leányzó, név szerint Jane Cooper, egy lakatlan kis szigetre költözött, Tasmaniától délre. Mint elmondotta, zenét akar szerezni, s ezenkívül megírja életrajzát, amelyben leszűri élete tapasztalatait. A vállalkozás csak néhány napig tartott, mert a tasmaniai kormány hazarendelte a kislányt azzal az indokolással, hogy törvénytelenül foglalta el a DeWitt nevű kis szigetet. Nem hivatalosan úgy nyilatkoztak, hogy a kislányt veszély fenyegetheti egy magányos szigeten, bár Miss Cooper kijelentette, hogy manapság egy fiatal lányt csak lakott helyen fenyeget veszély. Azt viszont belátta, hogy sem Beethovennek, sem Gorkijnak nem kellett lakatlan szigetre költöznie ahhoz, hogy szimfóniát és önéletrajzot írjon.

KARAKÁN KIS SRÁC

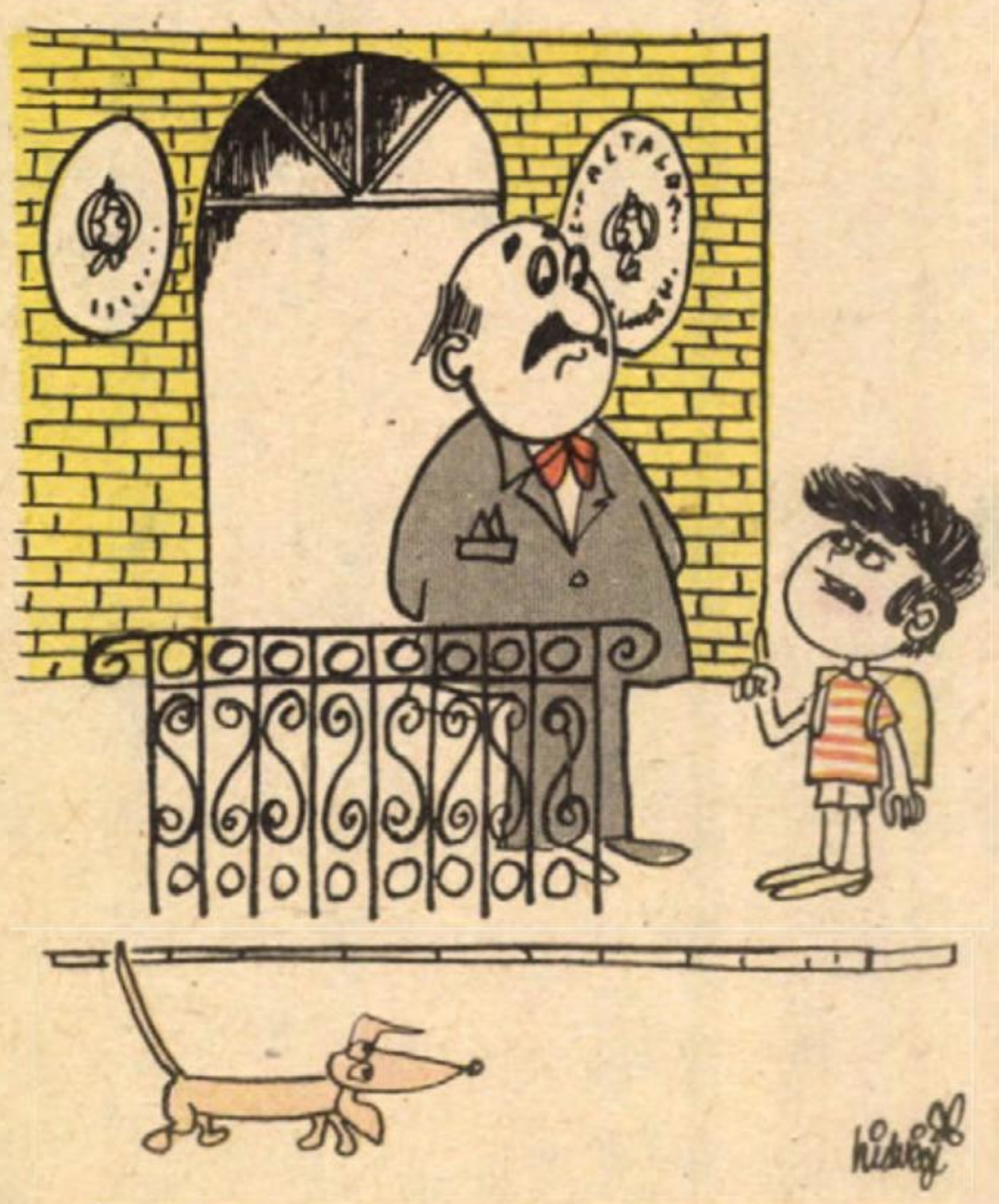

– Azt előre megmondom; az idén kísérleti tankönyvből nem tanulok!

RÁIGÉRÉS

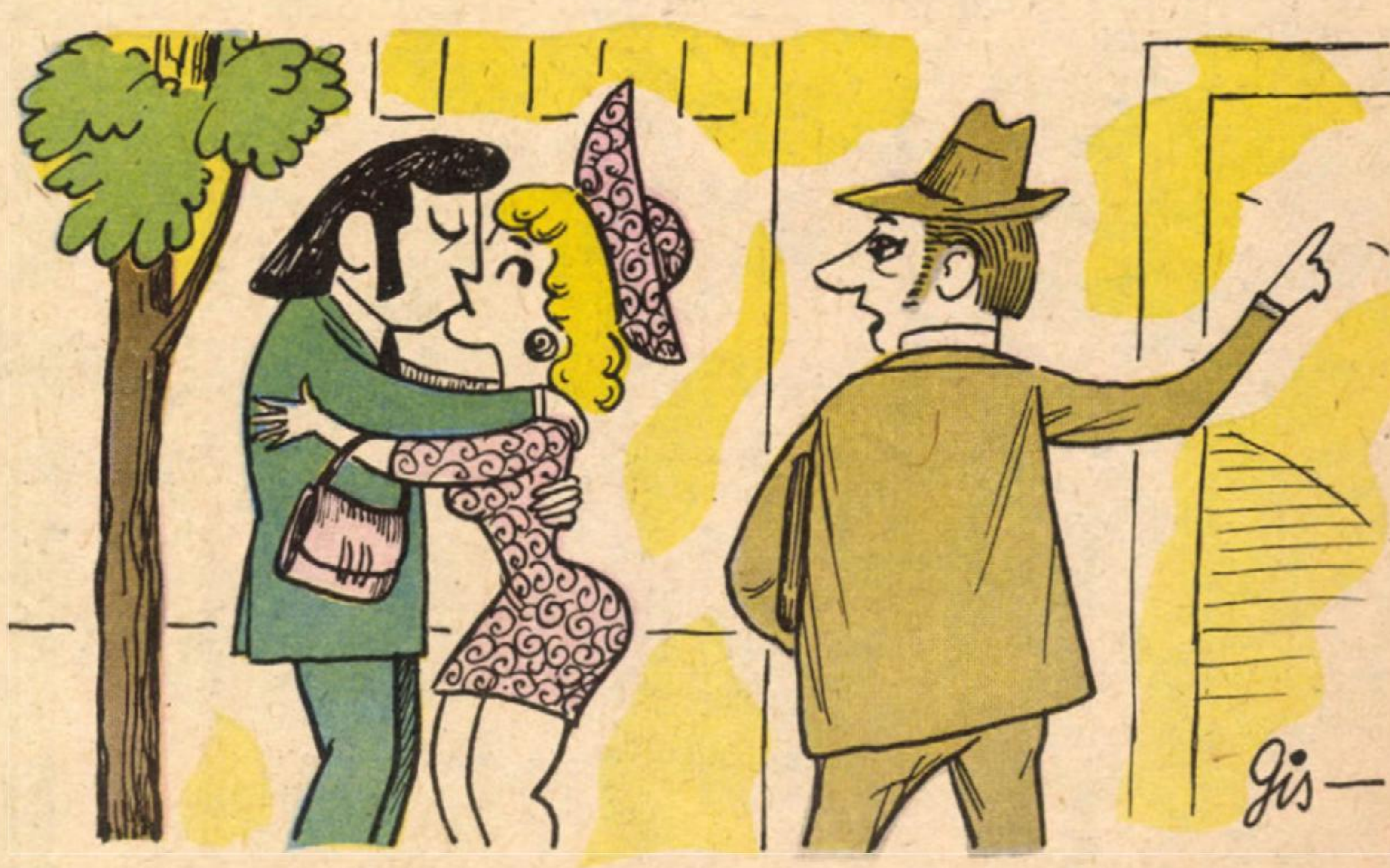

– Piroska, majd siessen fel, szeretném megkérni a kezét...

Fantasztikus novellák

KI VOLT A HÁLÓINGBEN?

— Jó hírt közölhetek, Szekrényessykém — újságolta az irodalmi lap szerkesztője. — Nagyon tetszett nekem a „Ki volt a hálóingben” kézirata. A következő számban hozzuk.

Szekrényessy fáradtan végigsimított bozontos üstökén, láthatóan elkomorult:

— Ez egyszerűen nem lehet igaz. Ilyen megtörténhet manapság? Egy vacak, jellegtelen, unalmas írás, tele logikai bakugrásokkal, stiláris és helyesírási hibákkal, papírt és nyomdafestéket kap?

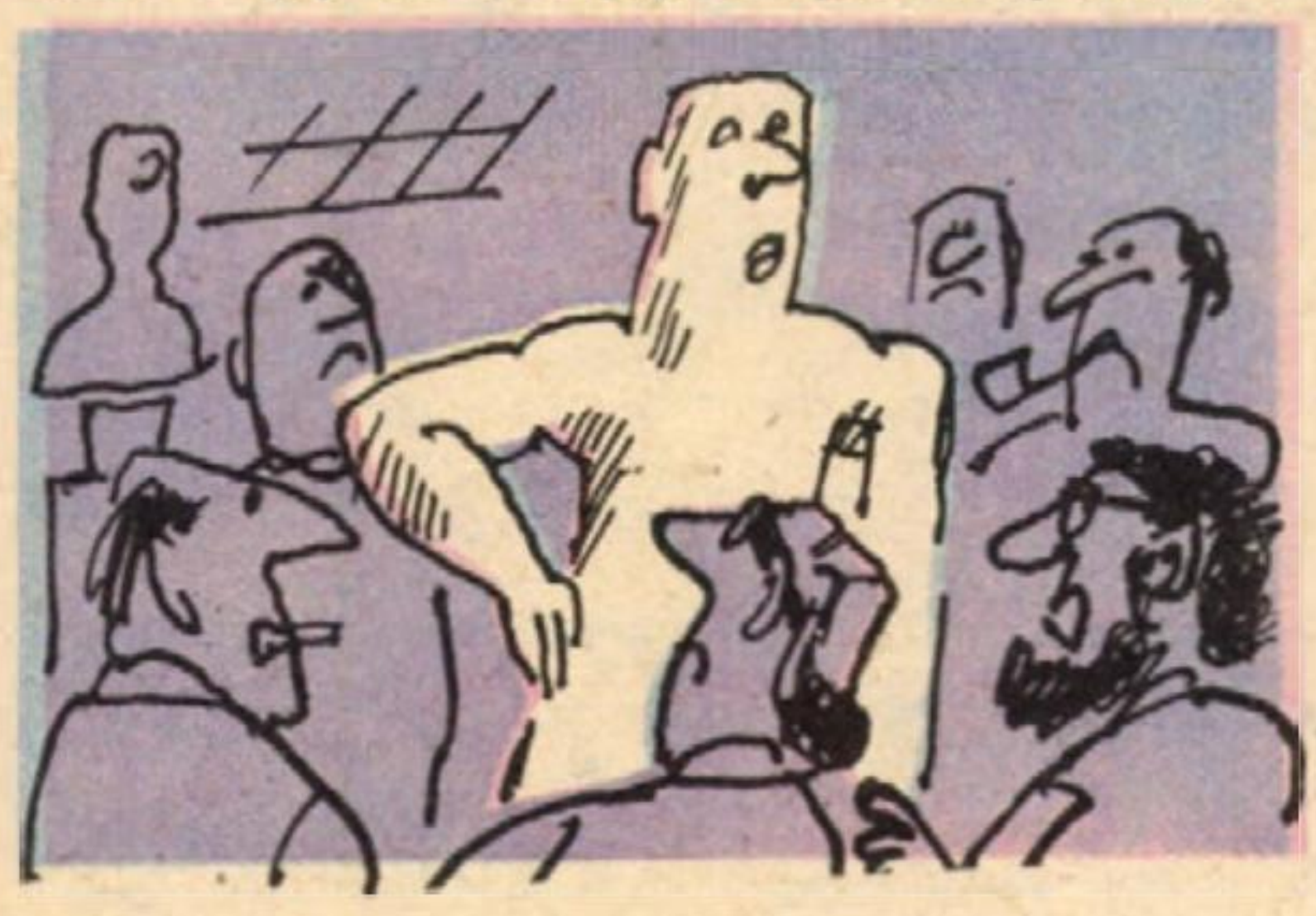

— De hát esküszöm, nekem nagyon tetszett — dadogta döbbenten a szerkesztő.

— Tisztelem az ízlését — kacagott fel gúnyosan Szekrényessy. — Fogalma sincs, mennyit kell még nekem fejlődnöm, amíg eljuthatok odáig, hogy az írásom megjelenhessék az önök lapjában. A leghatározottabban felszólítom, kérje vissza a nyomdából a kéziratomat, mert jövő héten ablaktisztítás lesz nálunk és ahhoz kell a papír... Néhány hónap múlva új kéziratot hozok. Szeretném, ha akkor nem döntene ilyen elhamarkodottan, meggondolatlanul...

SZOBRÁSZAT

Honnai Imre, a zsüri nagy tekintélyű elnöke, társaihoz fordult:

— Bíráljuk el az utolsó szobrot. Steholák István munkája: „Jókedvű férfi”.

Szigorú szakértői tekintetek szegeződtek az alkotásra. Nézték jobbról, nézték balról, elölről, hátulról. A szobor mindezt némán tűrte. Honnai hosszas vizsgálódás után színtelen hangon kijelentette:

— Nem elég élethű. Nem adja a valóság élményét. Nem elég anyagszerű, csupán agyagszerű.

Ám ebben a pillanatban a „Jókedvű férfi”, Steholák István munkája dühösen talpra ugrott és az asztalra csapott:

— Jó estét, uraim! Nyilvánvaló, hogy jól sikerültem, hiszen élek. Ahelyett, hogy ennyit vitatkoznak rólam, adjanak valami harapnivalót. Hozzanak egy szép adag marhapörköltet, sok mócsinggal.

Honnai Imre, a zsüri nagy tekintélyű elnöke lenézően, megvetéssel válaszolt:

— Ha a lelkét kiteszi, akkor sem lesz magából aranyérmes szobor. Maga nem elég reális, nem eléggé életszerű. Legjobb, ha az alkotója felhagy a szobrászkodással és elmegy segédmunkásnak a nehéziparba. Ott legalább hasznát veszik. Kollégáim!

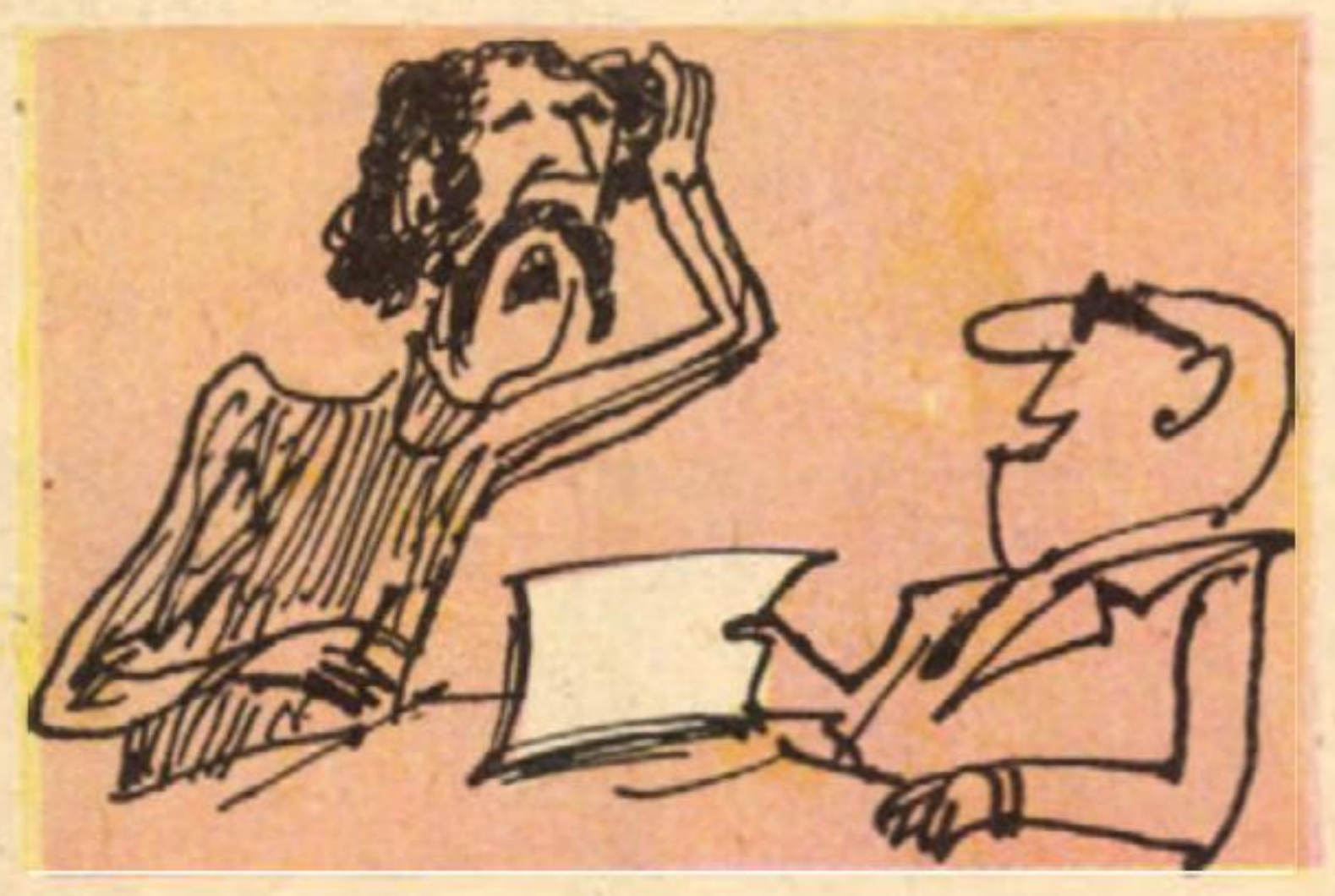

Kedves zsüritagok! Azt hiszem, meghozhatjuk döntésünket: a zsüri az első díjat a „Rosszkedvű férfi” című kompozíciónak ítéli. A két egymásra helyezett háromszög a tetején egy fél romboiddal minden áttétel nélkül sugározza felénk a melankóliát, a mélyből jövő borúlátást. Ez az igazi modern művészet. Legyen tehát az első díj az alkotóé, Schlagvort Emődé...

Galambos Szilveszter

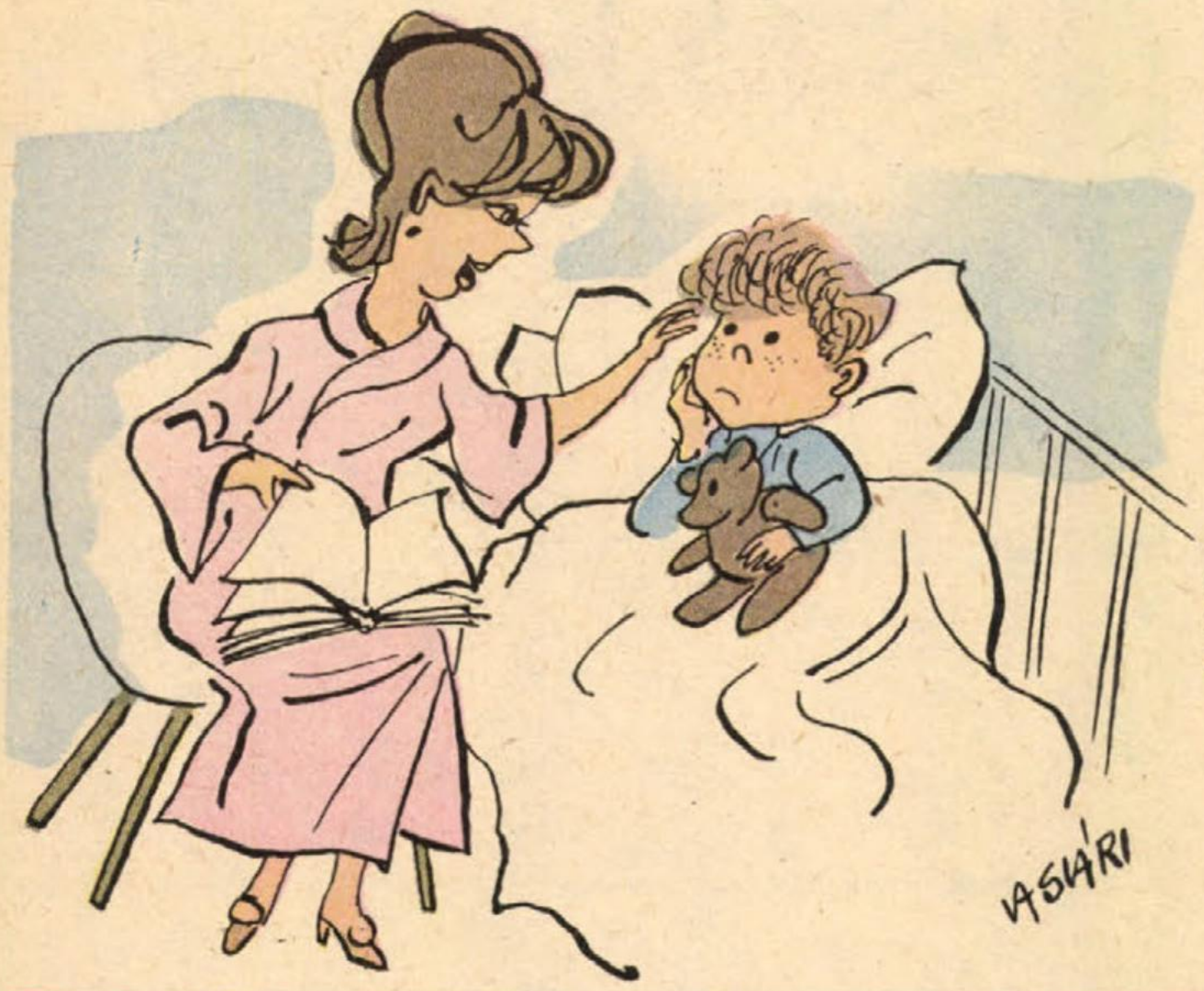

ESTI MESE

— Legközelebb majd elmesélem neked a biológiai egyensúlyt...

SZÜRETI ÚJÍTÁS

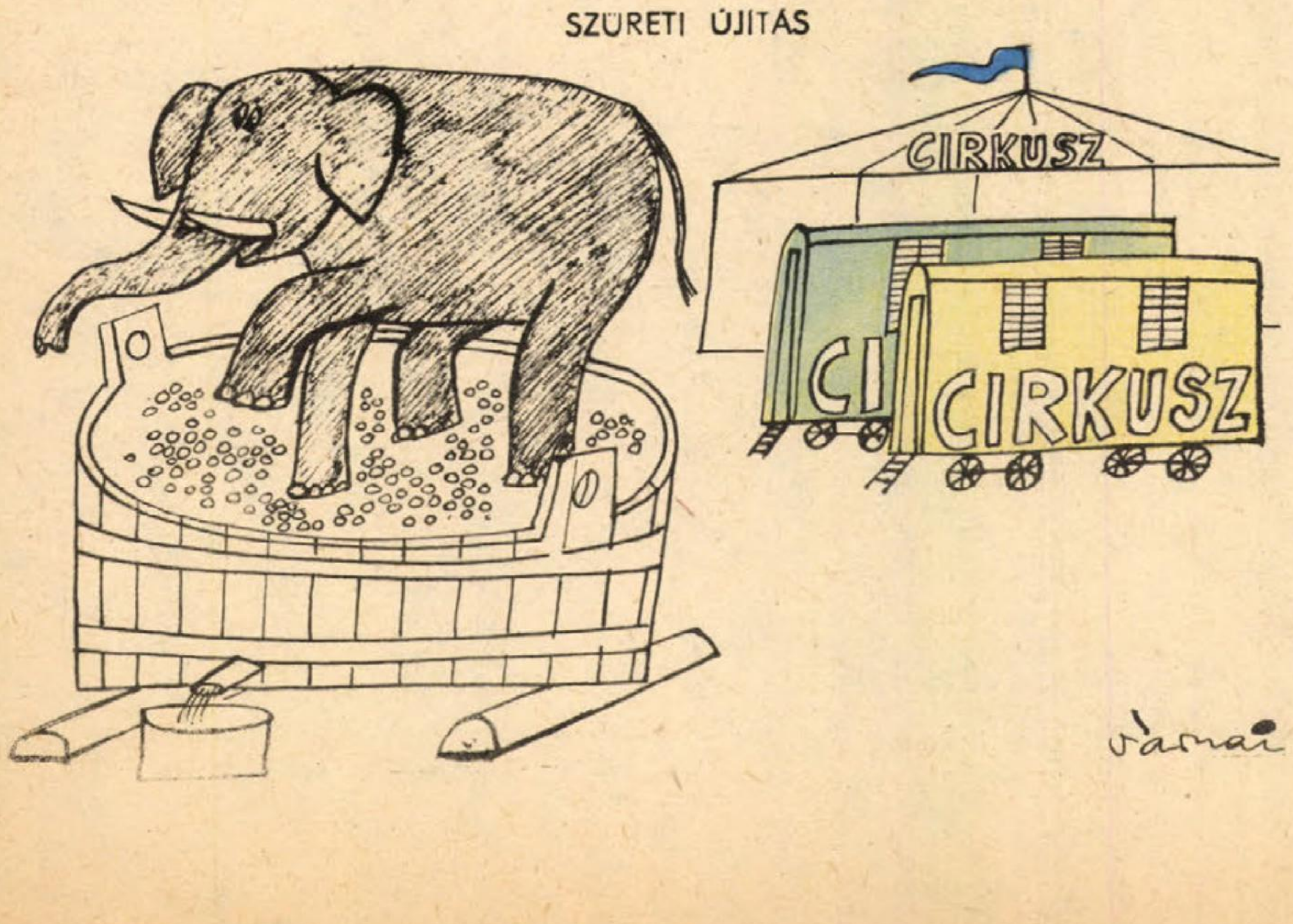

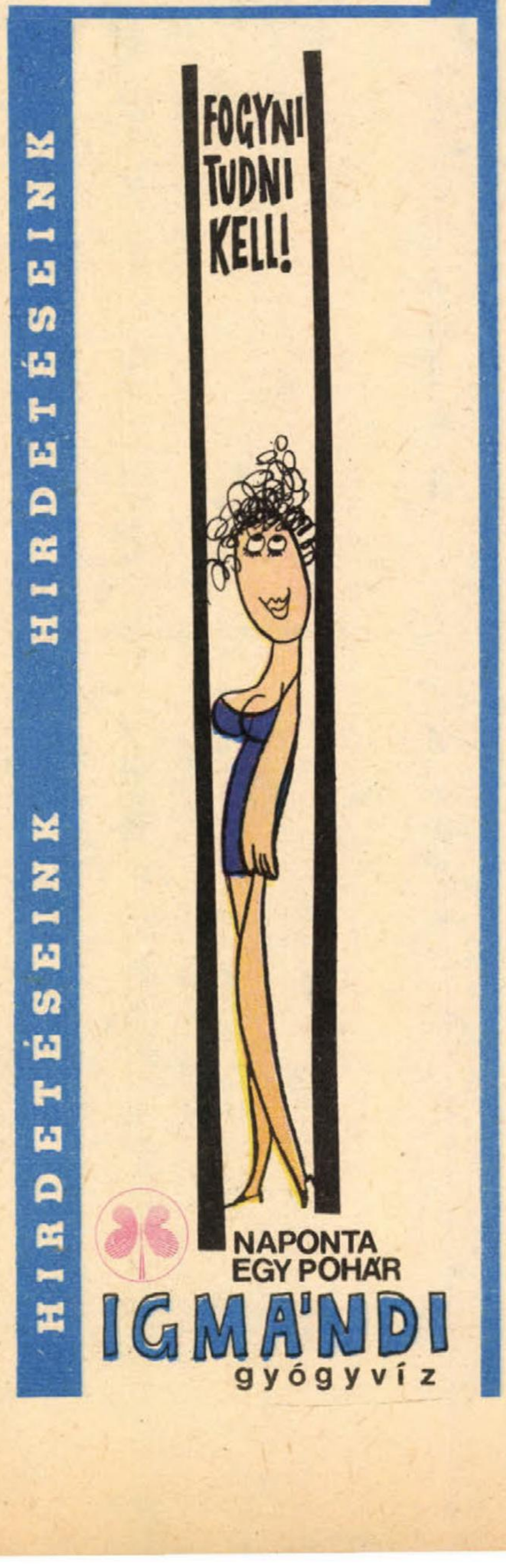

HIRDETÉSEINK
HABOT VER!
TÉSZTÁT KEVER!
ŐRÖL!
MIXEL!
PASZÍROZ!
A HÁZTARTÁSI ROBOTGÉP!
20
RAVILL

ESTÉLY SKÓTÉKNÁL

McGregor és neje estélyt adott. Az egyik résztvevő másnap így számol be róla a barátjának:

– Csodálatos volt! Képzeld el például, hogy pompás hideg büfével szolgáltak! Mindent beraktak egy automatába, és egy shilling bedobása ellenében lazacos szendvicset kaphattál…

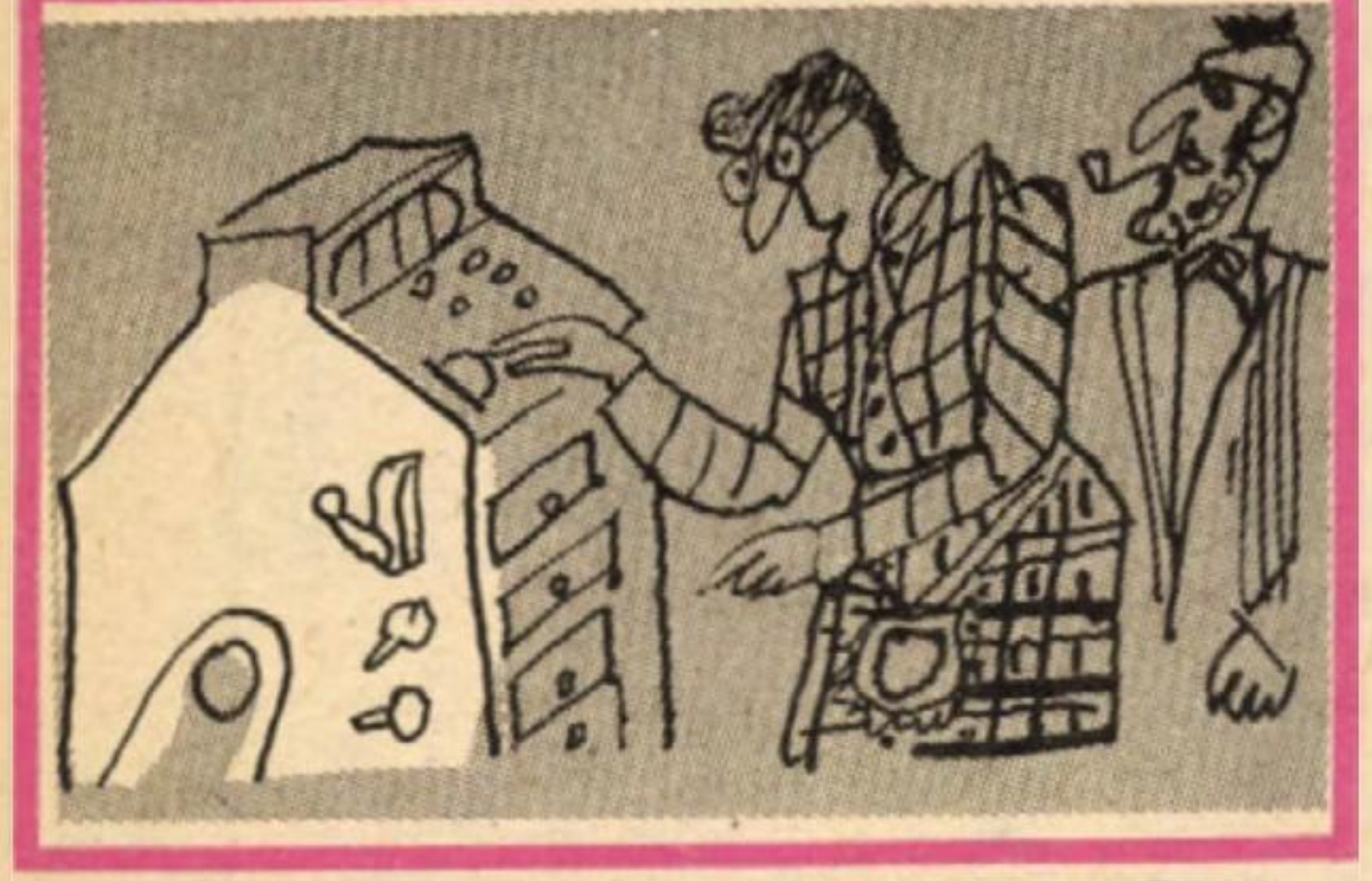

RÉBUSZ

196. rejtvényünk megfejtése:

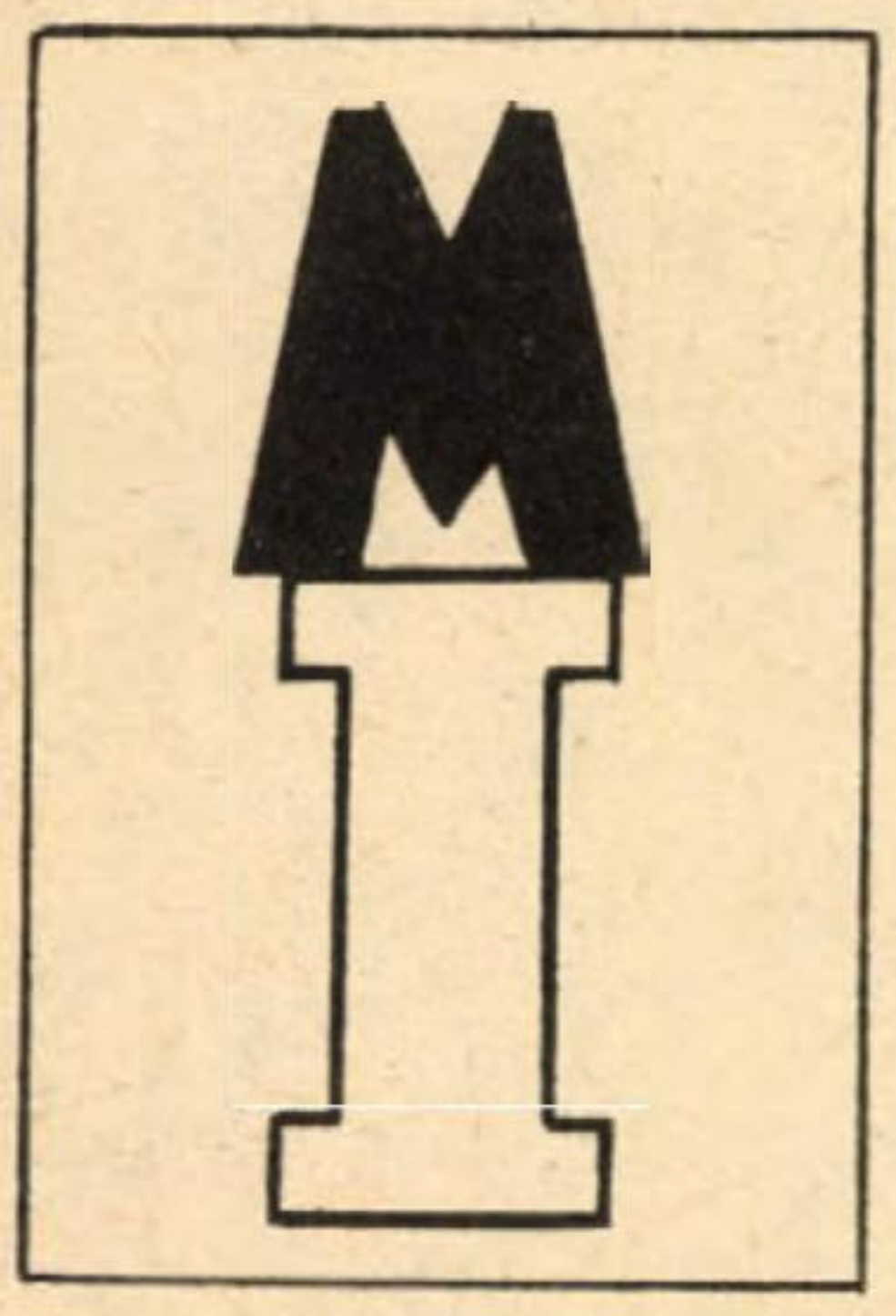

Intelem

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Wolfram István, Bp. VII., Madách I. út 5.

Perlaki Albin, Hejőpapi, Petőfi u. 20.

Végh Ferencné, Bp. VI., Nagymező u. 35.

198. REJTVÉNYÜNK

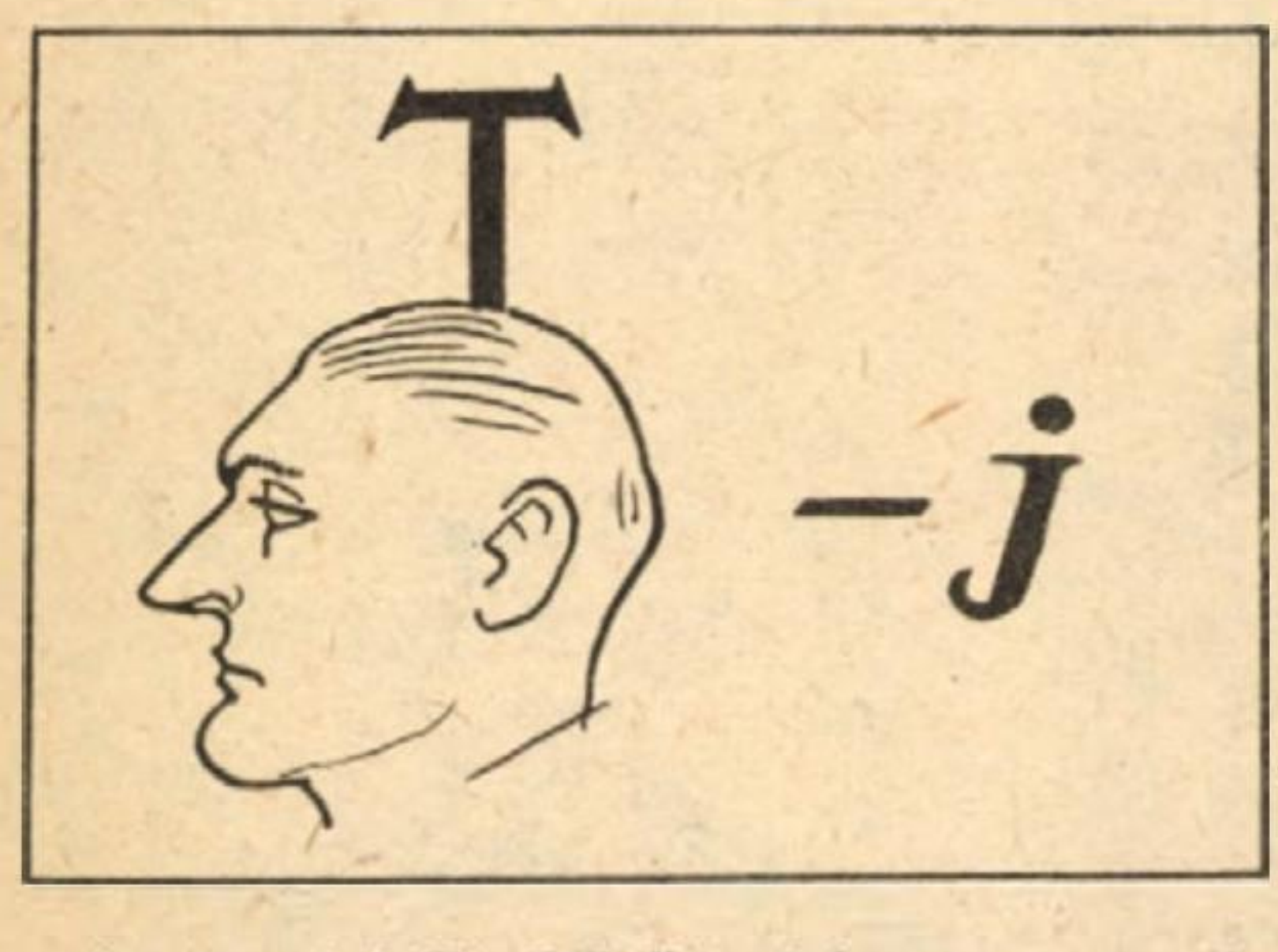

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb október 18-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.3896/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Füllöp György rajzai

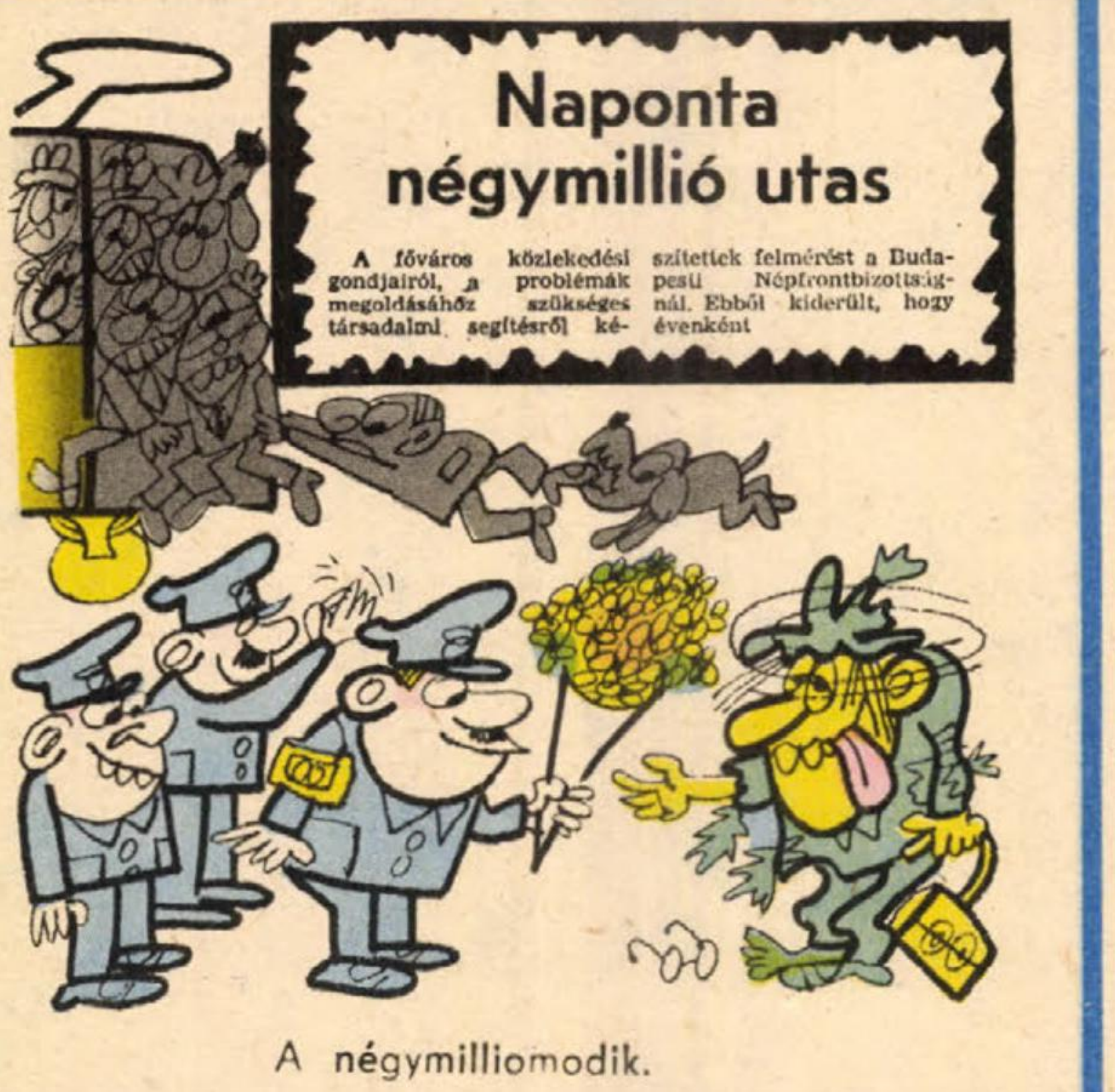
Naponta négymillió utas
A főváros közlekedési gondjairól, a problémák megoldásához szükséges társadalmi segítésről ké-
szítettek felmérést a Budapesti Népfrontbizottságnál. Ebből kiderült, hogy évenként

A négymilliomodik.

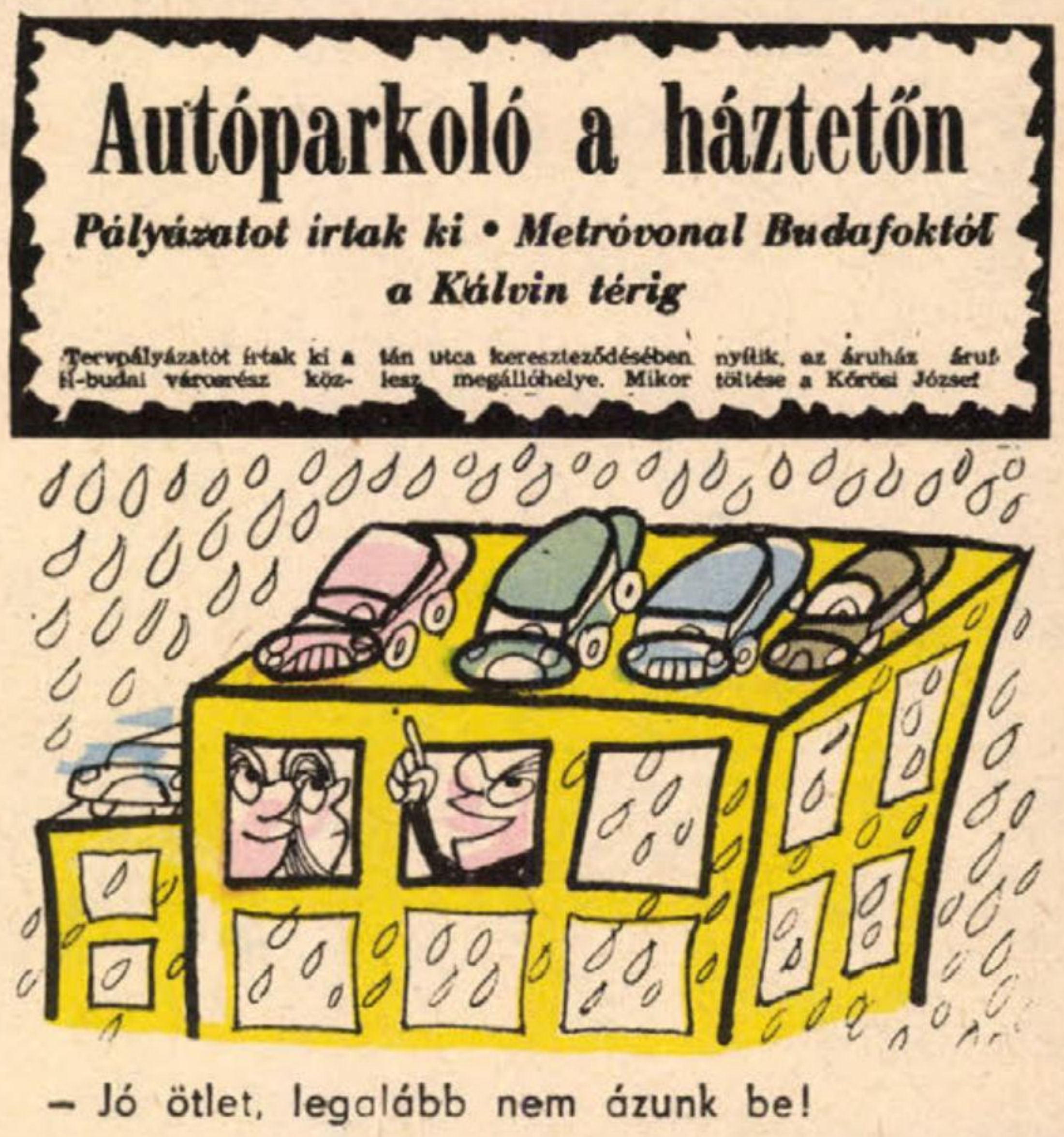
Autóparkoló a háztetőn
Pályázatot írtak ki • Metróvonal Budafoktól a Kálvin térig
Tervpályázatot írtak ki a ...i-budai városrész köz-
tán utca kereszteződésében lesz megállóhelye. Mikor
nyílik, az áruház árufeltöltése a Körösi József

– Jó ötlet, legalább nem ázunk be!

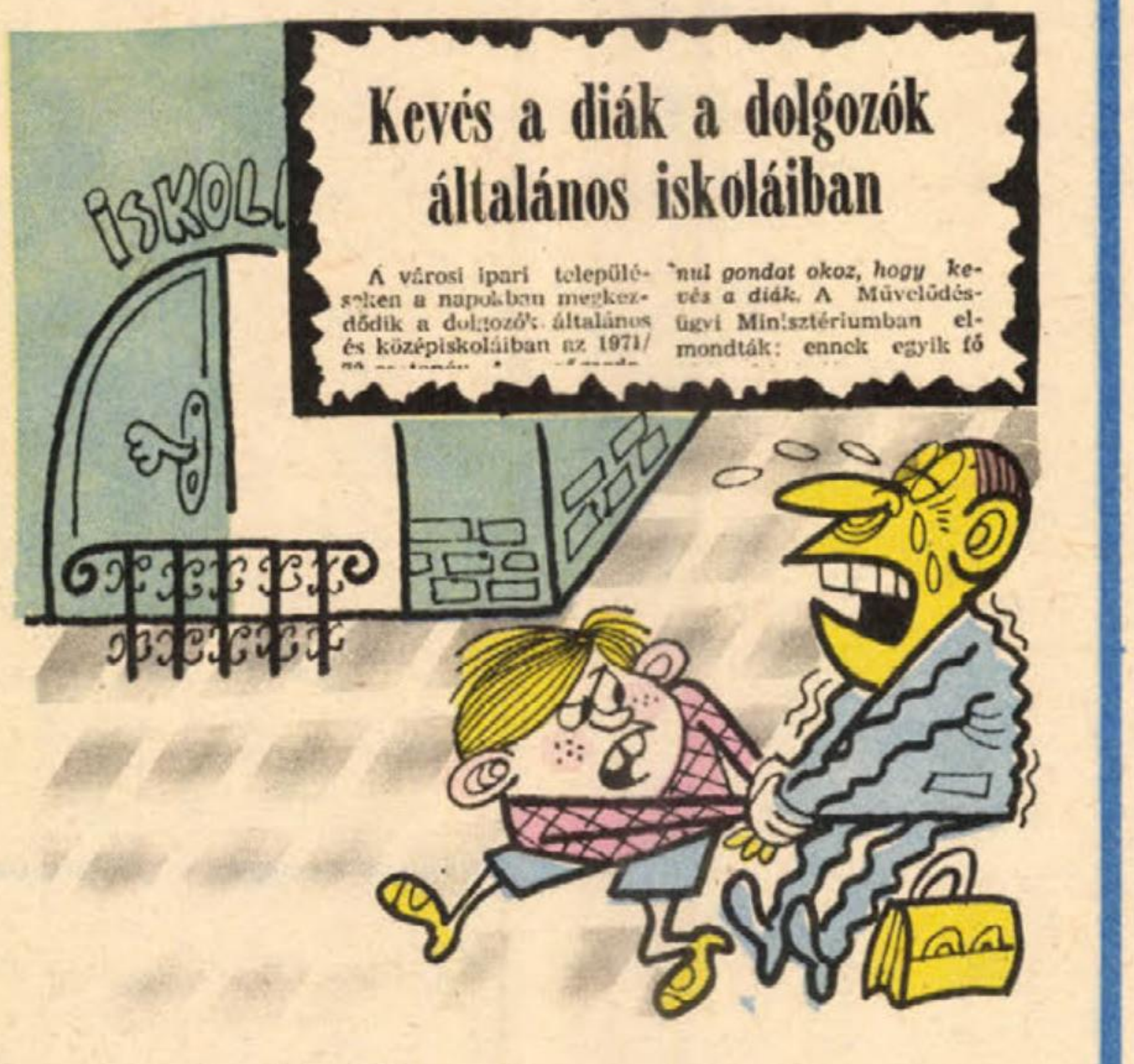
ISKOL
Kevés a diák a dolgozók általános iskoláiban
A városi ipari településeken a napokban megkezdődik a dolgozók általános és középiskoláiban az 1971/
...nul gondot okoz, hogy kevés a diák. A Művelődésügyi Minisztériumban elmondták: ennek egyik fő

– Ne félj, nem esznek meg!

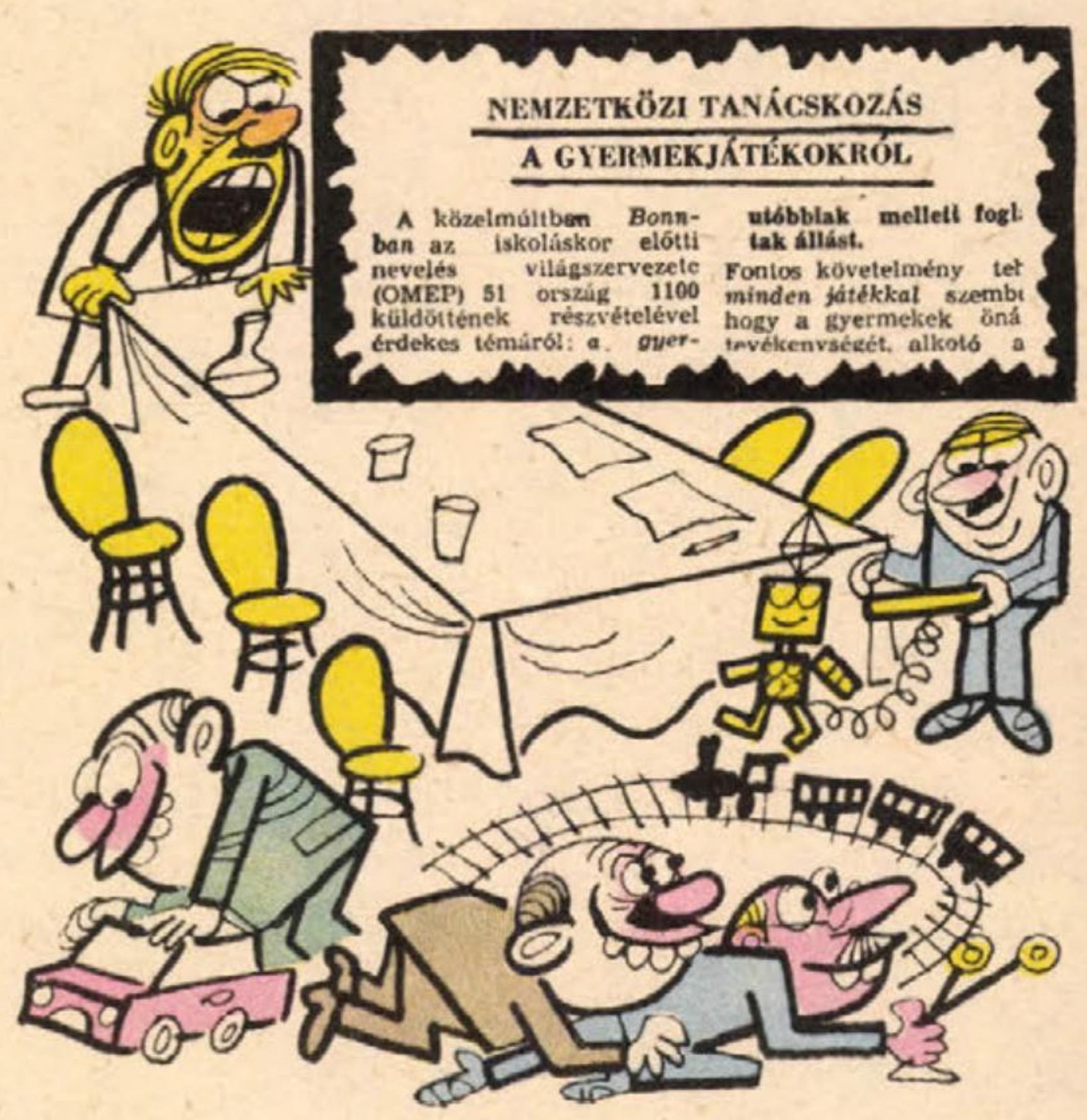
NEMZETKÖZI TANÁCSKOZÁS
A GYERMEKJÁTÉKOKRÓL
A közelmúltban Bonnban az iskoláskor előtti nevelés világszervezete (OMEP) 51 ország 1100 küldöttének részvételével érdekes témáról: a gyer-
utóbbiak mellett fogl... tak állást.
Fontos követelmény te... minden játékkal szemb... hogy a gyermekek öná... tevékenységét, alkotó a

– Most játsszunk vagy tanácskozzunk?

SZENVEDŐ DOHÁNYOSOK

Az angol tévé érdekes riportot készített az angliai Longnor nevű kis faluból. A falu 100 dohányzó lakosa elhatározta, hogy leszokik a dohányzásról. A tömegmozgalom ünnepélyes keretek között, zenekarral és zászlófelvonással kezdődött, a cigarettákat és a pipadohánycsomagokat ünnepélyesen elégették (nem pipában), a tévériporterek felvételeket készítettek napokon keresztül a „megtértek" szenvedéseiről, viselkedéseiről.

Egy hétig tartott a kísérlet. Ezalatt 71-en visszatértek a dohányzáshoz, 29-en megtartották eredeti fogadalmukat, legalábbis nyilvánosan. A „megtért" dohányosok kijelentették, hogy a poklok kínjait szenvedték el, nem tudtak aludni, enni, idegileg csaknem teljesen tönkrementek. Mindebből azt a tanulságot vonták le, hogy a nemdohányzás káros az egészségre.

ŐSZI VADÁSZAT

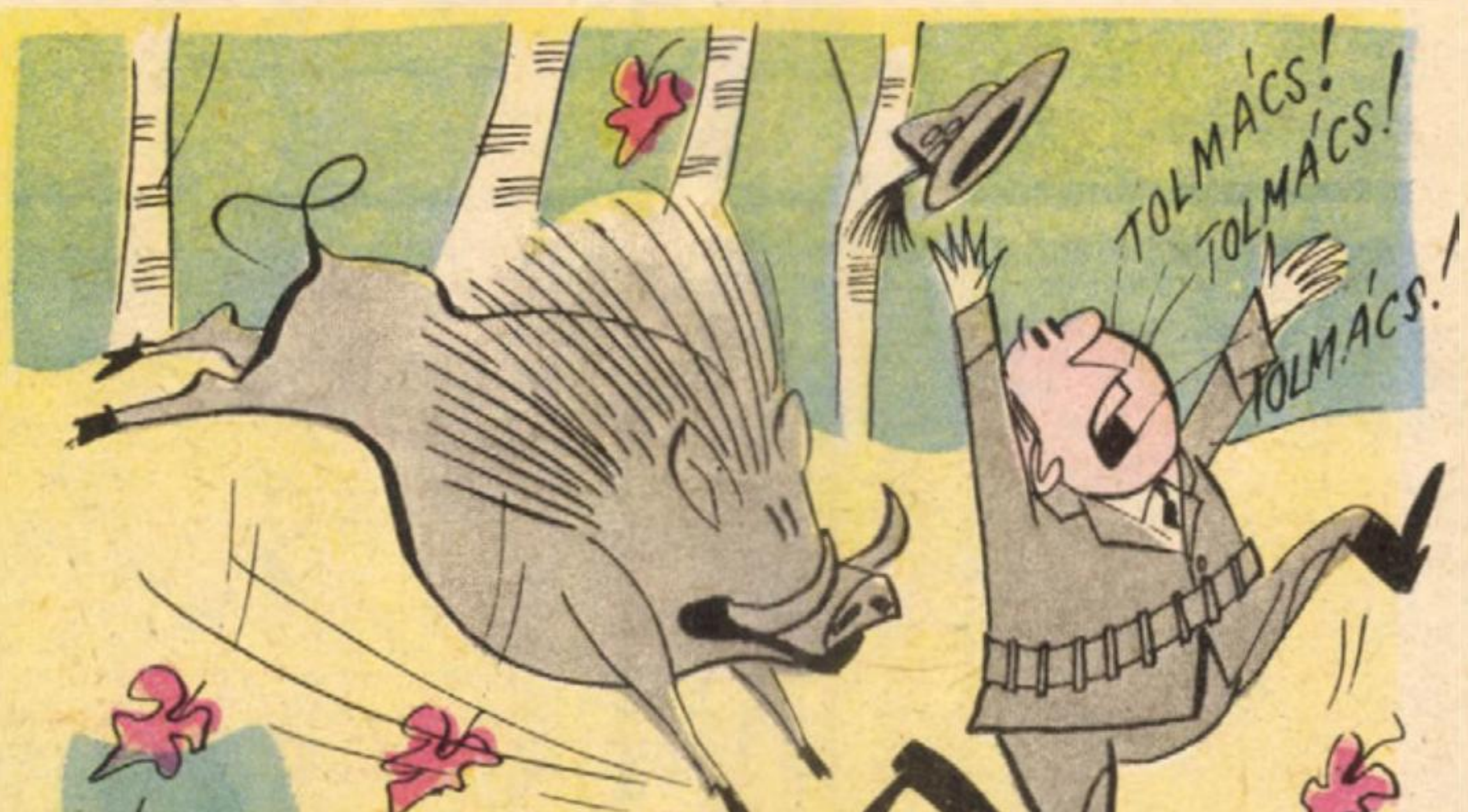
TOLMÁCS!
TOLMÁCS!
TOLMÁCS!
erdei

MODERN MESE

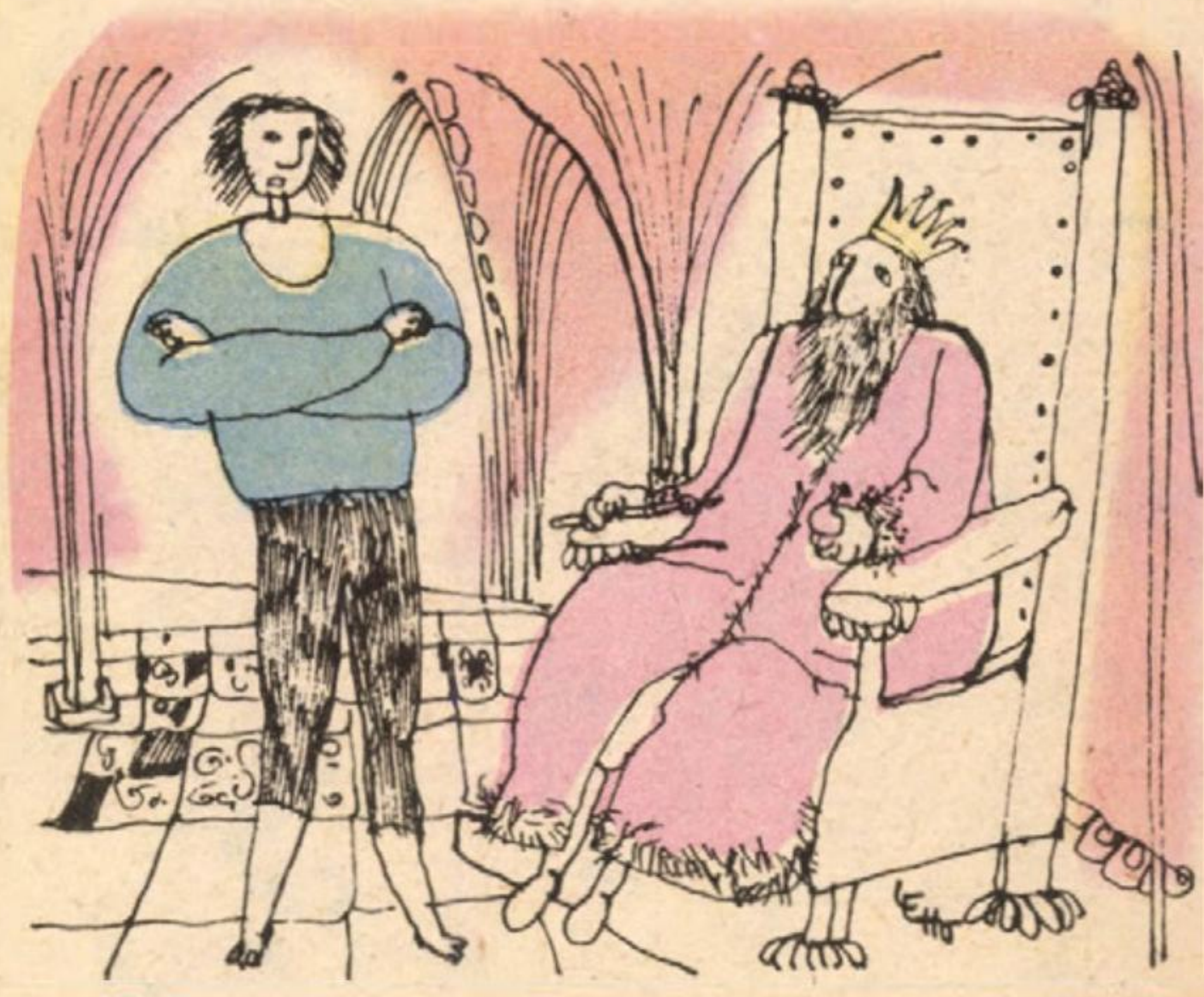

– Vagy megkapom az egész királyságot, vagy átmegyek dolgozni a burkusokhoz!

AZ ŐRÜLET ÉJSZAKÁJA

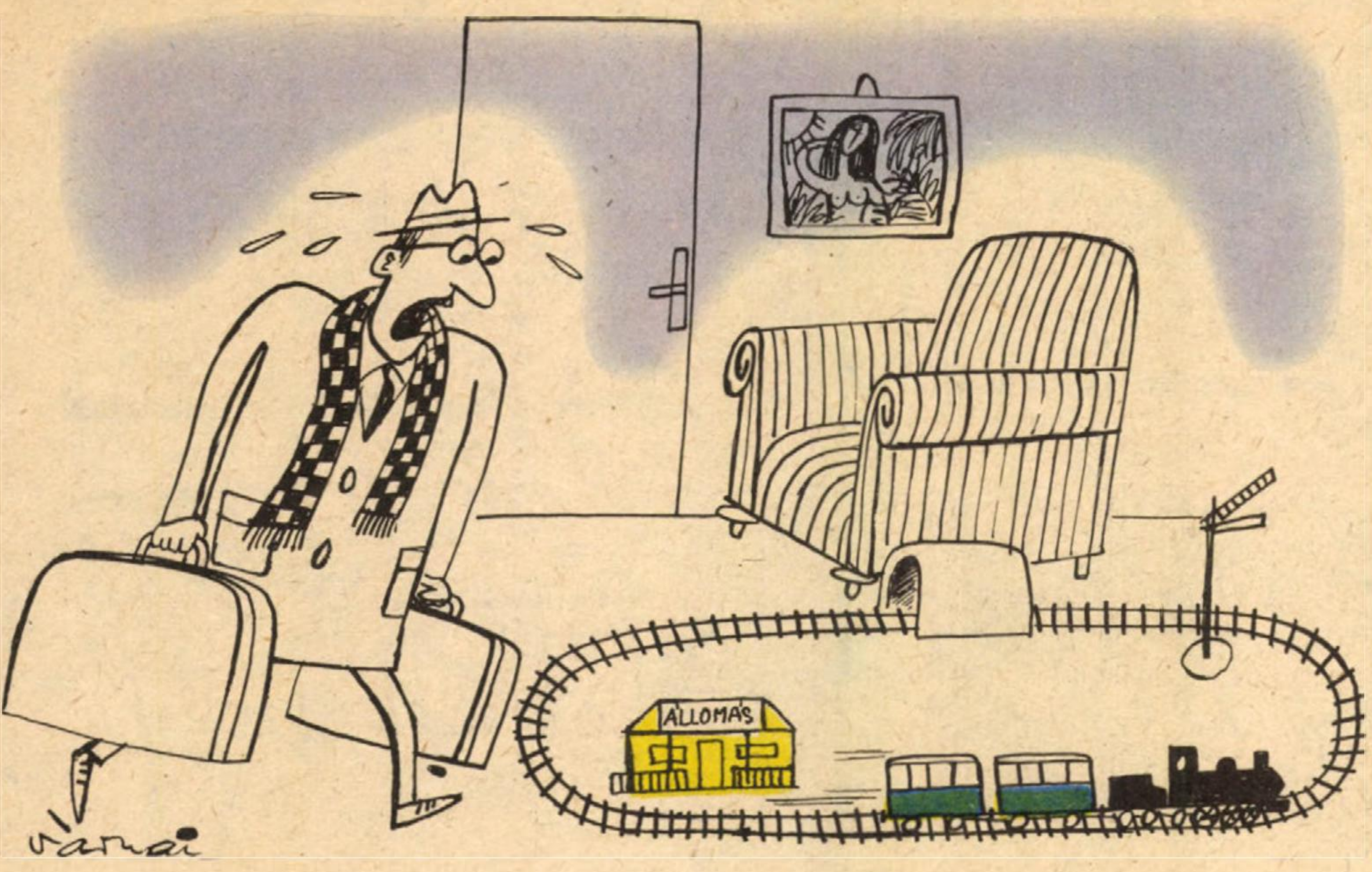

– Az ördög vigye el, lekéstem a vonatot . . .!

FELTÁRT SZÉPSÉGEK

Megfeszül minden lomha gondolat,
ha látjuk e tündöklő combokat,
mert régen ennyit, így, sohasem láttak,
s most hódítói lettek a világnak.
Ó, milyen vonzók! Rózsásak, fehérek,
talán még azt is mondhatnád: ledérek,
ha nem volna oly profán ez a szó
és látványuk nem lenne megható . . .
Az egyik karcsúságával merész,
a másik dús, és szinte tettre kész,
feltárulnak itt sejtett vonalak,
bensődben szomjas kívánság fakad,
harapni vágysz! . . . No persze, ha lehetne
és némileg ez feltűnő nem lenne.
De most mindenképp meg kell ezt szerezni!
Belépsz az ajtón, fel nem tart már semmi,
és torkodból itt csak egy kérő hang szól:
– A combos grillcsirkét . . . a kirakatból!

Lovászy Márton

GALERI

Olvasván egyes galerik garázdálkodását a parkokban, nem csoda, hogy sokunknak tériszonya van.

SZIDÁS

Z. rögtön verekedésre kész, ha valaki szidja az anyját. Úgy érzi, ez csak az ő előjoga.

KÍVÁNSÁG

— Őszinte szívből azt kívánom, amit maga nekem.

— Ezt kikérem magamnak! Szemtelen, goromba fráter!

SZILÁNKOK

HIRDETÉS

CSENDES, SZOLID ALBÉRLŐT KERESEK, AKI SZEREZNE NEKEM EGY FŐBÉRLETI LAKÁST, S EZEK UTÁN RÖGTÖN ODAKÖLTÖZHET HOZZÁM.

KIRAKAT

— Rendelet van rá, hogy ami a kirakatban van, azt a vevő kérésére önök kötelesek bevenni.

— És mit parancsol?

— A kirakatrendezőnőt, legyen szíves . . .

REMEK MUNKAERŐ

— Szeretném kivenni a két hét szabadságomat.

— Mióta dolgozik nálunk?

— Tegnap léptem be.

ÚJ ELADÓ

— Mondja a vevőnek, hogy ez az áru örökös darab. De ha sikerül rásózni, gyorsan tuszkolja a kijárat felé, nehogy már az üzletben felmondja a szolgálatot ez a gyenge minőségű vacak.

G. Sz.

POSTÁSHIÁNY

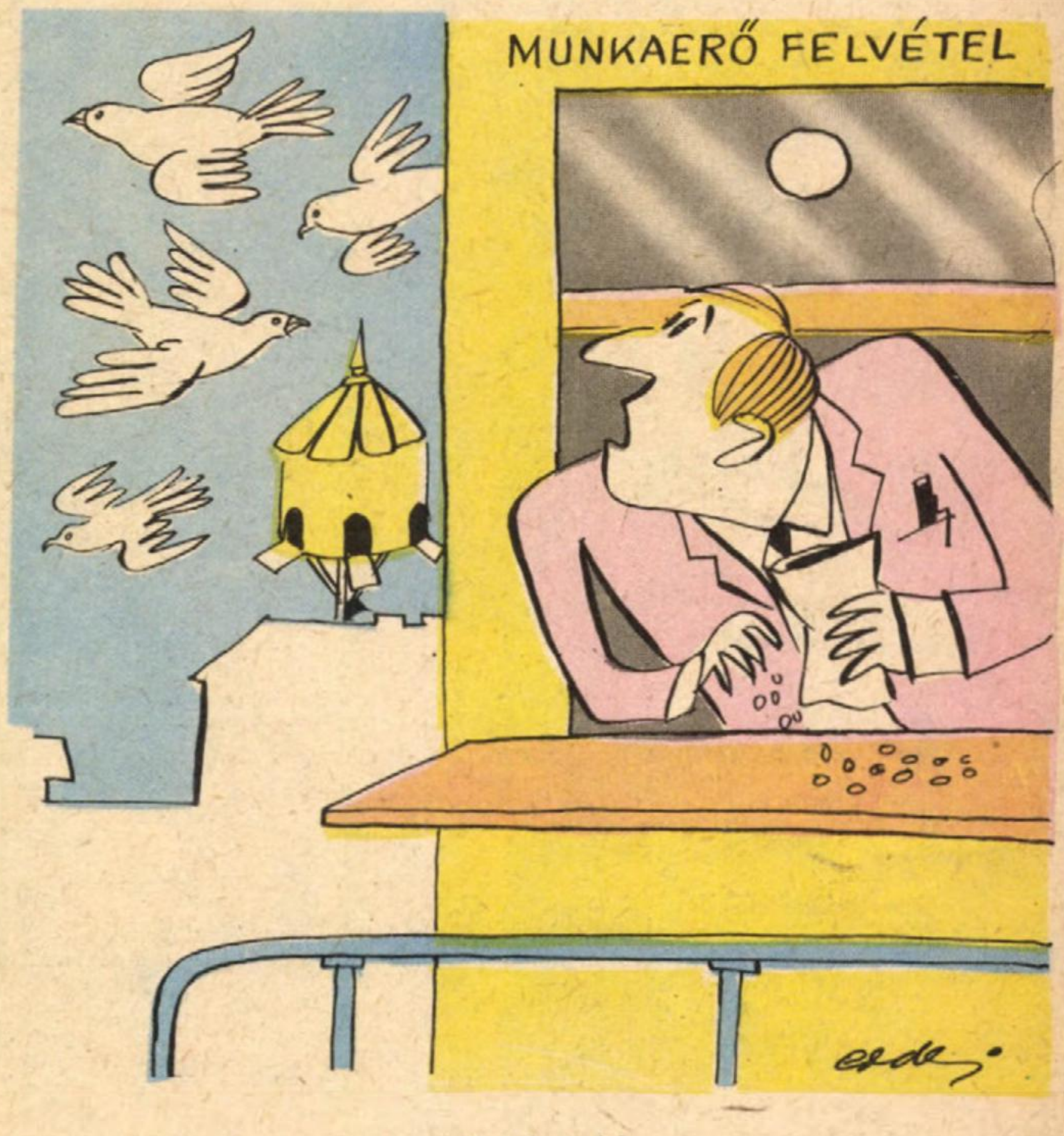

– Tubi, tubi . . .

A BELVÁROSBAN

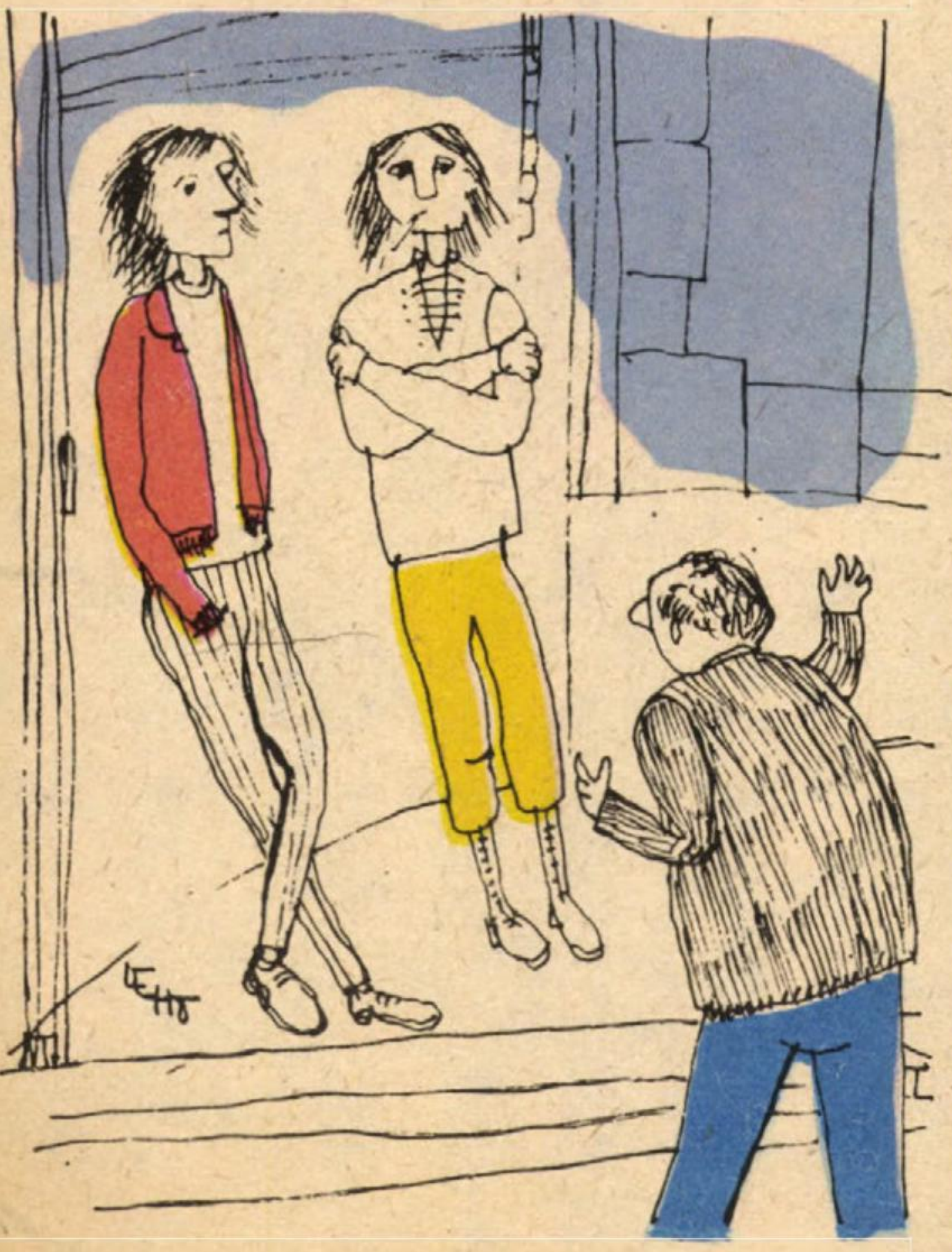

– Fiúk, nem lenne kedvetek számadójuhászt játszani az új filmemben?

ALPINISTÁK

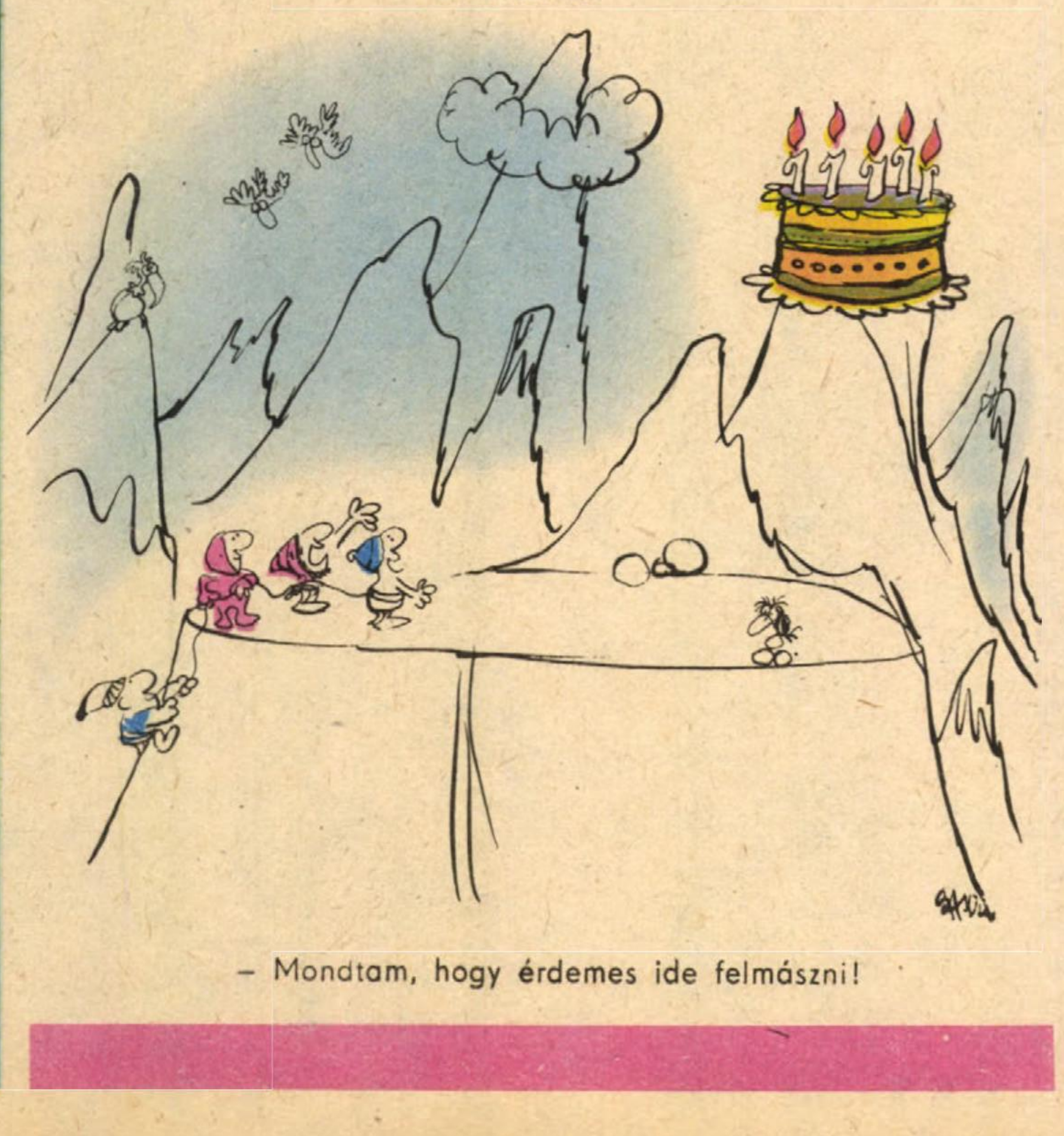

– Mondtam, hogy érdemes ide felmászni!

MÁRKÁS HÖLGY

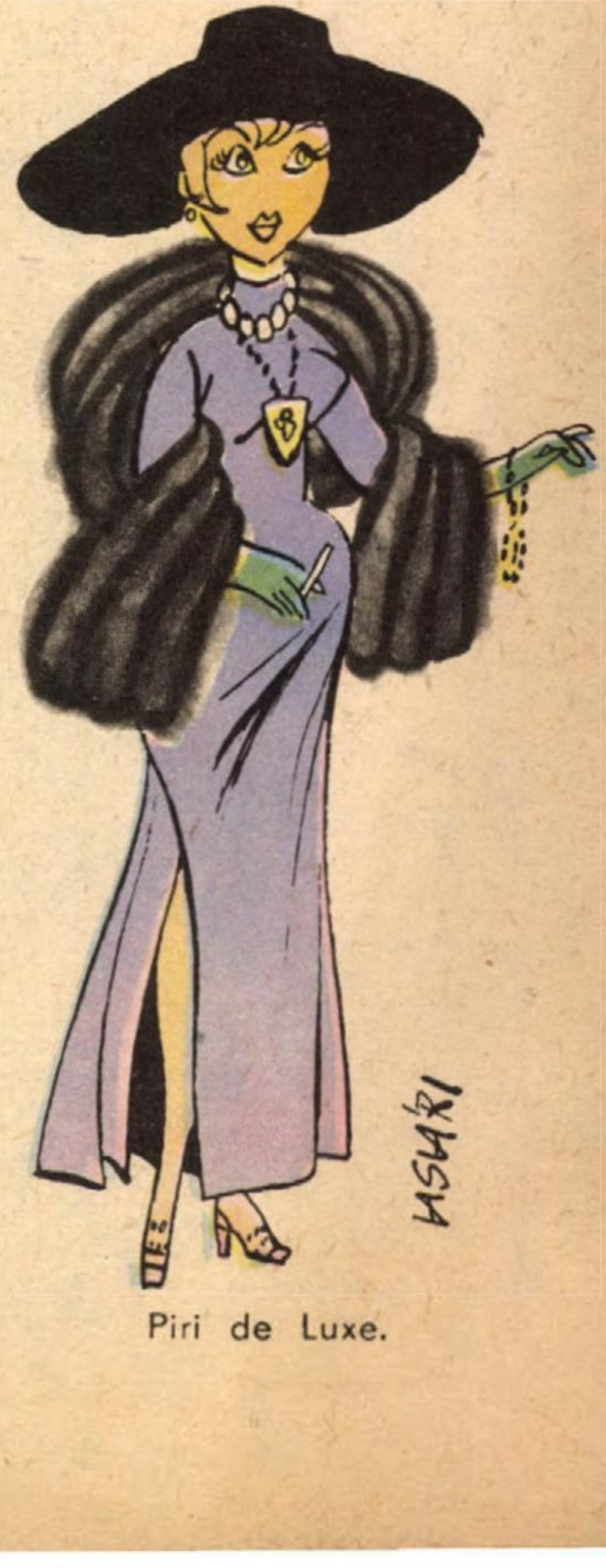

Piri de Luxe.